

EDGARS AUZIŅŠ

ZVAIGŽŅU KUĢU

DESANTS: PILSONIS

18+

СОДЕРЖИТ
НЕЦЕНЗУРНУЮ
БРАНЬ

Edgars Auziņš

Zvaigžņu kuģu desants: pilsonis

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70506448

SelfPub; 2024

Аннотация

Zemes Federācija turpina karu pret milzu kukaiņiem. Kāds jauns zēns, Tomass Vuds, iestājas armijā. Tikai pēc iesaukuma dienesta izciešanas viņš var iegūt pilsonību, bez kuras pašreizējā cilvēku stāvoklī neko nevar panākt. Tomass sapņo iet skolā, lai nodrošinātu sev laimīgu nākotni, taču kara laikā viņš sāk mainīt savus uzskatus.

Содержание

1. nodaļa	4
2. nodaļa	14
3. nodaļa	24
4. nodaļa	33
5. nodaļa	43
6. nodaļa	53
7. nodaļa	62
8. nodaļa	70
9. nodaļa	79
10. nodaļa	88
11. nodaļa	98
12. nodaļa	106
13. nodaļa	115
14. nodaļa	124
15. nodaļa	133
16. nodaļa	142
17. nodaļa	150
18. nodaļa	159

Edgars Auziņš Zvaigžņu kuģu desants: pilsonis

1. nodaļa

– ...es iestājos Federālo bruņoto spēku armijā uz laiku, kas nav īsāks par diviem gadiem, vai ilgāku, ja Federācija to pieprasa.

Beidzot teikt zvērestu, es nolaidu labo roku un paskatījos apkārt. Virsnieks pelēkajā uniformā deva komandu izklīst, un visi lēnām vilkās uz izeju. Tur biju es, karavīrs. Vēl viens solis tuvāk manam mērķim. Divi vai trīs gadi dienestā, un es būšu pilsonis. Kājas mani nogalina. Pilsonība ir īsta biļete uz labāku dzīvi. Varēšu dibināt ģimeni, strādāt valdībā, saņemt pensiju un pabalstus. Un, pats labākais, Federācija apmaksās manas mācības. Velns, es nevaru sagaidīt. Nekādu komunālo istabu un sintētiskās pārtikas. Man bija nepieciešams gads šādas dzīves, lai izlemtu iestāties armijā. Līdz divdesmit gadu vecumam es dzīvoju bērnu namā, un Federācija sponsorē un apmaksā visu. Es labprāt tur atgrieztos. Garšīgs ēdiens, skola, ekskursijas. Viss ir bez maksas – tikai jābūt gribētājam. Bet, kad viņi tevi izlaiž, tev

nepaliek nekas. Bez pilsonības nevar dabūt labu darbu, nevar pat nopirkt kārtīgu apģērbu. Tu neesi cilvēks, ne sabiedrības daļa. Es to vairs negribu. Es kalpošu, mācīšos un labi dzīvoju.

Sapņojot par savu skaisto nākotni, es turpināju staigāt gar militārās iesaukšanas biroju, sekojot tiem, kas šeit paliek, līdz aizbrauc uz mācību vienību. Lielākā daļa šeit esošo cilvēku ir tādi paši nabadzīgie cilvēki kā es. Mums nav nekur citur doties, un mums nav iemesla doties. Labāk ir pagaidīt šeit dienu vai divas. Šeit vismaz ir pienācīgs ēdiens.

Mūsu gids mūs aizveda uz pavisam atsevišķu ēku. Nepārsūdzot nevienu vārdu, viņš vienkārši pamāja ar roku divstāvu gultu virzienā un aizgāja. Mūsu pagaidu kazarmas bija kā angārs: četras sienas un griesti. Tikai tālajā stūrī stāvēja daži desmiti krēslu milzīga televizora ekrāna priekšā. Tur droši vien bija ieslēgts kāds federālais kanāls. Nometusi kurpes un uzlēkusi uz augšējā plaukta, es gandrīz uzreiz zaudēju samaņu.

– Divu cilvēku kolonnā. Nē, jā, jā. Tas nozīmē, ka esi divnieku kolonnā! Ne tik tuvu, tu turies rokās! Labi, nostājieties lejā. Jūs abi turpat. Jūs divi aiz viņa, un tad katrs no jums, labi? Tagad mēs sāksim ar kreiso kāju. Pierodiet pie tās. Tagad, sekojiet man, marš.

Tas būtu smieklīgi, ja nebūtu skumji. Mēs visi bijām stulbi

kā ellē. Un mēs visi pakļupām, sitot ar kājām cilvēkam priekšā. Apskatoties apkārt, es pamanīju, ka visiem karavīriem, kas gāja garām mūsu zosu pulciņam, bija tikai viena reakcija – žēl. Kaut kā pat kļuva neērti.

Mēs diezgan ilgi staigājām pa militārās iesaukšanas centru, man nebija ne jausmas, ka šī ēka ir tik milzīga. Mūsu komandieris jeb formējuma priekšnieks, nezinu, kā viņu nosaukt, savāca daudz papīru, kā arī mūsu formējumā sapulcināja papildinājumus no citiem angāriem. Ārā mūs sagaidīja daži majori. Kāpēc majors? Nu, viņi visi bija krāsainās un kvalitatīvās drēbēs, viņu sejas bija labi pabarotas, bet visvairāk izcēlās tas, kā viņi skatījās uz mums kā uz kaudzi sūdu. Tas bija apmēram tas pats, kā es pirmajā reizē skatījos uz sintētisko pārtiku. Aizmugurē stāvēja ar savām somām, tajās droši vien bija daudz jukas. Es nevaru sagaidīt, kad redzēšu viņu sejas, kad viņi to visu izmetīs. Mūsu pagaidu priekšnieks ātri visus uzcēla un aizveda aiz ēkas.

Aiz iesaukšanas biroja atradās glīts piezemēšanās laukums, uz kura stāvēja neliels kvadrātveida kuģītis. Tas bija neliels desantkuģis DR-4 "Viking". Asā priekšgala kabīne savienojās ar spārniem, kuru malas skatījās perpendikulāri uz leju. Zem spārniem atradās pasažieru nodalījums. Izskatījās, it kā kuģis būtu apskrūvējis pasažieru konteineru. Jā, ekrānos tas izskatās daudz mazāks. Iekšpusē varēja ietilpināt gandrīz piecdesmit

cilvēkus. Atvērās divas durvis, un no tām iznāca vairāki vīrieši tādā pašā uniformā kā mūsu komandieris. Bez liekas rosības mūs visus ievēda iekšā un sasēdināja.

Mūs nogādāja kaut kur kalnos, un apkārt kalniem bija izžuvusi un saplaisājusi zeme. Tā atgādināja sāls purvu. Pati bāze bija Federācijas identitāte. Monumentāla, vienota, nekas lieks. Izveidotas karavīru kolonnas maršēja vai iesaistījās vingrinājumos. Daži pulki valkāja kaujas bruņas un nēsāja ieročus, ko iepriekš biju redzējis tikai ziņās. Tas viss raisīja vēl nebijušu sajūsmu. Sadalīšana kazarmās un formas tērpu saņemšana ar lietām pagāja ikdienišķi. Pēc tam sākās mācības. Trīs mēnešus mēs nodarbojāmies tikai ar fiziskajām mācībām un mācībām. Katru dienu laiku pa laikam. Bet tas ir pat labi, es ceru, ka arī pārējā dienesta daļa aizritēs tikpat ātri un viegli. Mūsu komanda kļuva arvien spēcīgāka. Visi cits citu pazina, vismaz pēc vārda. Mans galvenais sarunu biedrs bija kaimiņš, kas gulēja uz augšējā plaukta, – Luiss Peress. Kupls puisis, apmēram divdesmit divus gadus vecs. Luiss jau ilgu laiku bija mēģinājis dzīvot bez pilsonības, un no viņa atrunām sapratu, ka viņš bija saistīts ar noziedzīgo pasauli, un tagad, acīmredzot, bija nolēmis sākt jaunu dzīvi. Smieklīgākais ir tas, ka es par viņu neko nezinaju, izņemot viņa vārdu. Instruktori atstāj ļoti maz laika socializēties, un viss, par ko mēs runājam, ir sūdzības par mācībām, sapņi par gardiem ēdieniem un, protams, sievietēm. Kareivis Peress bija no tiem vīriešiem, kuriem patika pārspīlēt

savus mīlas panākumus, un, ja es viņam varēju ticēt dienā, kad pārvācāmies uz kazarmām, tad tagad es viņam neticēju. Pirmajā dienā viņš bija noskūpējis ūsas, un uzreiz izskatījās par duci gadu jaunāks. Tagad es nespēju viņu iedomāties ar sejas apmatojumu. Runājot par ēdienu, šeit tas bija uz pusi no dabīgiem produktiem, man gandrīz bija asaras, kad no rīta nobaudīju putru. Daudzi cilvēki reaģēja tāpat, jo viņi jau bija apēduši sintētisko sūdus. Otra puse no devas bija pilnīgi mākslīga, lai tie, kas nekad to nebija ēduši, varētu pierast pie tās garšas. Tālākajos kaujas lauka nostūros karavīrus ar īstu pārtiku bieži vien nebojā.

Mācības turpinājās. Mūs sāka biežāk pacelt naktī. Pārgājienu laikā mums sāka dot papildu svaru. Viss saplūda nebeidzamā atkārtojumu plūsmā. Sākumā mēs bieži kļūdījāmies un saņēmām kādu dažādību soda veidā. Tagad es sāku maldīties par dienām.

Groundhog Day beidzās ar mūsu jaunā skolotāja – kaujas apmācības instruktora seržanta Jana Pračeka ierašanos, kurš uzreiz visiem sabojāja garastāvokli.

– Karavīri, jums jāsaprot viena vienkārša lieta. Jūs visi dodaties uz kaujas vienību. Nekādu garnizona dežūru, nekādu aizmugures sardzes darbu vai ko tamlīdzīgu. Tagad fronteī vajadzīgi jauni karavīri, tāpēc pēc trim mēnešiem jūs visi dosieties nogalināt mikroautobusu lieluma kukaiņus. Vai jūs saprotat?

– Jā, kungs!

– Labi padarīts! Ja jūs nesaprotat, es jums to izskaidrošu. Jums ir tikai trīs mēneši. Ja vien jūs nevēlaties nomirt pirmajās piecās kaujas minūtēs. Viss, ko es tev tagad iemācīšu, izglābs tavu dzīvību vai kāda blakus stāvoša cilvēka dzīvību. Jūsu mācību laiks tiks saīsināts līdz divām stundām nedēļā. Jūs arī sāksiet jaunu nodarbību, kurā apgūsiet arakuļus. To uzvedību un fizioloģiju. Šodien mēs sāksim ar tavu bruņu un iepazīstināsim tevi ar kaujas ieročiem. Vai tas ir skaidrs?

– Jā, kungs!

– Labi, labi.

Pabeidzis monologu, seržants mūs aizveda uz šautuvi, iepriekš tur bijām bijuši tikai vienu reizi, mums parādīja visas galvenās vienības atrašanās vietas ēkas. Šautuve bija tukša, ja neskaita divus seržantus, kas to vadīja.

– Labi, vīri. Iepazīstieties ar Morita MK2 sērijas automātu. Tās ir galvenais bruņojums, gandrīz katra vienība ir aprīkota ar šādām "Moritām" ar nelielām modifikācijām. Nākamajā sesijā mums būs instruktāža un pilnīga specifikācija, kurā sīki izklāstīsim, kā rūpēties par šo ieroci, tā galvenās problēmas un

dažādus piestiprinājumus, kas tam pieder. MK2 ir tikai pāris gadus, un tie var viegli cauršaut mazo blēžu čaulas, ar kurām jūs pārsvarā sastapsieties. Ar maziem es domāju trīs metrus garu radījumu, kas spēj skriet līdz četrdesmit kilometriem stundā, rāpties pa stāvām klintīm un izdzīvot pēc visu locekļu nošaušanas.

Pēc pauzes seržants pasniedza šauteni, lai visi to redzētu. Ieročs šķita briesmīgs, plēsīgs un diezgan smags. Bez trīs mēnešus ilgas apmācības es nebūtu spējis skriet ar šādu šauteni ne tikai visu dienu, bet pat ne dažas stundas. Kad ierocis tika atdots intendantam, kurš stāvēja blakus Pračekam, seržants no plaukta izvilka jaunu ieroci.

– "Šis ir TW202-1 Morita Sokola acs. Divsimt divi tiks izsniegti jūsu vienībai divos eksemplāros. Tikai tiem, kas spēs mani pārsteigt, par ko es ļoti šaubos. Jūs visi ar to saņemsiet pamatapmācību. Tas ir snaipera ierocis, kas paredzēts lielumam līdz vidējam attālumam.

Atkārtojis pārbaudes procedūru, seržants kā burvis izvilka jauno slepkavības ieroci.

– Un mūsu kolekcijas dārgakmens. "Moritas karabīne", tā nonāks pie tāda četes komandiera, kādu es iecelsim pēc diviem mēnešiem. Karbīne ir rets eksemplārs, tā ir izgatavota no

izturīgākiem un karstumam izkļūdošiem materiāliem, kas ļauj šim "puisim" izšaut pat simts patronas nepilnu piecu sekunžu laikā. Ja tas būtu atkarīgs no manis, es ar to apgādātu katru no jums. Bet šobrīd šis ložmetējs ir vērtīgāks par visu jūsu vienību. Tāpēc to saņem tas, kurš mani vismazāk kaitina.

Karabīne bija vēl smagāka, domāju, ka Luiss un vēl pāris puisi varētu ar to skriet pa kalniem, bet ne es. Tā bija mazliet ērtāka, tai bija daudz speciālu stiprinājumu, droši vien papildu aprīkojumam. Tā ir skaistule, tas ir skaidrs.

– Pulcējieties, karavīri. Un pēdējais gabals, pēc kārtas, bet ne pēc nozīmes. Tā ir fragmentācijas granāta MX-90, vienīgā cita granāta, ko jūs atradīsiet mobilajā kājnieku karaspēkā. Tas ir pretkājnieku ierocis, kas eksplodē dažū sekunžu laikā. Tomēr atšķirībā no 20. gadsimta rokas granātām tai piemīt pārsteidzoši augstas sprāgstspējas īpašības, nevis tikai šauj šrapneli. Atcerieties, ka ar granātu nevar nogalināt kukaini. Jūs, protams, varat mēģināt iebāzt to kukaiņam mutē, bet es jums apliecinu, ka ir vieglāki nāves veidi. Tiem ir vienalga, vai tas ir šrapnelis vai trieciens. Jūs varētu kādu no tiem deaktivizēt, bet diemžēl viņi neiekrīt pa vienam. Deviņnieki tiek izmantoti, lai uzspridzinātu ēkas, sabruktu tuneļos un kā pēdējais līdzeklis. Kādi jautājumi?

– Seržants, kungs! Karavīrs Djūmonts. Par kādu pēdējo

iespēju mēs runājam, sers?

Veļas mazgātājs nolaida galvu un brīdi koda lūpu, pirms atbildēja. Viņš skatījās tieši karavīram acīs, un viņa sejā iemirdzējās viegls smaids.

– Pēdējā iespēja ātri nomirt, ierindnieks Dumont. Kad jums beigsies munīcija un visi jūsu biedri būs miruši. Kad kukaiņi tevi dzīs kā vilki trušus, tu vēlēties, lai tev pa rokai būtu vecais labais MX-90. Jūs to paņemat, karavīrs?

– Jā, kungs.

Pēc šī monologa iestājās neliels klusums. Es ceru, ka man nevajadzēs sevi uzspridzināt ar granātu. Es negribētu mirt no sava ieroča.

– Labi, kareivji, pulcēties apkārt. Es pilnīgi aizmirsu jums parādīt, ka šis ir M-9 daudzfunkcionālais nazis. Tas nāk kopā ar jūsu personīgo ieroci. Arī tas jums ir jāuzrauga un jāuztur tīrs. Daudzi no jums, esmu pārliecināts, uzreiz aizdomāsies, kāda jēga no naža cīņā ar radībām, kuras nebaidās no granātām un kurām nepieciešamas lielkalibra – bruņušaujošas lodes? Pārsteidzoši, bet Federācijas militāro ekspertu apkopotā statistika liecina, ka karavīru vidū vispopulārākais priekšmets ir daudzfunkcionālais nazis. Tas var noderēt dažādās situācijās.

Mēs ar tiem nodarbosimies, kad sāksim mācības ārpus nometnes. Es domāju, ka mēs to nosauksim par šodienu. Kādi jautājumi? Tad labi. Tad sekojiet man, marš.

Sekojoš seržantam Pračekam rindās, es aizdomājos. Beidzot kaut kas interesants. Vēl trīs mēneši mācību un tad uz fronti, un tad mēs lidosim, un tad mūs sadalīs. Tas varētu būt jau gads. Mans sapnis tuvojas.

2. nodaļa

Mācības ievilkās un ievilkās. Katru dienu es uzzināju kaut ko jaunu. Salīdzinot ar nebeidzamajām fiziskās sagatavotības un mācību stundām, tā bija īsta paradīze. Seržants Pračeks izrādījās labs cilvēks, taču ar ļoti pesimistisku pasaules redzējumu. Kā viņš mums reiz paskaidroja, nav jēgas kliegt un sodīt tos, kas iet bojā pirmajās desmit kaujas minūtēs. Galu galā visa taktika un zināšanas, kas mums tiek uzspiestas, ir rakstītas ar asinīm. Mobilo kājnieku asinīm. Kļūdas kļūdas nepiedod, tāpēc labāk centīsimies tagad, nekā vēlāk ķersim savus biedrus pa gabalu.

Kopš tās neaizmirstamās dienas, kad pirmo reizi satikām seržantu, ir pagājuši divi mēneši. Mums ir stāstīts par visām zirnekļveidīgo sugām, ar kurām cilvēce jebkad ir saskārusies. Par to paradumiem un vajībām. Lai gan, ja atmetam visu to bārenību, viss noved pie stratēģijas "Ugunsmūris", kad karavīri lielākas ugunsspējas dēļ vienkārši nelaiž radības sev tuvumā. Turklāt mums nav citas izvēles. Kā paskaidroja Pračeks, mēs esam iesaukti, tā sakot, "mobilākajā" vienībā. Nekādu smago ieroču vai bruņumašīnu. Mūsu vienības darbojas kā avangards pārvietošanās laikā un kā frontes aizbāžņi aizsardzības laikā. Attiecīgi mūsu zaudējumi ir vislielākie. Seržants mazliet apsaldēja tableti ar to, ka pēc diviem dienesta gadiem mēs noteikti varēsim doties demobilizācijā, ja, protams, nodzīvosi.

Viss ar viņa raksturīgo smaidu. Attieksme pret mums kā pret topošajiem līķiem mūs motivēja vairāk nekā draudi un sitieni. Domāju, ka daudzi būtu piekrituši saīsināt mūsu gulēšanas laiku, taču šeit dienas režīms tiek ievērots līdz sekundēm, tāpēc šāda iniciatīva tika nogremdēta jau pašā aizmetnī.

Mēs uzzinājām daudz jauna par Federācijas karaspēka veidiem, kuģiem, ar kuriem mums nāksies strādāt, un bruņumašīnām. Izrādījās, ka Federācijas spēki reti izmanto bruņumašīnas, kuras es vairākkārt biju redzējis uz Zemes masu nekārtību apkarošanā. Pračeka skaidrojums bija tāds, ka tajos ir pārāk daudz kļūdu un kaujas mašīnas nav pietiekami manevrējamas. Ar lielgabaliem un lielgabaliem, kas bija aktuāli apvienošanās karos uz Zemes pret cilvēkiem, arahnīdi rīkojas kā ar konserviem. Visādiem tankiem, pašgājējām vienībām un tamlīdzīgām vienībām vienkārši nav laika reaģēt uz draudiem, kad kukaiņu ordas sāk rāpot no visām pusēm. Turklāt, lai atbrīvotos no zirnekļveidīgajiem, ir jāiznīcina viņu pazemes pilsētas, un tur nevar iebruukt ar četrdesmit tonnu smagu transportlīdzekli. Tāpēc Federācijas spēki paļāvās uz smagajām aizsardzības platformām virszemē un mobilajiem kājniekiem zirnekļu pilsētās. Pret lielajiem zirnekļiem karaspēkam ir lieli lielgabali, bet pret lielām mazo kritēriju koncentrācijām tiek izmantota artilērija ar šāvieniem un aizdedzināšanas lādiņiem.

Mazajiem, jā, pareizi. Mūs aizveda uz pētniecības centru, lai

mēs varētu apskatīt šo behemotu. Apziņa, ka bija vajadzīgs tikai viens trieciens, lai pārgrieztu testa govi uz pusēm, vēl aizvien mutuļo manā prātā. Un tas, ko arahnids pēc tam izdarīja ar nabaga dzīvnieka ķermeni, lika gandrīz pusei komandas iztukšot vēderus.

Daudzi no četo uzreiz aizdomājās, kā viņi varētu aizsargāties tuvciņā pret kukaiņiem. Patiesībā nebija nekāda veida. Standarta zirnekļveidīgais sver gandrīz četrus simtus kilogramu, un viņa ķepas var caurdurt līdz pat desmit centimetru tērauda, nemaz nerunājot par cilvēkiem. Seržants Pračeks paskaidroja, ka mūsu bruņas, kas sastāvēja no ķiveres, vieglas bruņas, ceļgalu un elkoņu uzlikām, bija paredzētas, lai pasargātu mūs no šrapneliem un nelieliem nobrāzumiem, nekas vairāk. Pat medicīnas virsnieks, ierindnieks Gibsons, drīzāk ārstētu smadzeņu satricinājumu un garīgās slimības lauka apstākļos, nekā mēģinātu glābt to, kas palicis pāri pēc tikšanās aci pret arahnidu.

Visas šīs ziņas smagi iedragā vienības morāli. Ja nebūtu seržanta Pračeka un saspringtā grafika, daudzi būtu padevušies.

Šodien, divus mēnešus pēc mūsu kaujas apmācības, mēs sākam lauka mācības. Trīsdesmit dienas pirms nosūtīšanas uz fronti mēs mācīsimies karot kalnos, alās un atklātā apvidū. Nezinu, kā pārējie, bet es, tāpat kā Luiss, esmu satraukts. Es jau sen esmu vēlējies izbraukt no vienības. Mācības notiks ar

elektriskajiem ieročiem, pret citiem vienībām. Ak, es aizmirsu, Luiss tagad ir kaprālis. Pračeks viņu iecēla par četdes komandieri. Nezinu, kādus kritērijus viņš izmantoja, bet pagaidām lielajam puisim klājas labi. Jau nedēļu kaprālis Perezs vada mūsu četo mācībās un Pračeka prombūtnes laikā uzņemas komandēšanu. Sākumā es biju cerējis kļūt par četdes komandieri, bet tagad saprotu, ka tas ir amats, ar kuru saistās vairāk problēmu nekā privilēģiju.

– Aaaaah, kuce.

Mani atkal ir pārņēmis elektrības trieciens. Mūsu otrais vienība jau trīs nedēļas dzīvo šajos stulbajos kalnos. Rīt mums beidzot ir jāizkāpj no šejienes. Tas bija šausmīgi. Nav ēdiena, nav miega. Šeit tika nogādātas divpadsmit vienības, desmit no tām ar tādiem pašiem jauniesauktajiem kā mēs, bet atlikušās divas veido veterāni, kas tika atvesti rotācijas un atpūtas nolūkos. Viņi ir trenējušies uz mums kaujas salāgošanā, kā man uzticējās viens no tiem sūdiem, sēdēdams man blakus uz klints un šaujot uz mani elektriskos lādiņus. Tas bija pirms četrām dienām. Kopš tā laika mēs pārvietojāmies daudz piesardzīgāk, bet šodien mūs atkal pārsteidza. Man likās, ka esmu teicis, ka vēlos būt četdes komandieris. Ha! Tagad vairs ne. Luiss vienmēr ir pirmais. Jau pirmajā dienā viņi saprata, ka viņš ir līderis. Mūsu vienība saprot, ka uzbrukums ir sācies, kad Luisu pārņem konvulsijas. Tas ir mazliet smieklīgi, bet tas kļūst mazliet nekontrolējams. Visi ir

satraukušies, visu laiku skatās apkārt. Man pašam sākās neliela paranoja. Bija tā, it kā mūs visu laiku vērotu. Šāviens varēja nākt no jebkuras klints. Mēs centāmies vispār neiet alās, mēs tur patvērāmies tikai naktī, pusi no četes liekot sardzē. Visa šī kalnu grēda bija caurvīta ar tuneļiem, tāpēc ienaidnieks varēja izlēkt no jebkuras vietas. Trešajā dienā mēs mēģinājām iziet cauri kalnam – mēs pat nenojautām, no kurienes mūs šauj. Mēs gulējām tur gandrīz 24 stundas. Tagad visi ir pieraduši pie elektriskās strāvas triecieniem, protams, tas nav patīkami, bet pēc stundas varam turpināt ceļu. Žēl, ka mēs nevaram apvienoties ar citiem jaunpienācējiem. Seržants Pračeks, pirms viņš mūs atlaida, deva mums skaidru un vienkāršu uzdevumu. Iznīcināt visus ienaidniekus – kalnos nav draugu. Vismaz mums bija iespēja tikties ar pārējiem jauniesauktajiem. Mēs un viņi bieži kļūdījāmies, pakļupām un kritām nogāzēs. Tagad ir daudz labāk, tu pie visa pierodi. Bet es, esmu pārliecināts, tāpat kā pārējie, domāju, kā mēs cīnīsimies ar arahnīdiem, ja mums nav nekādu izredžu pret karavīriem.

– Nu, varēja būt arī sliktāk. Es domāju, ka jūs nodzīvosiet vismaz pusstundu. Tev ir laiks līdz šovakaram, lai sazvanītu ģimeni, atpūstos. Rīt no rīta tu un vēl četri citi kareivji dosieties uz kuģi, kas aizvedīs jūs uz jūsu dienesta vietu. Es nezinu, kas būs jūsu komandieris. Jūs tur dosieties kā aizvietotāji. Tātad jūs uz vietas iepazīsieties ar saviem komandieriem. Tagad visi atpūties! Atpūties!

Seržanta runa bija īsa, bet ko gan citu varēja gaidīt no cilvēka, kurš gandrīz desmit gadus ir pavadījis, apmācot tādus iesācējus kā mēs. Viņam droši vien ir bijuši tūkstošiem tādu ļautiņu kā mēs. Mēs visi izklīdām uz savām mazajām kazarmām. Neviens nebija pieradis neko nedarīt. Diez vai pietika enerģijas higiēnai. Un te mēs bijām. Nezinot, ko darīt, es nolēmu vienkārši kārtīgi izgulēties. Pirmā lieta, ko es iemācījos armijā, bija gulēt. Jebkurā laikā un jebkurā vietā. Iepriekš nekad neesmu sūdzējies par miega trūkumu, bet tagad domāju, ka bez problēmām varu gulēt piecpadsmit stundas.

Un tā mēs beidzot devāmies ceļā. Vienības pēc kārtas iekāpj vikingā. Seši mēneši manas dienesta gaitas ir beigušās. Tagad es vairs neturu cerību, ka atlikušais laiks būs viegls un vienkāršs. Galvenais ir atcerēties, ko mums mācīja, un tad es sagaidīšu galu.

Desanta kuģa rampa tuvojas. Mēs vairākas reizes esam trenējušies nolaisties uz dažāda veida reljefa, bet tagad sajūta ir citāda. Es nekad iepriekš neesmu bijis kosmosā. Federācijas transportkuģos vajadzētu būt novērošanas klājiem, varbūt mēs varētu tur nokļūt un ielūkoties, vismaz vienu reizi ielūkoties. Man būs jāaicina Luiss, lai palīdz. Kā kaprālim viņam būtu lielākas izredzes iekļūt.

Es pasmaidīju, skatoties uz Peresu, kurš sarunājās ar

kaimiņiem. Atšķirībā no manis Luiss bija sabiedrisks puisis un labi sapratās ar visiem mūsu vienībā. Ne jau tāpēc, ka es ar kādu būtu konfliktējis, bet, ja es tiktu nogalināts, tikai pats Luiss būtu satraucies. Lielākā daļa šo puīšu devās dienēt pilsonības dēļ, bet mācību laikā gandrīz visiem tika ieaudzinātas militārā dienesta un patriotisma idejas. Mums bieži bija politiskās nodarbības, un es pats daudzkārt biju par to domājis, taču spītīgi turējos pie saviem uzskatiem. Protams, būtu grūti ieiet cilvēkos, bet, nostrādājot, puse no darba būtu padarīta, turklāt visgrūtākā puse. Es nepamanīju, kā aizmigu.

"Baltais valis", kapteiņa Adelaida Ričarda komandētais kuģis, bija iespaidīgs. Milzīgs transportlīdzeklis, gandrīz puskilometru garš. Uz tā nebija nekādu ieroču, tas bija tikai kravas kuģis. Kopā ar mums uz klāja bija gandrīz divi tūkstoši karavīru, lai to papildinātu. Nemaz nerunājot par lielu daudzumu palīgmateriālu, pārtikas un medicīnas piederumu. Tas viss tiks nogādāts uz karantīnas zonā esošo kosmosa staciju. Pašā kukaiņu dzīvotnes malā. No turienes mēs tiksīm pārcelti uz citiem kuģiem, lai nokomplektētu garnizonus planētās, kur pašlaik notiek kaujas.

Bija pārsteidzoši viegli iekļūt novērošanas telpā. Jūras kara flotes puīši – augstprātīgi sūdi sudraba formas tērpos – teica, ka viņi jau redzējuši pietiekami daudz bezgalīgā tukšuma, tāpēc tādiem zilajiem kājniekiem kā mēs tā vienmēr bija brīva. Man

gribējās izlauzties ārā un konfrontēt viņus, taču Luiss bija modrs un ātri visus izklīdināja. Daudzi puisi praktiski iekārtojās skatu laukumā. Neviena mūs neizdzina, un mums bija daudz brīvā laika. Kārtība uz kuģa bija daudz mierīgāka, un mums bija tikai viena prasība: netraucēt pilotu darbu.

Mums izdevās sazināties ar puisiem no citām vienībām. Neviena nezināja, kas notiek frontē. Visi bija svaigi jauniesauktie, tieši no mācību skolas. Jauni puisi un meitenes. Smieklīgi, ka mēs visi vienībā bijām puisi. Nekad iepriekš par to nebiju domājis. Seržants no pretuzbrukuma komandas, kas apsargāja kuģi, mums izskaidroja situāciju. Šādas vienības kā mūsu reti kad uzkavējas garnizonā uz ilgu laiku, mēs biežāk darbojamies prom no galvenajiem spēkiem. Ātra pārvietošanās pa vissarežģītāko apvidu, flanga triecieni un, pats galvenais, vaboļu pilsētu izklīdēšana jauktās grupās, starp kurām nav sieviešu. Tas tika skaidrots ar to, ka ne katra meitene fiziski iztur šādu tempu, turklāt ir spēcīga psiholoģiskā slodze. Ja virspusēji – tranšejās, pie lidmašīnas stūres vai smagā lielgabala "Volnarez" skatienā kaujas dāmas sevi parāda lieliski, tad kā tuneļu žurkas un ēsmas kukaiņiem viņas pēc pāris mēnešiem no kara sākuma vairs netika vervētas. Kauns, es nevaru teikt. Varbūt tomēr tas ir labi, jo mēs droši vien par viņām cīnītos. Mēs visi esam mazliet piekusuši, tāpēc viņi mūs droši vien bija vervējuši, pamatojoties uz mūsu psiholoģisko profilu. Fiziski mēs visi esam ļoti atšķirīgi. Luiss ir gandrīz par galvu garāks par mani, un ierindnieks

Prohorovs ir par tādu pašu galvu zemāks.

Desmit dienas aizlidoja acumirkļi. Un mēs tuvojāmies nosēšanās pietātnēi kosmosa stacijas pietātnē. To sauca par Bergbriša cietoksni. Kaujas stacija flotes un sauszemes operāciju atbalstam. Gandrīz četrus kilometrus augsta un apmēram divus kilometrus diametrā. Stacija bija kā nagla ar kuģu doku kā vāciņu.

Izkāpjot no kuģa, virsnieki mūs uzreiz sašķiroja. Viens no viņiem, jauns un tievs puisis, pavēlēja mums sekot viņam. Es nedzirdēju viņa vārdu un tikai turpināju skatīties uz stacijas iekšpusi. Mēs gājām gandrīz divdesmit minūtes, līdz nonācām savā pagaidu patversmē. Mūs sagaidīja pieci cīnītāji, kas skeptiski uzlūkoja mūsu ļoti inteligentās sejas. Vienam no viņiem bija leitnanta svītras. Viņš spēra dažus soļus uz priekšu.

– Sveicinu jaunpienācējus, es esmu leitnants Adams Hils, jūsu jaunais komandieris. Un šis ir Trešais vienība, kurai jūs visi tagad esat piešķirti. Kā redzat, mūsu zaudējumi ir lieli. Tāpēc es nevarēšu retināt vienības ar veterāniem. Turklāt mums nav laika formēšanai. Tāpēc katrs no maniem vīriem ieņems desmit vīru vienības komandiera vietu. Kaprālis Perezs un pēdējais piektais eskadrons būs aiz manis. Kādi jautājumi?

Es joprojām biju mazliet sasists, tāpat kā pārējie pulka puisi.

No visa četa izdzīvojuši tikai pieci? Kas tur, āliņģi, notiek? Taču klusums ilgi nepalika. Devmonts, mūsu vienības balss, uzdeva jautājumu.

– Sers, ierindnieks Devmonts, sers! Cik slikti tur ir, sers?

– Slikti, Devmonts, slikti. Četrsimt ceturtais mobilais kājnieku pulks, kura dalībnieks jums tagad ir tas gods būt, jau deviņus mēnešus cīnās uz planētas B4-A1-L jeb Baala. Mūsu vienība, kā jūs droši vien zināt, cīnīsies baciļu pilsētās. Turklāt uz planētas ir daudz kalnu grēdu, kurās savus mitekļus labprāt būvē lidojošie arahas. Arī ar tiem mums būs jācīnās. Pulkā ir četri "tunelšlidotāju" rotas, no kurām tikai viena – mūsu – var cīnīties. Tātad, puiši, tas ir ne tikai slikti, tas ir patiešām sūdzīgi. Šovakar guliet, cik vien gribat, rīt no rīta mēs dodamies uz Baalu. Šovakar pulksten astoņos es jūs instruēju. Vai tas ir skaidrs? Atbrīvots!

3. nodaļa

– Pamosties! Kusties, kusties, kusties! Piecas minūtes, lai sakoptos. Tad izkārtojieties rindā pie bruņotavas pēc bruņām un ieročiem. Pasteidzieties, iesācēji.

Kareivis Bapoto, kuru leitnants Hils bija norīkojis mūs pieskatīt, staigāja pa guļamtelpu, rokas salicis pāri krūtīm. Viņš bija vēl veselīgāks par Luisu, un es pats nekad nebiju sūdzējies par savu augumu, taču tagad pret viņu jutos kā bērns. Bapoto bija tērpiet kaujas bruņās, ar moritu, kas viņam karājās pār labo plecu. Izskatījās, it kā kaut kas būtu noticis uz Baala. Vakardienas instruktāžā mūsu jaunais četes komandieris teica, ka blepi tur četrsimt ceturta iecirkņa aizņemtajā postenī pastāvīgā spriedzē, taču plaša mēroga uzbrukumus neveic. Galu galā esot bijuši daudz interesantāki mērķi. Uz planētas bija vairākas pilsētas, kurās bija nostiprinājušies lieli Federācijas spēki, un tieši tās tika pastāvīgi uzbruktas. Bez kolonistu pulka tur atradās arī nezināms stratēģisks objekts. Izskatījās, ka tajā atradās svarīgi zinātnieki vai pat psi vienību mācību centrs, taču mums nebija jāzina, kas tas ir. Es pat nepamanīju, ka man bija laiks nomazgāties, apģērbties un paņemt personīgo ieroci. Pārbaudījis visas siksnas un aizdares, es pagriezos mugurā, lai ierindnieks Prohorovs varētu pārbaudīt, kā viss turas mugurā. Desmit sekundes vēlāk es jau piesitināju Prohorovam pie ķiveres, lai mugursoma pareizi piegul. Stāvēt rindā kā viens no pirmajiem, es atļāvos nedaudz

padomāt.

Kopumā Četršimt ceturtais, tāpat kā daudzi citi pulki, tika iesēdināts arodbraļu kontroles zonas aizmugurē, lai novērstu to uzmanību no uzbrukumiem lielākajām pilsētām un nodarbotos ar līgzdu iznīcināšanu. Plāns bija tikai daļēji veiksmīgs. Kaitēkļi novirzīja lielus spēkus un patrulēja apkārt postamentiem, iznīcinot ikvienu, kas uzspraucās aiz sienām. Un, lai gan Baala kampaņas sākumā karaspēku varēja droši transportēt pa debesīm, jau mēnešiem ilgi tas bija iespējams tikai ar iznīcinātāju eskortu. Velnišķīgie gaisa kukaiņi jeb, kā karavīri tos dēvēja, "zirnekļi" notrieca visu, kas lidoja ārpus pretgaisa aizsardzības sistēmas. Vīrs pulka izkraušanas zona bija skaidra, jo mūsu nākamie biedri uzreiz bija parūpējušies par aizsardzību pret draudiem no debesīm. Būtu nepatīkami mirt MDC nolaišanās laikā, uz zemes es vismaz varu sevi pasargāt.

– Klausieties, vīri. Postenis Nr. 12, kur tagad atrodas Četršimt ceturta pulka atliekas, ir masveidā uzbrukts, tāpat kā daudzi citi mūsu nocietinājumi uz planētas. Acīmredzot kukaiņiem apnika paciest mūsu klātbūtni savā aizmugurē, un viņi bija sakrājuši pietiekami daudz spēku, lai uzbruktu visiem posteņiem vienlaicīgi. Mēs kopā ar diviem citiem bataljoniem izkāpjām no kuģa un dodamies uzreiz kaujā. Mūsu transportlīdzeklis tagad ieslēdz papildspiedienu, tāpēc pēc pusstundas mēs jau riņķosim ap planētu. Uzmanīgi klausieties, turiet acis vaļā, nekustieties bez pavēles. Jūs esat tam apmācīti, rīkojieties pareizi, un jūs paliksiet dzīvi.

Pulkvežleitnants Hils pielika labo roku pie deguna.

– Nebīstieties, mēs jums pateiksim, ko darīt. Veiksmi, karavīri. Pa kreisi!

Es turpināju sekot komandām, neklausoties tajās. Rokas cimdā sāka svīst, es jutu, kā paātrinās mana elpošana. Šī ir mūsu pirmā cīņa. Kādreiz biju stingri pārlicināts, ka izdzīvoju tajā, tāpat kā daudzi citi. Galu galā mums ir kosmosa kuģi un automātiskie ieroči, bet kukaiņi cīnās roku rokā... nu, lielākoties. Tagad, pēc visiem seržanta Pračeka stāstiem, pēc sarunas ar desanta komandieri un, pats galvenais, pēc vakardienas sarunas ar izdzīvojušajiem no Trešā četrinieka, es sāku nervozēt. Arahnīdi neņem gūstekņus, viņiem nav ne žēlastības, ne līdzjūtības. Viņiem nerūp viņu pašu dzīvība, viņiem nav baiļu. Ideāli karavīri, ar kuriem mums šodien pirmo reizi būs jāsastopas.

Kuģa angārā pretī trim kuģiem stāvēja divas rotas. Mūsu vienība stāvēja blakus tiem. Mūsu priekšā atvērās rampa un, parādot savu vēderu, sastinga "vikings". Man nebija pat laika apskatīties, pirms mūs iedzina kuģa iekšpusē un pavēlēja ieņemt vietas. Es paskatījos uz savu biedru sejām. Daudzi no viņiem trīcēja, daži lūdzās, daži pat gulēja. Vēlētos, lai arī man būtu tādi nervi.

– Tomass, Tomass!

Prohorovs paklauvēja man pa plecu, cenšoties kliegt čukstus, kamēr virsnieki sarunājās, stāvot uz skrejceļa.

– Ak, jā, Sergej, kas notiek?

– Tu izskaties kā sūds, vecais puisis, kāpēc tu arī neizgāzies?
Paskaties uz Karimu!

Sergejs norādīja ar pirkstu uz mūsu četres jaunāko. Karīmam bija apritējuši astoņpadsmit, viņš atradās komisariātā, kur bija pavadījis dažas dienas gaidīšanas naktī. Labs puisis, kurš armijā nepieteicās no labas dzīves.

– Atstāj puisi mierā, labāk pašam visu izspļaut, nekā lai blēži izlaiž caur vēderu! Hahaha!

Kareivis Nimics, vēl viena auklīte, tam vismaz vajadzētu uzlabot mūsu izdzīvošanas izredzes. Ja Bapoto bija milzīgs, ar rokām kā maniem augšstilbiem, tad Nimics bija mazs un tievs. Ar baltu matu pušķi un garu āķveidīgu degunu. Kā mums vakar paskaidroja, viņš kāpj vismazākajās zirnekļu nojumēs. Arī vesels ducis kareivju, kas viņam tika nodoti vadībā, bija no mazākajiem cīnītājiem. Izrādījās, ka faetoniem, mazām darba vabolēm, kas izskatās pēc zemes kukaiņiem apmēram desmitgadīga bērna lieluma, patīk rakt nelielas ejas ap ligzdošanas vietu, lai ātri pārvietotos pa to. Turklāt gandrīz visi viņu tunelī agri vai vēlu noved pie kāpura. Kamēr pārējā čete piesaista uzmanību lielākos tunelī un zālēs, Nimics ar nelielu kodu uzkāpj tieši viņu mājvietā. Mazie grauzēji nav bīstami, ar viņiem var tikt galā pat ar nazi.

– Klusums! Pēc divām minūtēm gatavi, es pārbaudīšu drošības jostas, ja kāda no tām būs vaļīga, es jūs ielaidīšu alās pirmos.

Seržants Bobs Braums, vēl viens pedagogs. Kupls vīrietis ap

trīsdesmit gadiem ar sarkanām ūsām. Viņš vadīja uzbrukumu zirnekļu pilsētām uz galvas. Kopā ar Bapoto viņi bija izraudzījušies divus dučus veselīgāko, tos, kas dosies uz priekšu un pievilks radības pie sevis, kamēr Nimics un viņa jaunie vīri klusi slīdēs uz priekšu un graužīs ligzdu. Viņi lika mums visiem nomainīt zem stobra esošos granātmetējus pret šautenēm un iedeva katram papildu lukturīti, kas bija piestiprināts pie krūtīm, pretstatā galvenajam uz ķiverēm.

Pēdējās divas vienības pārņēma leitnants Hils un ierindnieks Kaparzo. Leitnanta desmitnieks nodarbojās ar koordināciju. Radio, mīnas, papildu lukturīši un lukturīši, kartes un mediķis bija sapulcināti vienuviet. Uz vietas tika organizēts neliels operatīvais štābs.

Kareivis Kaparzo vairāk atgādināja kosmodroma noziedznieku nekā karavīru. Izturīgs un taisnstūrainā auguma. Es viegli varēju iedomāties, kā viņš piedzen parādus no bezvalstniekiem. Klusu, aukstasinīgu skatienu. Taču viņš pildīja, iespējams, vissvarīgāko lomu šajā vienībā. Viņa vīri apsargāja ieeju alā, no aizmugures apsargājot mūsu brigādi. Viņiem visiem bija zemstobra granātmetēji, un tieši viņa desmitniekā tika notriekti abi mūsu snaiperi ar divsimt otrajām šautenēm. Parasti lomas vienībā varēja mainīties atkarībā no zirnekļu pilsētas lieluma un mūsu skaita, bet ideālā gadījumā viss bija sadalīts jau iepriekš. Neliels rīcības šablons, kas būtu īstenojams, ja gūtu bojā visu četres komandējošo personālu. Ne visi no mūsu jaunajiem komandieriem iepriekš bija bijuši savos amatos. Bapoto bija

karojis tikai mēnesi, bet salīdzinājumā ar mums viņš jau bija veterāns.

– Visi rokās, es slēdzu rampu.

Pa vikinga skaļruni atskanēja pilota balss. Es vēroju, kā nelielā gaismas josla kļūst arvien mazāka un mazāka, atdalot mūs no lielāka un aizsargātāka kuģa. Es sāku trīcēt. Nav vairs nekādu izredžu atgriezties atpakaļ. Nav pat iespējas aizbēgt vai viltot slimību. No planētas dzīvs var izkļūt tikai uzvaras gadījumā vai pēc tam, kad iznīcināti deviņdesmit procenti vienības. Kratot galvu, es centos domāt par labām lietām. Par jaunu dzīvi lielā un gaišā mājā. Kur es varētu ēst īstu pārtiku. Varbūt mans sapnis nav visglobālākais un pareizākais, bet tas ir mans! Domas par gaišo un, cerams, drīzumā gaidāmo nākotni palīdzēja man uzmundrināties. Man ir mērķis, man ir sapnis, un pats galvenais – man ir vēsa galva. Seržants Pračeks vienmēr ir teicis, ka, kamēr kontrolē savas emocijas, tu dzīvosi ilgāk. No domām mani izrāva jauns notikums. Gaisma nodalījumā apsīka un no baltas pārvērtās spilgti sarkanā krāsā. Karavīru sejas ieguva baisu izteiksmi. Bija tā, it kā viss būtu asinīs applūdis.

"Vikings" sāka palēnināties tikai virspusē. Tas bija neticami, es pat nezinu, kā tas bija. Mēs vairākas reizes esam trenējušies kaujas nosēšanos, bet katru reizi pieredze ir neaizmirstama.

Visā MDC iekšienē atskanēja kliedziņi un lūgšanas. Daudzi bļāvās uz savām bruņām. Tā nav pirmā reize, kad es to redzu. Vienmēr kādam sabojājas vēders. Es pats vairākas reizes sabojāju savu ekipējumu mācību nometnes laikā.

No zem manām kājām atskanēja "Vikinga" šasijas trieciena troksnis pret skrejceļu. Pirmais no savas sēdvietas izlēca leitnants Hils, viņam sekoja seržants Braums un pārējie veterāni. Savukārt mēs ar pūlēm pacēlām margas un izvilkām ieročus no stiprinājuma pie labās kājas.

– Nāc, Toms, nepalēnini tempu.

Kad es sāku krist uz sāniem, ierindnieks Prohorovs paņēma mani zem rokas. Man bija laiks tikai paklanīties viņam paldies, jo mēs visi steidzāmies uz izeju.

Svaigs auksts gaiss trāpīja man sejā. Vietējā saule sāka lēnām kāpt debesīs, izgaismojot mūsu posteni "12". Es satriecos. Labi, ka seržants Braums mums visiem bija izsniedzis ziemas apģērbu. Naktī uz Baalu bija vēss, apmēram pieci vai seši grādi pēc Celsija, bet dienā temperatūra sasniedza trīsdesmit.

Svaigo vēju nomainīja pretīga smaka. Asins, mēslu un dūmu smaka. Man uzreiz ausīs atskanēja necilvēcīgs kukaiņu kliedziens. Šķita, ka pretīgais čīkstēšana ir burtiski visur. Nepārtraukta artilērijas lādiņu apšaušana un dūngošana. Kliežošie pavēli un šausminošie nāves agonijas kliedzieni, ko bija sasnieguši arahnidi.

Izkrienot uz trapa, es ieraudzīju augstu debesīs lidojošus zilus klucīšus. Neticams skats. Milzīgas plazmas lodes griezās cauri telpai, cenšoties panākt kuģi, kas mūs bija atvedis uz Baalu. Nedaudz pagriežot galvu, es ieraudzīju melnu dūmu līniju, kas stiepās taisni pret zemi un beidzās kaut kur tālu aiz mūsu bāzes. Acīmredzot tas bija viens no vikingsiem, kas mūs šeit bija atvedis.

Uz pacelšanās laukuma atradās tikai divi desanta kuģi. Lūk, pirmie upuri. Gandrīz 50 cilvēku sadega plazmas sprādzienā. Nepietiek pat, lai apglabātu.

Tajā laikā leitnants ar kādu sazinājās pa radio: ar piecpadsmit kilogramu smagu banduru, ko nesa ierindnieks Domingess. Caur šāvienu kanonādi es neko nevarēju saprast no Hilla runas. Izskatījās, ka pulks bija nolēmis izmest visus savā rīcībā esošos šāviņus. Vēlētos saprast, kas tur augšā notiek. Bet viss, ko mēs varējām redzēt, bija pamazām gaišākas debesis. Izsēdināšanas laukumi atradās zemes ieplakā. Ideālā gadījumā augšdaļa būtu jānosedz ar bruņu plāksnēm, lai transportkuģi neiznīcinātu nejauši nomesta plazmas lode, bet tagad vikingi tiktu sūtīti atpakaļ orbītā. Viņi ir piešķirti šim kuģim. Viņiem šeit nav nekāda darīšana.

– Klausieties manā pavēlē! Bapoto uz ziemeļiem kopā ar mani, mēs dodamies uz tranšejām, lai sniegtu atbalstu pirmajam bataljonam. Tranšejās var atrasties kukaiņi, tāpēc turiet acis vaļā. Braum! Tu ņem Kaparzo un Nimicu un dodies uz austrumiem. Tur ir otrā pulkveža atliekas, kas aizsargā sienu, vai tas, kas no tās palicis. Nodrošini savu pozīciju un turies no malas. Izpildīt!

No visām pusēm atskanēja vienādas pavēles. Viņi izkāroja mūs kolonnās un veda tehniskajiem koridoriem uz fronti. Kādā brīdī koridors strauji pagriezās uz augšu, un mēs atradāmies virspusē. Visur bija redzami "zirnekļi" un karavīru līķi. Asins straumes stiepās gar zemi nelielas ēkas, acīmredzot lazaretēs, virzienā.

Mūsu priekšā bija četrus metrus augsta siena – standarta lauka nocietinājums. Apkārt nelielās nometnes perimetram stāvēja vairāki torņi, uz kuriem bija uzstādīti MK1 ložmetēji, kas šāva ārpus tās. Uz sienas bija tikai pieci karavīri, kas arī šāva. Sienas priekšā bija vēl viens nolaišanās tehniskais tunelis, kas savienojās ar tranšeju sistēmu ārpus iecirkņa. Apkārt gulēja karavīri, no dažiem bija palikuši tikai ķermeņu gabali. Tikai daži no viņiem bija dzīvi, un viņi mums nepievērsa nekādu uzmanību. Es satiku savu skatienu ar vienu no ievainotajiem; ja viņš nebūtu kustējies, es būtu domājis, ka viņš ir miris, tik tukšas bija viņa acis. Paraustījies plecus, es koncentrējos uz savu uzdevumu. Mēs bijām noskrējuši tikai pārdesmit metrus, kad pazemes gaitēju krustpunktā mūs sagaidīja virsnieks ar majora dienesta pakāpi.

– Hils, prieks beidzot tevi redzēt.

– Majors Havoks, kungs! Trešais vienība ir ieradusies.

– Atpūties. Pietiek, Ādams, ne tagad. Nosūtiet vienu brigādi pa kreisi, un mēs ar tevi – uz centru. Šķiet, ka labajā pusē mums klājas diezgan labi.

– Viņi ir jauniesauktie, sir, varbūt mums vajadzētu...

– Man nav laika viņus pieskatīt, dari to.

– Jā, kungs! Vai jūs dzirdējāt šo pavēli?! Bapoto, tu ej pa kreisi, lieki neriskē.

– Saprotu, kungs. Vienība, izkustēties!

4. nodaļa

Dodoties cauri tehniskajiem gaitenīem, mēs sākām redzēt arvien vairāk ievainotu karavīru. Daži no viņiem sēdēja uz grīdas, rokas uz ceļiem. Viņi šūpojās uz priekšu un atpakaļ, murminādami. Mēs skrējām ātrā tempā, un es nespēju saprast šo nabaga cilvēku runu. Gar koridoru, līdzās mums, atradās medicīniskās vienības karavīri un atbalsta rotas karavīri. Pēdējie vāca no mirušajiem un ievainotajiem visu, ko vēl varēja izmantot. Rezerves munīcijas krājumi, granātas, ieroči. Viens no viņiem uz pleca nesa apmēram duci Morita automātu.

Koridors cilpu šķērsoja un sadalījās, bet ierindnieks Bapoto pārlicinoši veda mūs uz galamērķi. Mēs vieni šeit būtu pazuduši. Visi šie tehniskie tuneļi bija vienādi. Mirgojošās gaismas vēl vairāk sarežģīja orientēšanos. Es mēģināju izlasīt uz stūriem izvietotās norādes, taču daudzas no tām bija rakstītas ar roku, tāpēc atteicos no šī veltīgā mēģinājuma un centos koncentrēties uz skriešanu.

– Vienība, stāvēt! Ieroči gatavi.

Bapoto apstājās pie vēl vienām durvīm. Tās atšķīrās ar zaļām arahtas asinīm. Izskatījās, ka aiz tām sāksies mūsu pirmā cīņa. Mana sirds dauzījās kā traka. "Morita" jutās tā, it kā būtu par desmit kilogramiem smagāka. Pagriežot galvu pa labi, es ieskatījos Prohorovam acīs. Viņa zilītes bija paplašinājušās kā narkomānam. Es nedomāju, ka man būtu labāk.

– Gatavojies! Mēs dodamies divatā. Pirmie divi skatās uz priekšu, pārējie – uz augšu un uz sāniem. Neaiztiepieties, šaujiet taisni. Mazāk domāt, vairāk darīt. Iesim!

Bapoto strauji atver durvis, un divi puīši izskrien virspusē.

– Aaah!

Tā, ka vienam no viņiem uzreiz četrās vietās iekoda milzīga kukaiņa nagi. Milzīgais zirneklis ar savu upuri aizskrēja dažus metrus no ieejas. Zirneklis pacēla virsū karavīra ķermeni un ar vienu vienkāršu kustību saplēsa to vairākos gabalos. Visi puīši, tāpat kā es, stāvēja tik stīvi, cik vien spēja, un skatījās uz vaboli, kas bija pagriezies pret mums. Arahnida karotājs – ienaidnieka galvenā vienība – slejas labu trīs metru augstumā, turklāt uz saliektām kājām. Tas pārvietojās uz četrām kājām, vēl divas bija izvirzītas sānos un. Tā milzīgie vertikālie žokļi atvērās, un tas izlaida pretīgu pīkstienu, metoties pret mums.

– Šausmīga uguns. Ko tu, piedauzies, te stāv! Uguns!

Bapotam to nebija jāsaka divreiz. Disciplīna ir tas, ko Federācijas armija prot iedvest. Komandas sinhronās kustībās pacēla šautenes, nedodot bugam nekādu iespēju. Es, šķiet, turpināju spiest sprūda sprūda poguni kā visi pārējie, pat tad, kad magazīna bija pilnīgi tukša.

– Pārlādē, ejam! Pasteidzieties, vai jūs domājat, ka viņš šeit bija vienīgais?!

Bapoto, rādīdams mums piemēru, pats pārlādēja savu ieroci. Lielais pūsis sāka izvilkēt nodalījumu ārā, turēdams aiz kakla.

– Ātri, mūsu puīšiem vajadzīga palīdzība, ejiet augšā!

Mūsu pārrauga sitieni palīdzēja, tiklīdz bijām uzkāpuši virspusē, nebija laika domāt. Visur gulēja cilvēku un vaboļu ķermeņi. Zem kājām činkstēja čaulas. Mēs izskrējām uz nelielu laukumu, no kura veda vairākas ejas. Kaut kur netālu šaudīja MK1. Kreisajā un labajā pusē no koridora, pa kuru bijām nākuši, bija pacēlumi līdz pat ložmetēju pistoles. Izskatījās, ka to aprēķini vēl bija dzīvi. Tomēr priekšā bija divi tranšejas. Vīri tur varētu doties ne vairāk kā pa trijiem. Tranšeju dziļums šeit, pie ieejas tehniskajā koridorā, bija aptuveni trīs metri. Sienas un grīda bija veidotas no betona blokiem, lai tie nolādētie kukaiņi neizraktu bedres mūsu aizmugurē. Tālāk tranšejas bija mazākas, varbūt pusotra metra dziļumā. Tas mūs neglābtu no kukaiņiem, bet mēs varētu paslēpties no triecienviļņiem, ja arauķēni sāktu apšaudīt mūsu pozīcijas ar plazmu. Bapoto netērēja laiku velti un jau bija aizsūtījis dažus vīrus pārbaudīt ložmetēju nodalījumus virs tām. Pārējie izkārtojās puslokā ar izvilktiem ieročiem.

Nepagāja ilgs laiks, kamēr ieradās bugas. To nebija daudz, apmēram pieci. Būtnes pārvietojās tik ātri, ka nevarēja atšķirt, kur ir viens kukainis, bet kur vairāki skraida pēc kārtas. Mēs turpinājām šaut un turējāmies savās pozīcijās. Mēs bijām apmācīti to darīt – vieglāk ir sagaidīt kukaiņus aizsardzībā un tad virzīties uz priekšu. Mēs sākām darīt visu strikti pēc grāmatas. Mēs nošāvam visus, kas atradās mūsu darbības zonā, spēra trīs soļus uz priekšu. Tas ir, līdz apstājāmies pārdesmit metrus pirms ieejas tranšejās.

Kurjeri atgriezās un atnesa sliktas ziņas. Kājnieku

ložmetējiem beidzas munīcija, un lai apgādes rota spētu viņiem piegādāt munīciju, tas nozīmē, ka vienam no mums jāpaliek šeit un jāapsargā ieeja.

– Suce! Labi, jūs četri, nē, apstājieties! Jūs trīs palieciat šeit, divi no jums paliek tranšejā aiz mums, pēdējais vēro debesis. Nesapinieties kopā, citādi jūs visi uzreiz nomirsit. Vai tas ir skaidrs?

– Jā, kungs!

Es nezinu, kas ir sliktāk. Palikšana šeit tikai trijatā vai došanās ārā ar visiem septiņiem no mums, lai stātos pretī kukaiņiem. Bapoto sadalīja mūs divās vienībās. Otrās vienības komandieris ir Prohorovs. Viņš un divi citi devās pa labi. Mēs četri sapulcējamies pa kreisi. Es piegāju pie mūsu pagaidu komandiera.

– Sergej, ko mēs darām?

– Es nezinu, ko, pie velna, mēs darām. Vētra. Labi, vīri, iesim pa divi. Es un Toms ejam pirmie, jūs, puiši, metru aiz muguras un vērojiet debesis un sānus. Labi. Izejam.

Es negribēju iet pirmais. Velns tevi, Sergej. Ar moritu uz pleca es virzījos uz priekšu.

Otra komanda bija pazudusi no redzesloka. Viņi droši vien bija iekrituši tranšejā. Šādu tranšeju bīstamība bija tāda, ka tās bija līdzīgas tai, no kuras mēs nācām. No tālienes mēs to nevarējām saskatīt, bet piecdesmit metru attālumā varēja būt pagrieziena un ieplaka, kur atradās pagaidu lazarete, komandpunkts vai arsenāls. Šeit ir vajadzīgs vesels čūts, tas ir,

piecas reizes vairāk karavīru. Tā, ka daži iet gar tranšējām, lielākā daļa blakus uz zemes. Bet mēs darīsim, ko spēsīm.

– Draudi no debesīm!

Es nokritu uz muguras, vēl pirms teikums bija beidzies. Seržants Pračeks mums burtiski bija ievingrinājis refleksus šādiem signāliem. Dažas sekundes vēlāk virs mums pārlidoja milzīgs zaļš radījums. Tikai pāris metru mūs šķīra no zirnekļa. Ar nesaprotamu skaņu vabole pazuda no redzesloka. Bet mūsu priekšā parādījās jauni. Gar tranšeju uz mums tuvojās trīs zirnekļveidīgie karavīri. Divi no tiem skraidīja pa zemi, bet pēdējais, tas, kas atradās centrā, bija ar visām ķepām uzrāpies uz tranšejas malām un bija nolaidis vēderu un žokli uz leju. Viņi nav tik stulbi. Viņš ir izdomājis, kā mūs izvilkt ārā.

– Kāds viltīgs radījums!

Prohorovs man piekrita. Uzlēkusi uz ceļgala, es atklāju uguni. Vabole, kas ar seju mēģināja sasniegt tranšejas dibenu, nokrita, aizšķērsojot mums ceļu. Acīmredzot lode trāpīja nervu sistēmā. Prohorovs un viņa zēni nogalināja vēl divus. Mēs visi skatījāmies viens uz otru apstulbušām acīm. Pārāk daudz notikumu vienā stundā.

Mēs turpinājām virzīties gar tranšējām vēl gandrīz pusstundu. Ik pa brīdim kaut kur pa labi aiz mums bija dzirdama šāvieni šāviena. Acīmredzot mēs bijām krietni priekšā Bapoto un pārējiem. Mēs vairs neredzējām nekādus kukaiņus, un līķu bija arvien mazāk un mazāk. Tikai uz grīdas bija savādi netīrumi, kas sajaukušies ar zemi.

– Turpat priekšā ir kāds zars, tur noteikti ir kāds padziļinājums. Ko mēs darīsim?

– Ejam uz priekšu, kāds muļķīgs jautājums, tikai jūs divi ejiet blakus tranšejai.

– Ko darīt ar zirnekļiem?

– Velns, es par viņiem visu aizmirsu. Tad mēs ejam pa to pašu ceļu. Un līkumā es iesim pirmais, bet Toms pārbaudīs caurumu.

– Tas ir labs.

Izskatās, ka Prohorovs mēģina mani nogalināt. Ja tā ir tikpat dziļa un plaša kā ieeja tehniskajos gaitēnos, es esmu miris. Desmit vaboles varētu ietilpt šādā spilventiņā. Manas sliktās domas netraucēja virzīties uz priekšu. Soli pa solim tuvojot pagriezianam uz nezināmo.

Sergejs un es apstājāties vienlaikus. Viņš paklanījās pie ieejas un devās līkuma virzienā. Viņš piespieda muguru pie tranšejas sienas un ievirzīja automātiskās šautenes korpusu nezināmajā ejā. Kādā brīdī Sergeja acis paplašinājās, un viņa šautenes purns sāka kustēties. Sagaidījis, kamēr Prohorovs sastingst tieši ieejas priekšā, es uzmanīgi ieskatījos ejā. Mana biedra reakcija uzreiz kļuva skaidra. Samērā plašajā un dziļā padziļinājumā gulēja milzīga vaboles ķermenis. Tas vien aizņēma visu pieejamo telpu. Izkraušanas kuģa lieluma, matēti melnā krāsā, apakšā atradās "tankkuģis". Es turpināju bailīgi raudzīties milža mugurā. Atceroties visu, ko par to stāstīja mācībās.

Ja jums nav smago ieroču, jums nav gandrīz nekādu izredžu to nogalināt. Varētu mēģināt detonēt ar granātu pie purna vai

mēģināt izveidot caurumu un iemest tur sprāgstvielu lādiņu, taču vienā vietā būtu jāieliek gandrīz trīs magazīnas un pēc tam trāpīt ar granātu vai spridzekli. Ne tikai tas, bruņutērps varēja izšaut liesmu strūklu divdesmit metru attālumā. Tā bija karstāka nekā kosmosa kuģa turbīnas. Tā pat neatstātu pelnus uz bruņām. Federācija bija sākusi ražot karstumizturīgus nocietinājumus, taču nebija pietiekami daudz materiālu, lai ar kaut ko tādu apgādātu visus karavīrus.

Tas bija kā klikšķis galvā. Es apsēdos uz vienas kājas un ar brīvo roku uzsūcu nedaudz netīrumu. Līdz šim nebiju uz to skatījies, bet tagad sapratu, ka tie ir pelni. Visur bija jūtama degšanas smaka, daudzviet postenī dega. Tāpēc mēs neko nejutām.

Man galvā it kā pūta vējš. Es sāku berzēt pelnus starp pirkstiem. Apziņa, ka no karavīriem vairs nav palicis ne miņas, bija nomācoša. Cik daudz vīru tur bija? Spriežot pēc pelnu daudzuma, vismaz piecdesmit. Acīmredzot viņi bija ceļā uz savām pozīcijām, kad cisterna izlauzās cauri betona grīdai un vienā sekundē viņus visus sadedzināja. Aiz muguras dzirdēju, kā viens no kaujiniekiem vemj. Šķita, ka es nebiju vienīgais, kurš saprata, kas šeit bija noticis. Manu melanholiju pārtrauca Prohorovs.

– Mēs nevaram vienkārši paiet garām. Ja viņš ir dzīvs, mums jāmēģina nogalināt šo radījumu.

Es gribēju viņu aizsūtīt prom. Mums bija tikai kājnieku ieroči un pāris granātas katram. Nekas tāds, ko parasti neizmantotu,

lai nogalinātu šādu briesmoni. Mēs esam tikai četri, tieši no treniņnometnes. Bet loģika man teica, ka viņam bija taisnība. Mēs nevaram pat apsvērt iespēju atstāt to šeit dzīvu. Šāds kukainis varētu viegli pārlauzt nometnes sienas, sagraujot pulka aizsardzību. Tagad viņš praktiski atradās zemē, un bija iespēja uzlēkt uz viņu no augšas vai izkļūt no tranšejām un mest granātu tieši viņam uz galvas. Galvenais ir uzreiz mainīt sprādziena taimeru. Vismaz ir plāns

– Labi, tu ar mani?

– Protams, Toms! Jūs, puīši, piesedziet mūs. Es ņemšu virsū, bet tu mēģini piekļūt viņam tuvāk.

Es piekrītoši pakratīju galvu un atkal ieskatījos aiz stūra. Cisterna gulēja nekustīgi. Nolaižot "moritu" līdz krūšu līmenim, es sāku uzmanīgi virzīties uz priekšu. Nolaižoties padziļinājumā, es nostājos tuvu tankkuģim. Šeit bija ļoti maz vietas. Milzīgā vabole ar savu ķermeni aizpildīja visu telpu. Man nācās paņemt savu šauteni aiz piedurknes un staigāt sāņus. Es jutu, kā man pa seju līst sviedri. Man strauji niezēja mugura. Mani nervi bija izstiepti līdz galam.....

– Atpūties, Toms, viņš ir miris.

– Velnišķīga elle, mana sirds gandrīz apstājās!

Es pacēlu acis un ieraudzīju Sergeja seju. Viņš ar puslīdz neprātīgu smaidu raudzījās uz bedri virs manis.

– Kāds viņam bija norāvis galvu, izskatījās, ka tas bija raķete. Bet galvenais, ka viņš aizsedza paša izrakto bedri. Tāpēc kukaiņi šeit nebūs."

– Labi. Es dodos atpakaļ.

– Es to sapratu.

Tas bija kā svars, kas nokrita no maniem pleciem. Man bija kaujas noskaņojums, bet apziņa, ka man nebūs jācīnās ar bruņotu liesmu metēju mājas lielumā, mani nomierināja.

Sapulcinājis mūsu nelielo grupu, Sergejs mūs veda tālāk gar tranšējām. Pēc dažām minūtēm mēs nonācām pie pirmās aizsardzības līnijas. Dažas pistoles vēl joprojām šaudīja vientuļus lādiņus. Izskatījās, ka galvenais radījumu vilnis bija atvairīts, un tagad apkārt klīda atpalikušie.

Mēs iekārtojāmies tranšējās. Apkārt bija tikai daži cilvēku līķi, bet skats uz nocietinājumiem bija patiesi biedējošs. Viss lauks bija izkaisīts ar arahnīdu ķermeņiem. Visdažādāko izmēru un krāsu. Tālumā varēja redzēt milzīgus vairāku tankkuģu līķus. Visticamāk, artilērija bija darījusi, ko varēja. Lieli, dīvainas formas kukaiņi dūmoja zili. Un uz kalna simts metru attālumā no frontes līnijas gulēja liela skorpiona līķis. Mazo kareivju vaboļu skaits bija neaprēķināms. Tie gulēja vairākos slāņos, tupēdami zemē. Lai to visu notīrītu, būtu nepieciešama vairāk nekā diena. No vietējās ainavas apskates mūs iztraucēja vaļējo durvju čīkstēšana, kas atskanēja atvērtajās pīlāra kastes durvīs.

– Kāpēc jūs tur stāvat, jūs, jaunpienācēji, ejiet šurp!

Liels kājnieks ar kaprāļa dienesta pakāpi uztaisīja draudīgu seju un sāka vicināt rokas. Mēs bijām noskrējuši dažus metrus, kad no beigto vaboļu lauka puses atskanēja kliedziens.

– Pasteidzieties, viņi tuvojas.

Es uzmetu šauteni uz pleca un sprintu skrēju pretī rēgainajam kaprālim. Pārlēkdams pēsēju un vaboļu līķus, es pirmais ieskrēju iekšā. Tur sēdēja četri karavīri, kas lādēja magazīnus un tīrīja ieročus. Caur nelielu horizontālu spraugu es ieraudzīju kaprāļa dusmu iemeslu. No tranšejas mēs to nebūtu redzējuši, bet no ložmetēju pozīcijas mums bija skats uz visu ieleju. Pāri laukam cauri līķiem plūda īsts dzīvs vilnis.

5. nodaļa

– Gatavojieties! Ietaupiet munīciju, netērējiet to. Tiklīdz kukaiņi pietuvojas, visi dodieties prom no lūkas! Vai tas ir skaidrs?

– Jā, kungs!

Mana balss, tāpat kā visiem jauniesaucamajiem, ir kļuvusi gail-da-da-da-da. Apmācībās mums stāstīja, ka kukaiņu ir daudz, ka viņi vienmēr ir skaitliski pārāki par mums. Bet deviņi pret dažiem simtiem, tas ir neprāts. Šķita, ka visi manas vienības biedri jūtas līdzīgi. Viņu sejās, droši vien tāpat kā man, bija redzams pilnīgs šausmu pārdzīvojums. Kamēr mēs mēģinājām pārvarēt savas bailes, nezināmā kaprāļa vīri cītīgi ieņēma pozīcijas. Viens no viņiem nostājās aiz MK1 ložmetēja un atklāja uguni. Lielais, divstobra ierocis apslāpēja blēžu pīkstienus un deva viņiem pārlicību.

– Uguni uz radībām!

Kaprāļa balss spēja pārspēt ložmetēju. Nepārdomājot es atklāju uguni. Kūlas ieskrēja kukaiņu vilnī. Viens pēc otra pretīgie radījumi krita zemē, pārklāti ar radinieku līķiem. Zemapziņā es jutu, kā viņi kliedz no sāpēm. Zaļās asinis lidoja visos virzienos. Fonā dzirdēju Sergeja balsi, kas ar kādu runāja pa radio, bet es nenovirzīju acis no kukaiņiem. Tad viss saplūda īstā slaidrādē. Ar katru sekundi zirnekļveidīgie nāca arvien tuvāk un tuvāk. Desmit metri. Pieci. Divi.

– Visi atkāpieties!

Kaprālis satvēra mani aiz vestes un iemeta dziļi iekšā pīlāru kastē. Pārējie veterāni to pašu izdarīja ar Sergeju un ierindnieku Solu, kas mūs pavadīja pa tranšējām. Pēdējais no mūsu kvarteta uzkavējās netālu no spraugas. Viņam no rīkles atskanēja augsts aizsmakums. Bauga milzīgais nags viņu bija caururbis cauri. Bija vajadzīga tikai sekunde, lai mana kareivja ķermeni ievilkto mazajā spraugā, salaužot viņa kaulus un izliekot mugurkaulu nepareizā leņķī. Mūsu slēptuvē atskanēja sāpīgs krakšķis. Nabaga vīra kakls neizturēja vardarbību un lūza. Viņa ķermenis iesprūda spraugā. Vaboles viņu sita ar ķepām, pārvēršot par kautiņu.

– Celies, cīnītāj! Tas vēl nav beidzies.

– Kāds pacēla mani kājās un iedeva man šauteni. Pārējie kareivji jau lēja svinu vabolēm. Arahnidi centās iespiest katru sava ķermeņa daļu mazajā spraugā, mēģinot mūs sasniegt.

Es nezinu, cik ilgi tas turpinājās, varbūt dienu, varbūt tikai pāris minūtes. Kad man bija palicis pēdējais žurnāls, kāds nezināms karavīrs uzlika roku man uz plauksta.

– Turies, puisīt, tev tas būs vajadzīgs.

Es sapratu, ka šaušana ir apstājusies. Kukaiņi joprojām mēģināja mums pieklūt, bet kaprālis un viņa vīri bija piesēduši uz tukšajām kastēm stūrī un aicināja mūs pie sevis. Katrs no viņiem skaitīja munīciju un pārbaudīja savus ieročus, pilnīgi aizmirstot par visu to elli, kas norisinājās ārpus pilskalna.

– Kādēļ tik bāli, puisi? Vai jums šī ir pirmā reize?

Es, Sols un Prohorovs paskatījāties viens uz otru. Neviens nezināja, ko teikt. Es pat nespēju atlauzt žokli, lai atbildētu. Sergejs pakāpās uz priekšu ar roku pie tembra.

– Kaprālis, kungs. Kareivis.

– Atkāpieties. Vai tu esi iznācis no prāta? Man šobrīd nav laika. Jūs varat ziņot ierindas virsniekiem. Tagad apsēdieties, ielpojiet un tad runājiet. Arī jūs abi.

Viņš norādīja uz mums ar pirkstu. Sauls pirmais nokrita uz grīdas. Noliekot ieroci sev blakus, viņš sāka noņemt ķiveri. Mēs sēžam, noslaucīdami sviedrus no pieres. Kaprālis un viņa vīri skatās uz mums kā uz bērniem, un "aiz loga" dzied kukaiņi. Pagāja vairākas minūtes šī absurda, pirms Sergejs turpināja sarunu.

– Mēs tikko šodien ieradāmies. Kuģa apkalpe un desants tika nostādīti trauksmes stāvoklī. Vēl pirms pāris stundām mēs gulējām.

– Jā, jā. Velnišķīga elle.

– Tu esi kā no treniņnometnes.

– Jūs visi esat zaļi.

– Svaiga gaļa gaļas mašīnā.

– Ha-ha.

Veterāniem bija tāda pati reakcija. Ar ļauniem, ironiskiem smiekliem un izsmieklu. Man gribējās dusmoties vai kaut ko atbildēt, bet skatiens uz lūku, kur gulēja viena no mūsējiem atliekas, palīdzēja paskatīties uz lietām reālistiski.

Neviens no mums to nebija gaidījis. Kukaiņu karš televīzijas

ekrānos tika parādīts pavisam citādi. Tūkstošiem vīriešu un sieviešu mobilās kājnieku vienības, milzīgi kuģi, spēcīgi lielgabali un lauki, kas izkaisīti ar šo radību liķiem. Es sapratu, ka tas nevarētu būt tik skaisti, bet tomēr. Taču par liķu laukiem viņi nemeloja.

– No kāda jūs esat pulka, puisi?

Kāds no vecpuišiem izvilka nelielu kolbu ar ūdeni un pasniedza to mums.

– Trešais, leitnanta Hilla vadībā.

– P****z, "tunelētāji". Arī kontrabandisti. Domāju, ka līdz kaujas beigām Hils atkal lidos pēc krājumiem.

Ar to arī beidzās pati saruna. Neviens no mums nevēlējās to turpināt. Ja mēs izdzīvotu, varbūt mēs paši sāktu tā izturēties pret nāvi, bet šobrīd es vienkārši nespēju to visu sakārtot galvā. Noliecies pret pīlāra sienu, es aizvēru acis, cerot, ka nedaudz atpūtīšos.

– Ei, Toms!

Prohorovs iebakstīja man plecu. Sākumā es pat neapzinājos, kur atrodos. Sapnī es biju atpakaļ savā dzīvoklī un ēdu sintētisku pārtiku. Nebija nekādu kukaiņu, nekādu nāves gadījumu un, pats galvenais, nekādas pretīgas mirušo arahtpurpiņu gaļas smakas.

– Es varēju sazināties ar Bapoto. Viņi nevarēja nokļūt līdz pirmajai līnijai. Iesprūda kaut kādā bruņu bedrē. Visi dzīvi. Kopā ar viņiem ir vēl daži izdzīvojušie.

– Saprotu. Kas ar leitnantu un pārējiem?

– Es nezinu. Ar viņiem nav nekāda kontakta.

Mūsu sarunu pārtrauca kaprāļa kļiedziens.

– Nokāpt! Plazma!

Sergejs metās man ar seju uz leju, krītot man blakus. Nākamajā sekundē atskanēja sprādziens, un tas ļoti atšķīrās no raķetēm vai granātām. Sadursme ar zemi, tad neliels sprādziens un rūcošu liesmu troksnis. Pacelusi galvu, es ieraudzīju, kā spraugās ieplūst zili zibšņi. Apdedzināja un iznīcināja pīlāru kastīti pa mazam gabaliņam. Pirmajam triecienam sekoja otrs, trešais un tā bez gala.

Es, tāpat kā visi pārējie, gulēju uz grīdas ar rokām uz sejas un gaidīju ātru nāvi. Tiešs plazmas trieciens pilonstabiņam būtu mūs nogalinājis uzreiz. Nevienam nebūtu pat laika kliegt, kad vairāki simti tūkstoši grādu mūs iztvaicētu, neatstājot pat pelnus. Virs mūsu galvām atskanēja betona skrāpēšana un krišanas skaņas. Acīmredzot mūsu patversme sabruka.

Tas apstājās tikpat ātri, cik ātri bija sācies. Bija tā, it kā kāds nospiestu pogu. Apkārt atskanēja šņākšana. Kad es pacēlu acis un pamirkšķināju, ieraudzīju saules pielietus gružus. Izskatījās, ka daļa jumta virs spraugām bija sabrukusi. Pagriežot galvu, pamanīju viena kaprāļa karavīra līķi: spilvenu kastes šrapneļa gabals viņam bija salauzis galvu. Viņa ķermenis raustījās krampjos, un acs gulēja uz grīdas. Kaklā sāka celties kunkuļi. Ar grūtībām izspiedu sliktu dūšu un sāku celties, ieklausoties apkārtnē. Kukaiņi nekur nebija dzirdami. Veterāni kļiedza, kratīdamies no putekļiem. Bija pārāk kluss.

Stāvot pilnā augumā, es uzkāpu uz pīlāra atlūzām, lai

apskatītu virsmu. Sperot pēdējo soli, es ieraudzīju apšaudes sekas. Simtiem krāteru visur, kur vien es paskatījos. Laukums izskatījās pēc uzartas gultnes. Gandrīz visi līķi bija pazuduši. Bija tā, it kā mēs būtu piezemējušies uz mēness virsmas, ko karš nav skāris. Šī sajūta nebija ilga. Silts vējš pūta mums sejā. Apkārt mums virmoja tūkstošiem ceptas maizes aromāts. No cietokšņa teritorijas nebija palicis nekas. Pagriezies uz priekšposteņa pusi, es sastingstu. Sienas daudzviet bija sagrautas. Visa bāze bija dūmos, it kā kviešu lauks būtu aizdedzies. Viens no ložmetēju torņiem bija nokritis pret sienu. Tranšejas kā tādas bija pazudušas. No daudzām tranšejām gāzās tvaiks, kas mijās ar dūmiem.

Aiz manis pārējie vīri izkāpa ārā. Mēs visi sastingām, skatoties uz šo briesmīgo ainu. Prohorovs mēģināja sazināties ar kādu no mūsu vienības. Taču radio ēterā nebija dzirdams. Starp mums un posteni sāka parādīties izdzīvojušie karavīri, viens pēc otra, pa diviem viņi pulcējās grupā.

– Nav ko stāvēt uz vietas, ejam, drīz būs klāt blēži.

Kaprālis samulsa, vēl vairāk nekā parasti. Viņš pirmais devās uz priekšu, pārliecinoši dodoties pretī sienām. Sekojot viņam, es pēdējo reizi atskatījos uz kaujas lauku. Tas nebija tas, ko es biju gaidījis no šī kara.

Mūsu bija tikai četri desmiti. Tikai nedaudzi bija izdzīvojuši pīlāros un bedrēs, turot savas pozīcijas. Daži bija izbēguši tehniskajos gaitēnos: loģisti, mediķi, lielgabalu operatori. Mēs stāvējām 13. posteņa centrā un skatījāmies uz krāteri, kas

bija palicis no štāba. Pāris desmitu metru attālumā bija tāds pats krāteris no slimnīcas. Vikingu desanta laukumi kūpēja no melniem dūmiem, no kuriem man acis asaroja. Tikai astoņi vīri no mūsu četres bija izdzīvojuši. Trīs no mums. Kaparzo vienu nošāva. Divus izglāba seržants Braums. Pats vīrs ar ūsām ir miris. Mediķis Gibsons tagad mēģināja glābt devīto, bet mēs visi zinājām, ka viņš ir beigts. Leitnants Hils, majors Havoks un viss ziemeļu štābs bija miruši zem gruvešiem, un Nimica vienība bija pārvērsta putekļos. Hils, Braums, Nimics, Bapoto, Dumons, Luiss un daudzi citi. Viņi visi bija miruši. Nebija pagājušas pat 24 stundas. Daudzi karavīri sēdēja tukšām acīm. Neviens nezināja, ko darīt. Visi virsnieki bija miruši, vecākais no viņiem bija seržants Nurjevs, kurš sēdēja uz atlūzām un kūpināja vienu cigareti pēc otras. Seržants bija atbalsta rotas komandiera vietnieks un nekad iepriekš nebija piedalījies kaujās. Tagad viņš visus komandiera laurus bija nodevis kaprālim Allenam, ar kuru kopā aizstāvējām pilonstilbi. Mūsu trijotne – es, Sols un Prohorovs – sekoja kaprālim kā teļi pavadā. Kamēr viņš centās visu pulciņu savest šķietamā kaujas vienībā. Taču ne kliegšana, ne sitieni ar kājām nepalīdzēja karavīriem atnākt pie prāta. Bet blēņas to darīja.

– ARACHNIDS!

– Bruņojieties cīņai! Veidot apli!

Tas bija kā ledus ūdens spainis, kas izlijis man pār galvu. Paklausīdams pavēlei, es ar Sergeju nostājos pirmajā rindā, bet aiz manis pilnā augumā stāvēja Sols un kāds tehniķis. Viņa

specialitāti atpazinu pēc oranžās jakas. Prohorovs sekoja manam skatienam un ieskatījās aiz muguras.

– Tikai nešaujiet man pa galvu.

– Ah. Ah. Ah. Ah. Ah. Jā. Jā! Protams.

Puisis nepārprotami nervozēja. Domāju, ka pēdējo reizi viņš automātu rokās turēja treniņnometnē. Atšķirībā no mums visi tehniķi bija aizsargāti, un šī puīša dzīvība bija vairāk vērtā nekā ducis tādu puīšu kā es. Ironiskā kārtā šodien viņi gandrīz visi ir miruši. Un es un mani puīši izdzīvojām.

– Atklājiet uguni!

Vecā sieviete "morita" man viegli iesita pa plecu. Rindu pēc rindas es šautu uz blēžiem. Kukaiņi cauri izlauztajām sienām ielauzās bāzē. Daudz ērtāk bija šaut sēdus. Viens, divi, trīs. Pirms es paspēju nošaut vienu, tā vietā nāca vēl trīs. Ne visas bija precīzas un nāvējošas. Blakām zuda locekļi un tās rāpoja uz vēdera, vēloties mūs saplosīt gabalos.

– Pārlādēt!

Šķita, ka mana balss nāk no ārpuses. Mums ļoti palīdzēja magazīnas no dažiem atrastajiem līķiem un tās, ko izvilka loģistikas puīši. Paliekot šeit bez pavēles, bez sienām, bez munīcijas – vieglāk bija šaut pašam.

Automāts atkal piespieda man pie pleca. Bruņinieki tuvojās tuvāk, virzoties uz saviem kritušajiem radiniekiem. Jo tuvāk viņi tuvojās, jo koncentrētāka kļuva uguns. Vienā mirklī viss apstājās. Radījumi nespēja šķērsot neredzamo līniju, mirklī mirstot.

– Otrā līnija, granātas.

Dažas sekundes bez otrās līnijas atbalsta ļāva kukaiņiem pietuvoties pāris metrus tuvāk, daži no tiem gandrīz sasniedza mūs, krītot beigti un aizsedzot skatu. Viens no kukaiņiem nokrita mums blakus, tā milzīgais žoklis izrāva man blakus esošajam karavīram krūšu kaulu no kakla līdz cirkšņiem. Innardi nokrita uz zemes, bet es tam nepievērsu nekādu uzmanību.

Sprādziens. Divi desmiti granātu paveica savu darbu. Ne nogalināja, bet nobrāzās kukaiņus tālāk, atbrīvojot mums skatu. Vēl viena magazīnas maiņa. Izšauti šāvieni, šāvieni, šāvieni, šāvieni, šāvieni, šāvieni, šāvieni. Mēs vēl pāris reizes iemetām granātas, atbīdot radības atpakaļ. Arahnidi metās mums pretī, paņemot līdzī jau tā nedaudzo karavīru dzīvības. Līdz iestājās klusums.

Apšaude apstājās. Bāzes robežās gulēja simtiem vaboļu. Ceļgalis, uz kura bija jābalstās visas kaujas laikā, bija sastindzis. Viņa rokas trīcēja no nebeidzamās apšaudes. Iztaisnojis muguru un nopriecājies kā simtgadīgs vīrs, es paskatījos apkārt. Mūsu bija palicis vēl mazāk. Nedaudz vairāk par pusi no tā, kas bija palicis. No manas rotas izdzīvojam tikai mēs trīs un Gibsons. Puse Kaparzo ķermeņa gulēja uz zemes. Mēs pārējie bijām saplēsti gabalos. Seržants Nurejevs gāja bojā: vabole viņu bija sadragājusi, un tikai kājas bija izstieptas zem arakaņa ķermeņa nepareizā leņķī. Vaboles žokļa sitiens gandrīz vienmēr nogalina.

Kaprālis Allens mūs saskaitīja, bija palikuši tikai divdesmit trīs vīri. No visiem četrsimt ceturtajiem, kuru kopā ar operatoriem, mediķiem un apkalpojošo personālu bija gandrīz

tūkstotis.

– Saskaitīt munīciju, savākt magazīnus. Granātas, naži, sausās pārtikas devas. No mirušajiem paņemiet pāris šautenes. Viss apkalpojošais personāls, pie manis! Jūs trīs, kas dežūrējat sardzē, kāpiet uz to baraku un turiet acis vaļā.

– Jā, kungs!

Kamēr mēs stāvējām uz jumta, izdzīvojušie izlaupīja posteni. Es uzmanīgi vēroju apkārtni, uzmanīdams, vai apakšā nenotiek kāda aktivitāte. Tehniķi bija ievēduši celtniecības kravas automašīnu. To parasti izmantoja artilērijas detaļu pārvadāšanai. Šī lielgabarīta ātrums bija ne vairāk kā četrdesmit kilometri stundā. Taču kaprālim tas bija vienalga. Karavīri sāka noraut neskartos ložmetējus, kas bija palikuši neskarti. No vienas no pazemes noliktavām tika atnestas margas un aizsardzības sienu gabali. Izskatījās, ka Alens vēlas tos piešūt pie kravas automašīnas. Tā ir mūsu biļete no šejienes.

6. nodaļa

Vēl trīs reizes mums nācās atvairīt zirnekļveidīgo uzbrukumus. Lai gan ar katru reizi vaboļu bija arvien mazāk, vieglāk nekļuva. Cilvēki bija fiziski un garīgi noguruši. Katrs no mums vēlējās atpūsties un paēst, taču visi saprata, ka pat minūte kavēšanās var maksāt dzīvību.

"Vecais Bills", milzīgais vilcējs ar piekabi, ar kuru mēs gatavojāmies no šejienes izbraukt, arvien vairāk un vairāk pārveidojās. Platforma-piekabe, kas parasti pārvadāja ieročus, sāka pārvērsties par īstu cietoksni, piekrautu ar ieročiem. Savācis no bāzes atliekām, ko vien varēja, kaprālis Allens sasauca vispārējo formējumu.

– Karavīri, mums ir iespēja no šejienes izkļūt. Es ceru, ka neviens no jums nevēlas mirt. Līdz 11. postenim ir tikai trīs stundas. Tur mēs ar jums dodamies. Pat tad, ja arī to iznīcinās kukaiņi, tur joprojām varētu būt desanta kuģi un izdzīvojušie. Nemaz nerunājot par krājumiem un ieročiem. Ja tur neko neatradīsim, turpināsim ceļu uz 12. posteni un tā tālāk. Visas mūsu bāzes bija izvietotas spirālveidā. Tuvākā pilsētai ir pirmā bāze, bet vistālākā – divdesmit ceturta. No pirmā posteņa līdz pilsētai ir tikai divi simti kilometru. Ar normālu satiksmi mums būs nepieciešamas tikai piecas stundas, lai nokļūtu no turienes līdz pilsētai. Daudzi no jums brīnīsies, kāpēc mēs nebraucam uzreiz uz galveno štābu. Atbilde ir šāda. Iespējams, ieleja ir pilna

ar kukaiņiem, un maz ticams, ka mēs ar jums spēsim tiem tikt cauri! No šejienes līdz pilsētai taisnā līnijā ir gandrīz seši simti kilometru, mums vienkārši nepietiek munīcijas, lai nogalinātu visas radības, kas mums stāsies ceļā! Vai tas ir pietiekami skaidrs? Labi! Visi ieņemiet savas vietas uz platformas un sagatavojiet ieročus cīņai. Izpildīt!

Ceļojums bija daudz vieglāks, nekā mēs gaidījām. Jūs taču nevarat uzskatīt, ka pāris desmiti araņveidīgo ir nepatikšanas, vai ne? Mēs viņus pārspējam. Allens aizliedza izmantot ložmetējus mazajām vienībām. Mums vismaz bija mazliet jautri.

"Vecais Bills" ar vieglumu un pārliecību virzījās uz priekšu. Milzīgā mašīna nepievērsa uzmanību izciļņiem, bedrēm un citiem bezceļu priekiem. Šaušana, protams, bija nedaudz apgrūtināta, taču lielākā daļa karavīru ātri pierada.

Pirmās grūtības mūs sagaidīja jau ierodoties. "Outpost 12" joprojām turēja aizsardzības pozīcijas. Brāļu ordas bloķēja mums ceļu uz aplenkto bāzi. Bija acīmredzams, ka viņi ilgi neizturēs. Apstādinot traktoru, mēs noķērām to pašu bombardēšanas sākumu, kas bija iznīcinājis mūsu pulku. Neskaitot to, ka tajā brīdī tika nogalināti simtiem cilvēku, šī aina bija hipnotizējoša. Tūkstošiem plazmas lodīšu krita uz posteni un tuvējiem nocietinājumiem. Uz dažām minūtēm pasaule apstājās. Nebija dzirdama neviena šāviena, arakaņu karotāji stāvēja nekustīgi. Karsta vēja brāzmas sasniedza pat mūsu atrašanās vietu. Visi klusēja, drūmi apcerēdami vēl viena pulka iznīcināšanu, izņemot kaprāli Allenu.

– Ko jūs stāvat nekustīgi?! Atgriezieties savos posteņos!
Tiklīdz apšaude beigsies, mēs dosimies turp. Tur noteikti ir
izdzīvojušie, kam vajadzīga palīdzība!

Kaprāļa komandējošais tonis bija neapstrīdams. Kā skudras
zem palielināmā stikla mēs sākām izklīst uz saviem kaujas
posteņiem uz traktora. Gaidot nākamo kauju, daudzi sāka
pārbaudīt savus ieročus, kas bija pārbaudīti droši vien jau tūkstoš
reizū. Tāpat kā pārējie, arī es sāku pārbaudīt savu ekipējumu.
Allena rūkšana nebija ilgi jāgaida.

– Tagad. Braucam, braucam!

"Bils pilnā ātrumā metās uz posteni.

– Komandām, sagatavoties uzbrukumam! Nežēlojiet lodes!

MK1 pirmie uz arahnidiem atklāja uguni. Seši dubultie
ložmetēji iznīcināja radības simtiem. Gaisu piepildīja kukaiņu
čīkstēšana un šāvienu troksnis. Kukaiņu atlūzas lidoja visos
virzienos. Ap traktoru izveidojās slēgtā zona.

– Kājnieki, uguni!

Moritas piespraude patīkami trāpīja man pa plecu. Ar katru
grūdienu es raidīju metāla viesi citā kukaiņā. Netālu no mums
atskanēja sprādziens. Izskatījās, ka bāzē bija saglabājušies daži
artilērijas lādiņi. Sprādzienu kakofonijas un ložmetēju rēkoņa
vidū mūsu kravas automašīna ielidoja postamenta vārtu drupās.
Bruņurupuči jau bija iekšā, bariem uzbrūkot cilvēkiem, kas
atguvās no apšaudes. Kravas automašīna, sadragājusi dažus
blusas, piebremzēja blakus izdzīvojušo grupai, kas apšaudīja
izdzīvojušos.

– Nospiedošā uguns, neļaujiet viņiem pietuvoties tuvāk.

Kaprālis, dodot mums pavēli, izlēca no vilcēja. Vairāki karavīri un virsnieki izskrēja viņam pretī. Man nebija laika ieraudzīt, kas notiek. Man bija jāturpina šaut.

No visas bāzes sāka plūst izdzīvojušie. Nelielās grupiņās mūsu nelielajai vienībai pievienojās tehniķi un karavīri, mediķi un ieroču operatori. Lēca uz traktora un paķēra rezerves automātiskās šautenes, ko bijām atveduši no Trīspadsmitnieka. Blakus man stāvēja maza meitene, tērpusies tikai T-kreklā un biksēs. Viņa izskatījās kā īsta valkīra, bet es nevarēju ilgi uz viņu skatīties. "Grasshopper" viņu cauršāvās cauri un aizvilka debesīs. Dažas sekundes es skatījos viņai pakaļ, vērojot, kā lidojošie kukaiņi saplēš viņu gabalos.

– Pamosies, Wood! Tu tik un tā nekad nebūtu spējis to izdarīt. Ha-ha!

Šūpot man pa plecu un smejojies par savu joku, Sauls turpināja šaut uz kukaiņiem. Es sekoju viņa padomam, mērķējot uz nākamo radījumu. Blakussēņi nāca no visām pusēm, vilkdami prom neapbruņotos un satriektos nabaga radījumus. Paņēma tās ar nagiem un iemeta savas sugas ļaužu pūlī. Šausmu un sāpju kliedziņi atbalsojās visā postenī, bet mēs tikām galā. Ap traktoru jau bija sapulcējušies gandrīz simts cilvēku. Ikviens saprata, ka tik liels pūlis uz traktora platformas nevarēs iekļauties. Mums vajadzēja vairāk transporta. Virsnieki sāka sadalīt izdzīvojušos komandās, sūtot tos paplašināt drošo teritoriju. Pusstunda pagāja kā acs mirkšķis. Mums nācās braukt

divas reizes, lai sagādātu vairāk veikalu. Pie mūsu krājumiem sēdēja vairāki apgādes vīri, steigā taksējot magazīnas. Visur gulēja tukšas patronu kastes, un granātu kastes nebija laikus nomainītas. Daudziem nebija nekādu ieroču un viņi vienkārši apšaudīja arahnidus ar sprāgstvielām.

Atelpa sākās tikpat ātri, cik ātri arī beidzās. Vietējie amatnieki atveda tieši tādu pašu traktortehnikas piekabi kā mūsējā. Droši vien cerēja to pārveidot par vēl vienu cietoksni uz riteņiem, kā mēs to izdarījām ar Veco Bilu.

– Arahnidi!

– Kaujas stacijas! Aizsargājiet meklēšanas grupas. Nav vairs daudz ko turēt!

Viens no izdzīvojušajiem virsniekiem ir pārņēmis komandēšanu. Žēl... es uzticējos kaprālim Allenam vairāk nekā jebkuram no mūsu pulka izdzīvojušajiem.

– Atgriezies cīņā, Tomijs?!

– Jā, ah***no.

– Uzmundrini, mēs joprojām esam dzīvi.

– Bet, manuprāt, vairs ne ilgi.

– TANKERIS!

Mūs pārtrauca viena no vietējiem kaujiniekiem kliedziens. Mums tuvojās milzīgs melns karkass, laužot sienu paliekas, kuru ieskauj araku karavīri. Gluži kā pieaugušais, kas paceļas virs bērniem, "tankeris" pacēlās virs pārējām kukaiņu sugām.

– LĪGUMS!

Zibspuldze.

Spilgta liesmu strūkļa aizskrēja pārdesmit metru attāļumā. Mūsu acis uz dažām sekundēm apžilpa. Neticamais karstums lika man novērsties. Šķita, ka mana seja ir iegremdēta verdošā ūdenī. Ķermenis acumirkļi sāka svīst. Bija dzirdami baisi agonijas kļiedzieni, kuros cilvēki dega dzīvi. Milzīgs vabals izdvesa dīvainu velkošu skaņu, kas atgādināja smieklus.

Šaušana apstājās. Daudzi ar bailēm skatījās uz otrā traktora atļiekām un visiem, kas stāvēja netālu. Septiņdesmit cilvēki dažū sekunžu laikā pārvērtās pelnos. Kravas automašīnai bija nepieciešams ilgāks laiks, lai sadegtu. Sadrūzis gabalos, metāla milzenis izkusa, sabruka zem sava svāra un izveidojās bezveidīgs haoss.

– Velnišķīga elle! Mēs visi nomirsim. Mums jābēg. Palaidiet to, palaidiet to!

Kareivju rindās valdīja panika. Nevienš negribēja šādā veidā mirt. Bez iespējas cīnīties par savu dzīvību. Es nebiju izņēmums. Apskatīdams kaprāli Allenu, kurš ķērās pie kareivjiem, es gribēju doties pie viņa, bet viņš mani apsteidza.

– Kaprālis, kungs! Ko mēs darām?

– Mēs iekraujam, mēs ejam. Mums ir pāris minūtes, līdz viņš mūs sasniegs.

Daudzi cilvēki sadzirdēja Allena pavēli, un uz traktoru sākās īsta steiga. Cenšoties paņemt vairāk līdzī, karavīri vienkārši visu uzmeta virsū. Mēs neko nešķīrojām un nesakrājām.

Zibspuldze.

Ēka, no kuras iznāca meklēšanas grupa, nodega kopā ar

vīriešiem.

– Labi, ejam!

Kaprāļa pavēle lika visiem mest savus atradumus uz zemes un lēkt uz traktora. Kopā ar pārējiem sāku vilkt cilvēkus ar rokām. Daudziem izdevās uzrāpties augšā, bet vairāk palika uz zemes. Kļiedzot mūs, ar asarām acīs viņi skrēja pakaļ traktoram, kas turpināja palielināt ātrumu. Desmitiem vīriešu un sieviešu mēs bijām atstājuši mirušiem.

– Nestāviet tur vienkārši! Turpiniet šaut!

Tikai kaprālis turpināja dot pavēles kā automāts, piespiežot mūs cīnīties par dzīvību. Manu acu priekšā cilvēki, kuri nebija paspējuši iekāpt kravas automašīnā, vienkārši krita uz ceļiem. Tikai daži turpināja skriet vai cīnīties. Lielākā daļa padevās, gaidot savu likteni. Man šķita, ka katrs no viņiem skatās tieši uz mani. Vainojot mani par savu nāvi.

"Vecais Bils" jau otro stundu steidzās cauri ielejai. Atmosfēra uz platformas bija dusinoša. Kukaiņi pirms dažām minūtēm bija pārstājuši mūs vajāt, un mēs beidzot varējām atslābināties. Visi klusēja. Katrs no cīnītājiem bija noraizējies par to, kas bija noticis. Pat tērauda kaprālis ļāva sev nelielu vājumu. Viņš apsēdās uz kastes ar munīciju un drūmi klusēja.

Tuvojās nakts, kad mēs beidzot sasniedzām 11. posteni. Šeit nebija neviena: ne kukaiņu, ne cilvēku. Nebija pat nekādu liķu. Visur bija sprādzienu pēdas. Daudzas ēkas bija izkusušas kā sveces. "Tankeri bija paveikuši savu darbu.

Pēc drupu izpētes mēs nonācām pie secinājuma, ka

izdzīvojušie aizbēga uz desanta kuģa, kas bija norīkots uz posteni. Citu iespēju nebija. Galu galā kuģa angāri bija palikuši neskarti, ja ne asins pēdas un kaujas laikā salauztais aprīkojums. Savukārt visu sauszemes transportu bija sadedzinājušas milzu vaboļu liesmas.

– Mēs šeit pavadīsim nakti. Koks, Sauls, Prohorovs, jūs pirmie patrulēsiet.

– Jā, sers!

– Ņemiet palīgā vienu vīru un ieņemiet šīs pozīcijas.

Kaprālis turpināja skaidrot mūsu patruļas zonas. Dežūrējošo karavīru nebija daudz. Līdz šim gandrīz viss traktors bija pilns ar aizmugures apsargiem. Mūsu bija gandrīz piecdesmit, bet daudzi no viņiem pat nekad nebija piedalījušies kaujās. Tehnikiem nācās pastrādāt ar Veco Bilu, lai pārliecinātos, ka viņš ir kustībā. Mediķiem bija līdzīgs uzdevums, taču ar cilvēkiem. Katram otram bija šrapneļa brūces un sprādziena radīti bojājumi. Ieroču operatori un piloti pat netika ņemti vērā. Nosūtīt šos puišus patrulēt nozīmēja nogalināt mūs visus, ja notiktu kļūdu uzbrukums.

Kamēr es domāju, Prohorovs – ieceltais kaprālis par atbildīgo – vadīja mūs kvalificētu jūras kājnieku meklējumos. Paņēmuši divus no viņiem, jo pārējie bija guļus ievainojumu dēļ, mēs devāmies meklēt pēdējos aizmugures sargus. Es biju tas, kuram vajadzēja saņemt šāvienu.

– Es labāk gāju viens, tagad man nāksies to pieskatīt.

– Pārstāj riebties, Toms, tu zaudēji godīgi un taisnīgi. Turklāt

varbūt tev paveiksies, un tā būs šausmīga skaistule.

– Ak, jā. Kājas no zoda uz augšu, dibens līdz riekstiem un tik lielas krūtis, ka uz tām varētu uzlikt mietiņu.

– Ha-ha-ha.

Mana ironija izrādījās pilnīgi vietā, jo vienīgais no apgādes vīriem, kurš bija karojis frontes līnijās un zināja, kā jātur rokā automāts, bija desantlidmašīnas sievišķīgais pilots. Patruļā brīvprātīgi pieteicās par mani ne daudz vecāks puisis. Blondi mati un liela matu galva. Jūras kara flotes puisiem tomēr bija daudz vieglāk. Zilās asinis. Viņš man vairs nepatika.

– Nu, iesim. Es ceru, ka tu spēsi kliegt un brīdināt nometni, pirms nomirsi.

7. nodaļa

Nakts pagāja pārsteidzoši mierīgi. Vienīgās sliktās ziņas bija mūsu mediķu ziņojumi: divi kaujinieki mira no ievainojumiem. Lai viņus izglābtu, mums vajadzēja specializētu aprīkojumu, un šāda aprīkojuma bāzes drupās noteikti nebija palicis. Šeit vispār nekā nebija. Kādam pat radās doma, ka posteņa personāls bija aizbēdzis.

Kaprālis Allens bija darbojies jau kopš rīta. Sadalījis visus meklēšanas grupās, viņš izsūtīja visus meklēt konkrētus priekšmetus. Mēģinot atrast kaut ko noderīgu. Laikam ritot, daudzi atgriezās tukšām rokām. Beigu beigās tika dota pavēle pulcēties. Mūsu "banda" saņēma vēl vienu patruļu. Pēc kaprāļa domām, mēs, iespējams, bijām vienīgie, kam viņš šajā jautājumā varēja uzticēties.

Tagad mēs stāvējām nevis uz kazarmu jumtiem, bet gan uz sabrukušajām sienām. Kukaiņi bija labi pastrādājuši, iznīcinot nocietinājumus. Izdzīvojušās mūra daļas varēja saskaitīt uz vienas rokas pirkstiem. Man bija jāizdomā, kā nokļūt augstāk, jo tur nebija ne kāpņu, ne pacelāju munīcijai.

Man tika piešķirta artilērijas pozīcija. Milzīgs, gandrīz četrus metrus augsts tornis pacēlās virs visiem pārējiem. Divi paralēli stāvoši lielgabali, kas kādreiz raidīja šāviņus desmitgadīga cilvēka bērna lielumā, tagad gulēja viens otram blakus. Tvertnē bija caurums, kas bija iznīcinājis stobru stiprinājumus. Stāvot

uz viļņlauža atlūzām, es ieskatījos tālumā, meklējot arauņķēnus. Esmu pārliecināts, ka radījumi mūs jau sen bija pamanījuši un gaidīja iespējami sāpīgāko triecienu.

– Varbūt mums vajadzētu sadalīties. Vai...

Pārtraucot kārtējo spožo domu par savu pagaidu biedru, es devos uz ieroča operatora kabīni.

– Es apskatos apkārt, turiet acis vaļā.

Neieklausoties atbildē, es uzreiz ieniru milzīgā izkaltā bedrē. Visticamāk, plazmas balķim bija laimīgs trāpījums. Tomēr iekšpusē valdīja haoss. Operatora nedaudzās personīgās mantas bija izkaisītas, sajauktas ar instrumentu paneļiem un daudziem tehniskiem papīriem. Torņa otrā pusē bija atvērta lūka. Tā lēni karājās uz vienas enģes, izraisot nepatīkamu čīkstēšanu, kas atbalsojās operatora kabīnē.

Pārmeklējis un pārbaudījis visus plauktus, es biju laimīgais kafijas kārbas saņēmējs. Mans smaids draudēja saplēst seju, tik laimīgs es biju. Viss iemesls tam bija tas, ka tā bija īsta kafija. Ne tā sintētiskā maltā kafija, kas vairāk atgādināja smiltis, jo ne vienmēr izšķīda līdz galam, bet gan īsta kafijas pupiņu kafija. Gandrīz līdz malām piepildītā metāla kārbā.

– Puiši būs apmierināti, un kaprālis neiebildīs.

Žēl, ka šī tā sauktā "biroja" īpašnieks nesmēķēja. Daudzi karavīri labprāt iemainītu jebko pret cigaretēm. Šturmaņi un pirmās līnijas karavīri no smēķēšanas tika atradināti ar diezgan nežēlīgiem līdzekļiem, bet visi tie, kas atradās aizmugurē un relatīvā drošībā, labprāt smēķēja. No visa mūsu stundu sastāva

četrdesmit četri atradās aizmugures un palīgvienībās. Trīs no mums, no tuneļniekiem, kaprālis no šturma karaspēka un četri no "līnijas" – kājnieku daļas, kas satiekas ar priekšgalu. Nu, tā mums to paskaidroja seržants Pračeks.

Ar pūlēm izcēlies virspusē, es atradu savu "kolēģi", kas skatījās uz horizontu tālskatī. Viņš turēja rokās pārveidotu automātisko šauteni pilotiem. Nedaudz īsāku, nedaudz vieglāku, nedaudz izliektu. Tā bija reta iespēja izmantot kādu no tām. Parasti vienības centās standartizēt ieročus, armijai jau tā bija milzīgas apgādes problēmas, tāpēc Federācija nevarēja atļauties dažādību. Ikviens var uzvilkt dažādus moduļus. Pirms kaujas leitnanti sastādīja pavēles par ekipējuma izsniegšanu konkrētiem uzdevumiem. Zemstobra granātmetēji, šautenes, rokturi; divkāji, dažādi pieturi, palielināti magazīni un skeletes. Tomēr reti kurš varēja saņemt šādu aprīkojumu uz saviem ieročiem. "Morita" pati par sevi sver ļoti daudz, un ar visiem šiem piederumiem kļūst vispār neciešama. Bez tam, arī tēmēkļi ar bultām nemaz nav vajadzīgi. Mēs ar viņiem esam tuvu kaujā. Galvenais ir šaut radījumu pūļa virzienā – jūs netrāpīsiet garām.

Federācijas zinātniekiem patīk radīt visdažādākos jaunus ķibeles. Atceros, ka mācību skolā mums rādīja visādus moduļus un pat ļāva uz ieročiem uzlikt, cik vien gribējām. Toreiz es vēl nenojautu, cik daudz man nāksies nēsāt šauteni rokās. Uzvilcis visu, ko vien varēju uz nelaimīgā ieroča, es kopā ar pārējiem pilnā ekipējumā skrēju krosa distancē. Skrējienu pārtrauca "mācību šaušana". Ieroči tika nogādāti kaujas pozīcijā, un mēs

no dažādām pozīcijām šāvām uz šķietamo ienaidnieku. Protams, bez munīcijas. Žēl, ka mums toreiz neuzticēja kaujas munīciju.

Teikt, ka es esmu par****, nozīmē neko neteikt. Dienas beigās man rokas bija pilnas svina, un nākamajā dienā es pat nevarēju tās saliekt. Ar šādu mazu piemēru Pračeks mums parādīja visu šo "apbrīnojamo lietu" vērtību.

– Labāk būtu bijis nēsāt līdzī līdzī vēl pāris žurnālus, nekā nēsāt līdzī visu šo miskasti. Jūs to izmantosiet daudz vairāk. Varbūt jūs pat nodzīvosiet līdz cīņas beigām, un, ja nodzīvosiet, viņi varēs iegūt pietiekami daudz munīcijas no jūsu līķa.

Atceros, kā nolādēju Federācijas gaišos prātus. Galu galā viņi radīja īstas dzīvās bruņas un piestiprinātos ieročus. Kājnieku mugurā uzstādāmus ložmetējus un mīnmetējus, kas šauj patstāvīgi. Nezinu, vai tas ir stāsts vai tikai propaganda, bet tas tomēr ir apskaužami.

Visas manas mantas pilnā ekipējumā sver gandrīz trīsdesmit kilogramus. Protams, lielākā daļa no tām tagad ir transportlīdzeklī, bet tad atkal. Pēc baumām, dzīvās bruņas ļauj nēsāt līdz pat četrsimt kilogramu lielu svaru, skriet ar ātrumu trīsdesmit kilometri stundā un droši atrasties zem ūdens. Sapņotāja sapnis, ne citādi.

Sēdēdams uz noliektās šautenes stobra, es nolēmu pārbaudīt "moritu". Tā bija sākusi nomierināties.

- Bija pagājušas tikai pāris dienas. F***ing hell.
- Par ko tu runā?
- Nekas nav svarīgi.

Es negribēju runāt ar pilotu. Viņš lika man justies pretīgi. Aizspriedumainu, bet riebīgu. Puisis bija noslīpēts, jautrs un centās būt visgudrākais. Seržanta nozīmīte uz viņa pleca bija vēl niknāka. Pat ne ņirgāšanās vai ņirgāšanās.

Viņš, protams, ceļoja kopā ar mums un bija piedalījies kaujās, taču izskatījās drīzāk pēc tūrista, kas nejauši uzvilcis jūras kara flotes uniformu.

No lejas atskanēja svilpiens, pievēršot manu uzmanību.

– Nāciet lejā, mēs aizejam.

– Tas bija ātri.

Es pat nenojautu, cik daudz laika pagājis, kamēr es domāju. Mums priekšā bija vēl viens garš ceļojums un 10. postenis. Cerams, ka mēs tur kādu atradīsim.

Četras stundas brauciena, un mēs redzam to pašu bildi kā iepriekš. Desmitais jau sen bija atstāts aiz muguras, un tagad mūs sagaidīja septītais. Katrā postenī bija tas pats. Pilnīgs izpostījums, krājumu drupatas un neviena dzīvā. Dīvainākais ir tas, ka nav palikuši pat līķi. Interesanti, ko ar tiem dara kukaiņi?

Mums atļāva gulēt traktorā, kamēr pārējie sargāja apkārtni. Naktī mums bija vēl viena dežūra, tikai sestajā, un tagad varējām atpūsties un atpūsties. Apkārt "7. postenim" bija milzīga ieleja, taisna, bez neviena paugura. Pat tādi bēdīgi sargātie kā mūsējie spētu pamanīt blēžus pietiekami ilgi, lai mēs varētu aizbēgt.

Kafija nodrošināja man slavu biedru vidū. Daži puisi pat nezināja, kāda ir īstā dzēriena garša. Tikai Alens un Prohorovs bija nogaršojuši ko citu, izņemot sintētisko.

Kopā ar mums sēdēja divi jūras kājnieki no 12. posteņa. Finkss un Galahers, kā viņi paši sevi nodēvēja, jau ilgu laiku bija tikai mūsu kompānijā. Pēc viņu teiktā, līdzīgi sasitusi kājnieku rota bija daudz labāka par mums pārējiem.

Finkss bija garš un tievs kā stabs, bet Galahers bija sirms, sirmgalvis vecs vīrs ar rugājiem. Viņš bija pārstājis skūties, jo mati atauga pārsteidzošā ātrumā. Tas piešķīra viņam veca dzērāja izskatu. No cietuma viņu paņēma armijā, kur viņš sākumā dienēja soda bataljonā. Vēlāk par nopelniem un labu dienestu viņam ļāva atgriezties uz Zemes, taču viņš tur pavadīja tikai pāris dienas, nezinādams, ko darīt. Pēc tam, kad bija piedzēries un iztērējis visu mazo naudu, viņš nolēma atgriezties armijā.

Savukārt Finkss ilgu laiku bija orķestrī. Ceļoja pa dažādām planētām, sniedzot koncertus puišiem visdažādākajās vietās. Viegla dzīve beidzās uz planētas Su-7. Kukaiņi notrieca planētas aizsardzības staciju, atstājot aizstāvjus uz planētas virsmas bez atbalsta un bez iespējas izbēgt. Pavadījuši sešus mēnešus nežēlīgās kaujās, trīssimt divdesmit pirmais pārvietojamās kājnieku pulks, kurā viņi uzstājās, spēja izklūt no planētas, paņemot līdzī orķestrantu grupas atliekas.

Lai gan mūsu stāsti nebija tik bagāti kā šie divi, tie tomēr izraisīja izbrīnu. No rītiem skroderi, vakarā veterāni. Tā mūs nosauca kaprālis, kad ieradās pēc kārtējās kafijas kārtas.

Galahers teica, ka mums joprojām veicies. Mēs trīs izdzīvojām tik tālu, pārdzīvojot visus mūsu vienības vecmeistus. Es būtu strīdējies par veiksmi, taču negribēju

sabojāt atmosfēru. Kamēr mēs runājām un runājām par neko, es nemanīju, ka esmu aizmidzis.

Mēs tuvojāmies 6. postenim. Tas, ka tur bija vēl kāds, bija skaidrs jau no tālienes. Gaisis drebēja no smagās apšaudes, un kukaiņu kliezieni bija dzirdami ilgi pirms mēs ieraudzījām sienas.

Apstādinot traktoru nelielā ieplakā, kaprālis Allens paņēma mūsu piecus, binokli un devās uz paaugstinājumu, lai redzētu, kas notiek bāzē.

Atklājies skats bija nomierinošs. Postenis joprojām cīnījās, turklāt cīnījās pārliecinoši un uzvarēja. Tālumā varēja redzēt izdegušus plazmas kukaiņu līķus. Izskatījās, ka aizstāvjiem bija izdevies tos iznīcināt, pirms tie uzspridzināja posteni. Vairāki ložmetēji un lielgabali sūtīja savus nāvējošos viesus uz arahnīdiem, neļaujot tiem pietuvoties sienām.

– Šķita, ka viņi ir pametuši tranšejas un visi slēpās aiz sienām.

– Kāpēc mēs to nedarījām?

– Tāpēc, ka mēs nevarējām pārspēt kukaiņu artilēriju.

Kaprālis spļāvās uz zemes. Vīrietis turpināja vērot kauju, nekādā citā veidā neizdodot savas emocijas.

– Aiziesim, pagaidīsim, kamēr radības būs mazāk, un tad dosimies prom.

Pagriezies uz papēžiem, kaprālis spēris strauju soli mūsu kravas automašīnas virzienā. Visi, kas bija palikuši uz Vecā Bila, uzreiz apbēra mūs ar jautājumiem, tiklīdz Alens atkāpās. Uzzinot jaunumus, daudzi nespēja noslēpt asaras un prieka saucienus.

Cīņniekos bija atmodusies cerība atgriezties dzīviem.

Gaidīšana bija ilga. Minūti pēc minūtes mēs klausījāmie sprādzienu atbalsis.

Sprādziens. Sprādziens. Sprādziens.

Atskanēja pēdējie šāvieni. Iestājās klusums, kas apkārtējiem lika smaidīt.

– Izkustēsimes.

Kaprālis pieskārās ar plaukstu traktora kabīnei, signalizējot, ka jādodas uz priekšu. Ar klusu blīkšķi Vecais Bils uzbrauca kalnā no vietas, kur mēs vērojām posteni. Uz mūriem bija redzami simtiem karavīru, un lielgabali tika novietoti uz ne kaujas pozīciju.

Tiklīdz mūsu traktors pietuvojās šaušanas attālumā, no mūra sāka signalizēt atstarojoši karogi. Un vilcēja kabīnē mēs sadzirdējām radio rūkoņu. Nevilus pasmaidījis, es uzliku roku Prohorovam uz pleca. Sauls, kas stāvēja man blakus, vāji pasmaidīja, paplaušķinot mani pa plecu. Mēs izdzīvojām, mums izdevās izglābties.

8. nodaļa

– Par pavēles pārkāpšanu, par dezertēšanu no karadarbības vietas jums tiek piespriests ieskaitījums soda pulkā, kur dienēsiet piecus gadus vai līdz savai nāvei.

Man galvā atskanēja tiesneša āmura sitiens. Stāvot rindā, es centos saglabāt taisnu seju. Atmosfēra ap mani bija kļuvusi ļoti karsta. Tur bija gandrīz divi simti cīnītāju – izdzīvojušie no dažādiem iecirkņiem. Izrādījās, ka mums visiem bija līdz pēdējam jāaizstāv tās drupas, kas bija palikušas pēc bēgļu apšaudes. Kā atlīdzība tiks piešķirti pēcnāves apbalvojumi un ģimenēm tiks nosūtīta stipendija. Nu, tagad ah**t.

Pēc tam, kad bijām ieradušies 6. postenī, notikumi griezās pārāk strauji. Flote varēja izlauzties cauri un uzsākt orbitālo bombardēšanu uz katru planētas plazmas kukaiņu kopu. Ar lielām izmaksām viņiem izdevās iznīcināt visus arahnīdu artilērijas formējumus. Domāju, ka piloti saņēma pamatīgu pierienu, ja jau viņi tik dedzīgi centās. Ap planētu nepārtraukti lidoja iznīcinātāju formējumi, un galvaspilsētā sāka ierīkot papildu skrejceļus, daudzkārt palielinot pieejamo gaisa spēku grupu skaitu.

Gaisa telpas attīrīšana ļāva mūs nogādāt planētas galvaspilsētā. Milzīgā pilsēta izskatījās pēc milzīga eža, no kura adatu vietā bija izvīzītas lielgabalu stobri. Gandrīz no katras ēkas jumta augšup pacēlās pretgaisa aizsardzības sistēmu stobri. Milzīgās

sienas bija apbērtas ar dažādiem lielgabaliem, pa pilsētu klīda haubices un bruņumašīnas. Vietējais garnizons bija pārveidojis policijas bruņumašīnas par BMP. Tagad visa planētas rūpniecība strādāja karam, un vieglās ātrgaitas bruņumašīnas ar dubultiem ložmetējiem uz jumta nāca talkā. Es sapratu, ka tās patrulē ielās, ja no pazemē izlauztos bēgļi vai arī nodarbotos ar karaspēka pārvietošanos.

Tiklīdz mēs izkāpām no vikinga, mūs aplenca militārā policija un īpašie spēki. Neviens neteica ne vārda. Visus iemeta milzīgā aizzīmogotā angārā, pirms tam konfiscējot ieročus un bruņas. Pēc trim dienām tumsā bez ēdiena un ūdens mūs beidzot atveda uz šo "tiesu".

Mūs visus atzina par dezertieriem un nosūtīja uz soda bataljonu – faktiski par lielgabalu gaļu. Ja nesen es runāju par dzīvajām bruņām un mehāniskajām bruņām, tad tagad es ceru, ka dabūsim vismaz bruņuvestes un ķiveres. Par papildu moduļiem, dažādiem ieročiem vai granātām nebija ne runas. "Pašnāvnieku pulkos", kā tos dēvē kājniekos, izsniedz tikai tērpus un vecās moritas, kas tika izmantotas kara sākumā. Daudz traušlākas un ātrāku ierīču. Tas, protams, ir loģiski, lai neviens netērētu uz nākamajiem līķiem, bet tas tomēr ir žēl.

Lai gan man, Saulam un Prohorovam tomēr paveicās. Visus komandierus, kas glāba cilvēkus no sagrautajiem posteņiem, sodīja ar nāvi laukumā. Kaprāļa Allena un duča citu līķi karājās cilpā. Daudzi no tiem, kas brauca kopā ar mums, raudāja turpat rindās. Cerība uz mierīgu dzīvi mājas frontē bija sabrukusi.

Tagad visi šie nabagi kopā ar mums dosies pirmajās rindās "Ar asinīm nomazgāt savus pārkāpumus!".

Es nezinu, kāds būs mūsu uzdevums. Ne tāpēc, ka mūs visus iemeta kazarmās, drīzāk soda kamerā, atstājot mūs likteņa gaidīšanai, bet tāpēc, ka bija pārāk liela izvēle. Situācija mainījās ātrāk, nekā kāds spēja reaģēt. Kaujinieki izdomāja jaunu taktiku un ierindā ievirzīja arvien briesmīgākas radības. Federācijas zinātnieki raustīja matus. Karā bija sākusies vēl viena bruņošanās sacensību kāрта. Bija steidzami jāizpēta jauni arahnīdu veidi un jāizdomā līdzekļi, kā tos iznīcināt.

To visu mums pastāstīja mūsu jaunais komandieris. Virsseržants Šefers. Milzīgs vīrs bez kreisās rokas un ar rētu pāri ķermenim. No kurienes es to zinu? Viņš ne uz mirkli neatkāpjās no sava personāla. Viņš guļ, ēd un mazgājas kopā ar mums. Vienmēr vēro un novērtē katru mūsu kustību. Pirmajā dienā viņš sadalīja mūsu pārpildīto rotu jeb "zemessardzi" pa vienībām, katrā vienībā atstājot piecdesmit vīrus. No tiem ducis veidoja mugurkaulu, kas zināja, kā cīnīties. Nekautrēdamies izteicienos, viņš to skaidroja ar to, ka visi pārējie cīnītāji no palīgkomandām būs gājuši bojā. Tāpēc viņš cerēja, ka tad, kad mūsu skaits samazināsies līdz standarta četei, mēs spēsim sevi pierādīt.

Baidījos, ka pilotu, tehniķu un pārējo puīšu vidū varētu rasties aizvainojums vai sacelšanās, taču viņi bija samierinājušies ar savu likteni. Bija tā, it kā mēs dzīvotu tajās pašās kazarmās, kurās dzīvoja spoki. Neviens nerunāja, izņemot mobilos jūras kājniekus. Pēc Galahera teiktā, mums nekas nebija mainījies.

Izredzes izdzīvot līdz dienesta beigām bija mazāk nekā pieci procenti, tagad tās bija mazāk nekā viens.

– Lai nu kur nu vēl, bet, ja tu šeit izdzīvosi, tevi paņems kaut kur foršā vietā. Varbūt pat speciālā vienībā vai kaut kur citur.

Droši vien, pateicoties viņa pozitīvismam un, ko nu tur, mēs mierīgi sagaidījām savu likteni. Es biju gatavs raudāt šajā tiesas zālē. Mans sapnis pēkšņi bija kļuvis tik tālu, cik vien tas varēja būt. Galu galā, izcietis piecus gadus, tad man būtu jāpabeidz sākotnēji atlikušais pusotrs gads. Neviens man neieskaitītu darba stāžu par dienestu soda bataljonā. Tas bija rūgti un sāpīgi. Mēs aizbēgām, jo nebija ko aizstāvēt. Es varētu saprast, ka pulks pamet nocietinātu pozīciju tikai tāpēc, ka bija nobijies, bet mēs bēgām no posteņa, kas bija sabrucis un pārņemts ar kukaiņiem.

– Labi, mātītes, mēs beidzot saņēmām uzdevumu. Izlūkošana uzskata, ka arahnidi koncentrē savus spēkus pazemē. Mūsu uzdevums ir vienkāršs, pat tādiem kā jūs. Mēs dodamies uz vietējiem kanalizācijas kanāliem un patrulējam apkārtnē, vienlaikus veidojot aizsardzību. Vai tas ir skaidrs? Labi, tad sekojiet man līdz bruņotavai, marš!

– Šeferam mēs patīkam.

Sauls skrēja kopā ar mani. Viņš bija vienīgais no mūsu pieciniekiem, kas bija kopā ar mani vienībā. Visi pārējie bija izklīduši pa vienībām. Es nesapratu, kāds tam bija pamatojums. Būtu labāk, ja viena pulka karavīri būtu kopā, bet kas es biju, lai par to spriestu? Glēvulis un sūds, starp citu, runājot skarbi.

– Jā, viņš šodien ir mazliet kautrīgs. Varbūt viņš beidzot ir

izvilcis zābaku no pakaļas.

Nesarežģītais joks izraisīja klusus smieklus rindās. Mēs bijām pietiekami tālu no seržanta, lai atļautos kaut ko tādu. Šeferam, kā izrādās, ir īsa saruna ar nemierniekiem. Pieci sitieni. Vajadzēja tikai pāris vīru. Neviens negribēja saņemt pātagu pa muguru. Šādas brūces var sadzīt nedēļām ilgi, un neviens mūs nesūtīs uz slimnīcu. Slimnīcā mūs uz vietas izārstētu un izmestu atpakaļ uz kazarmām.

Kad mēs nonācām līdz bruņotavai, devāmies pie atsevišķas ieejas. Tieši tur, ēkas dzīlēs, glabājās soda pulku ieroči. Mūsu bruņotava atstāja daudz ko vēlamu. Morita un četri magazīni. Tas viss! Pat nažus atņēma, bet moritas vietā varēja ņemt liesmu metēju. Tā ir jākaunīgi lieliska ideja. Šī stulba lieta sver 20 kilogramus. Tu saņem vecu respiratoru, aizsargbrilles un ugunsdrošus cimdus, lai pasargātu sevi no dūmiem. Neviens no kājniekiem negribēja šo sūdi ņemt līdzī pazemes tuneļos, bet daži interesanti cilvēki no ieroču operatoriem iemainīja savu šauteni pret to. Labi, ka manā vienībā tādu nebija. Sauls ar tādu sejas izteiksmi skatījās uz liesmu metējiem, domāju, ka cilvēki vienkārši baidījās tos ņemt līdzī.

Man nav nekā pret tiem. Tas ir ļoti efektīvs ierocis pret kukaiņiem. Virspusē, kad ar tiem var šaut no sienas, lai varētu atkāpties un atkāpties bez panikas. Pazemē es baidos, ka šie "kaujinieki" drīzāk sadedzinātu mūs, nevis zirnekļveidīgos. Turklāt, ja būs pārāk daudz kukaiņu, mēs aizdušsimies. Viņi diezgan smirdīgi smird. Īpaši tad, ja tie ir apcepti.

– Labi. Dezertieri, nodevēji un glēvuli. Tagad mūs aizvedīs uz ieejas punktu lejā. Mūsu "pulks" ir atbildīgs par trim rajoniem pilsētas malā. Mēs iesim gar to vietu, kur sākas siena, un pārbaudīsim to. Tur lejā ir īsts labirints. Centīsimies neaiziet pārāk tālu viens no otra. Krustpunktos un lielākajās atzarojumos es atstāšu sargus. Starp jums ir daudz tehniķu, tāpēc mēs paši uzstādīsim elektriskos žogus un nocietinājumus. Tiklīdz būsiet pabeiguši iekārtu uzstādīšanu, ziņojiet par to. Neviens neatstāj. Tie, kas atstās savas pozīcijas, tiks nošauti. Saprotat?

Klusais mūsu balsu koris neapmierināja virsseržantu. Es redzēju viņa acīs, ka viņš gribēja tūlīt pat pastrādāt, bet, šķiet, laika vairs nebija daudz, un mums bija jādodas prom. Esmu pārliecināts, ka pēc misijas pabeigšanas būs sankcijas. Visticamāk, saistītas ar vardarbību.

– Lūk, iekrāsimies.

Ātri ielēkusi BČ, es vēlreiz nožēloju visu šo situāciju. Man nācās salocīties trijās kājās, lai tikai iekāptu. Bija ļoti nosprostots un aizdusains. Pastāvīgā pilnīgas bezaizsardzības sajūta nomāca. Vikings arī bija neērti, bet šeit visas sliktākās MDK īpašības bija izlīdzinātas ar kvadrātu.

Tagad es priecājos, ka nevalkāju ķiveri un bruņas. Es būtu bijis tikpat piedzēries kā šoferi. Nabaga karavīri sēdēja ar galvu ārā caur nelielu lūkas atvērumu. Sviedri viņiem līst pa rokām. Es ceru, ka viņi mainās, sēdēt visu laiku šajā metāla zārkā ir briesmīgs liktenis.

Virsseržants Šefers pirmais ielaida mūsu brigādi. Plutona

komandieris bija man nepazīstams puisis ar ierindas dienesta pakāpi. Nezinu, kāpēc viņu iecēla par komandieri, bet es būtu juties daudz labāk, ja mūs būtu vadījis Sauls. Ar savu biedējošo seju viņš būtu visus nostādījis rindā.

Mūsu grupa devās uz priekšu tuneļu tumsā. Smārds bija pretīgs, un pa tiem plūda atkritumu upe no miljonu pilsētas. Bija pat doma paņemt elpošanas aparātu no liesmu metēja no otrās rotas, bet viņš to noraidīja un uz sejas uzvilka nelielu kabatlakatiņu. Vispār tie vajadzīgi, lai notīrītu ložmetēju, bet es labprātāk nēsātu to uz sejas, sajūtot ieroču smērvielas smaržu.

– Pārvietošanās.

Soda virsnieks, kas gāja pirmais, pacēla roku, apturot visu kolonnu. Laternu stari izšāvās visos virzienos, un atskanēja klusas kliegšanas skaņas. Mūsu rotas komandieris sazinājās ar Šēferu.

Kopš operācijas sākuma bija pagājušas četras stundas. Saskaņā ar plānu mums bija izdevies uzstādīt tikai vienu barjeru no divdesmit sešām. Virsseržants nolēma sadalīt pulku, lai būtu laiks pabeigt uzdevumu, jo, dodoties uz visiem punktiem vienā grupā, tas prasītu vairākas dienas, un tik daudz laika mums nebija dots. Kukaiņi varēja uzbrukt jebkurā brīdī, un, jo vairāk elektriskās starpsienas viņiem traucēja, jo vairāk pilsētas daļu būtu drošas. Mūsu komandieris aktīvi par kaut ko runāja ar Šēferu, kad arāņešļi uzbruka.

Siena netālu no kolonnas sākuma eksplodēja ar šrapneliem. No tās iznāca milzīga skorpiona vaboliņa. Ar nagiem satvēra tuvākos cilvēkus un sasmalcināja tos gabalos. Kukaiņa milzīgā

aste mērķēja kaut kur aiz muguras, sākot zilēt. Sekunda, un no radības locekļa izsprāga plazmas strūkļa, kas lidoja pa koridoru. Šausmu un sāpju kļiedzieni atbalsojās tuneļos. Metot skatienu aiz sevis, es redzu dzīvus sadedzinātus vīriešus un sievietes. Daudziem zem jostasvietas nebija nekā. Cepamās gaļas smaka uz mirkli pārspēja kanalizācijas smaku.

– Arahnidi!

Tūkstoš radījumu kļiedzieni sasniedza mūsu ausis. Kukaiņu ordas sāka mesties ārā no spraugas, aizslaucīdamas visu, kas atradās to ceļā.

– Atkāpieties, atkāpieties! Bēdz, Toms!

Sauls iesita man pa seju, kad es vērsos ar šauteni pret kukaiņiem. Satverdams mani aiz pleca, mans draugs skrēja, cik ātri vien spēja, nerūpējoties par pārējiem vienības karavīriem.

– Pagaidi mani!

Izskatās, ka kāds mūs redzēja skrienam. Daudzi karavīri nometa šautenes un metās mums pakaļ, taču lielākā daļa palika blusu žokļos. Nogurdinošā plīstošās miesas kakofonija plosīja ausis. Pat caur sāpju kļiedzieniem es dzirdēju, kā kukaiņi plosa šos nabaga cilvēkus gabalos. Neviens no viņiem negaidīja, ka nonāks šādā situācijā. Esmu pārliecināts, ka gandrīz katrs no viņiem vēlējās kalpot Federācijai. Dot savu ieguldījumu, iegūt pilsonību, un tagad viņu mirstīgās atliekas guļ sūdu kaudzē uz planētas, kurai pat nav īstā nosaukuma.

– Pasteidzieties!

Aiz mums stāvošais plosts cīnījās ar kukaiņiem. Viņiem

bija labas izredzes uzvarēt, bet tie nolādētie skorpioni atkal to izjauca. Milzīgais karkass tik tikko varēja ietilpt tunelī, taču tas pārvietojās ļoti ātri. Kā boulinga bumba arāņķēdājs ietriecās otrajā vienībā. Ar savu ķermeni saplacināja duci vīru.

Bum!

Zem skorpiona ķermeņa atskanēja sprādziens. Acīmredzot viens no kaujiniekiem bija liesmu metējs. Tas ir labi. Būtni apņēma liesmas. Mežonīgi kliegzot, tas metās no vienas puses uz otru. Ar spēcīgu nagu un astes sitieniem izkļiedēja cilvēkus kā dusmīgs bērns izkaisa rotaļlietas. Salauztie ķermeņi lidoja dažādos virzienos, plosīdami pārējos uz kājām stāvošos cīnītājus.

– Sekojiet man!

Vecais labais Sauls atkal satvēra mani aiz pleca. Es nekad neaizmirsīšu nākamās piecpadsmit savas dzīves minūtes. Lēkdami plūstošajā smirdīgajā upē, mēs līdz kaklam iegrimām netīrumos. Savaldot sliktu dūšu, brodoties cauri atkritumiem, mēs virzījāmies tālāk.

Trešais plostis jau bija paspējis savā teritorijā ierīkot dažus nocietinājumus. Šāvieni nāca no visām pusēm, dezorientējot un mulsinot mūs. Izskatījās, ka puiši no trešā bija atdalījušies un tagad cīnījās ar otro. Mūsu ekskursija pa upi bija jāpārtrauc.

– Turpat priekšā ir ūdenskritums, iespējams, tūlīt aiz tā atrodas attīrīšanas iekārta. Mums ir jāizkāpj ārā.

Izvilkuši Saulu no ūdens, mēs skrējām tuvāko apšaudes skaņu virzienā.

9. nodaļa

Atkal atskan karavīru nāves kliegzieni. Atkal blusu un ložmetēju uguns pīkstieni. Kaut kur tālumā, netālu no ieejas, pa kuru mēs bijām nākuši šurp, atskanēja sprādzieni. Viens, divi, trīs.

– Kāds bija aizņemts, droši vien uzspridzināja ieeju. Mums jāiet uz otru pusi.

Sauls atšķirībā no manis saglabāja neticamu savaldību. Ja es būtu bijis viens, mani droši vien būtu pārņēmusi panika. Mēs esam pamesti. Atstāti šeit mirt.

– Pasteidzies, Toms.

Saula balss, šķiet, kļiedēja tumsu. Mēs paātrinājāmies, piespieduši moritu pie krūtīm, un skrējām, cik ātri vien spējām, uz pilsētu. Varbūt mums izdosies nokļūt augšā, pirms visas izejas tiks bloķētas. Bija grūti elpot, nepatīkamā notekūdeņu smaka pat caur eļļaino kabatlakatiņu izraisīja sliktu dūšu. Kad nonācām pie stūra, mēs bez spaidiem palēninājām tempu, pārtverot šautenes – izgaismojot koridoru. Aiz stūra dega sarkana lampa, piešķirot tunelim asiņaini sarkanu nokrāsu. Paskatoties aiz stūra, es uzreiz atgāzu galvu atpakaļ, kad garām man aizlidoja ložmetēja sprādziens.

– Sūda gabals, tu mani gandrīz nogalināji!

No aiz stūra atskanēja sievietes čukstoša balss.

– Atvainojos, es negribēju tā! Es tiešām negribēju!

Viņa turpināja runāt. Vāji saprotot viņas vārdus, ko pārtrauca raudas, mēs beidzot iznācām aiz stūra. Uz grīdas, mētājoties moritā zem kājām, sēdēja meitene, rokās saspiežot kaut kā priekšgala gabalu. Apaugusi ar asinīm, asarām un smurkām. Viņa aizrīta, stāstot mums par notikušo. Visa ceturtā rota tika nogalināta mazāk nekā minūtes laikā, tikai viņa izglābās.

– Mums jāiet, ja vēlaties dzīvot, celieties augšā!

– Es vairs nevaru, lūdzu... Lūdzu! Neatstāriet mani!

Viņas raudas pārtrauca briesmīga sēkšana, izskatījās, ka mazā meitene jau zaudējusi balsi. Man viņas bija žēl, viņa vienkārši nebija tam gatava. Droši vien mēdza vadīt kravas auto vai būt telekomunikāciju operators. Atšķirībā no mums viņa devās pildīt savu pienākumu pret cilvēci, palīdzot citiem. Ne frontes līnijās, bet gan mājas frontē. Veicot darbu, bez kura mēs nevaram cīnīties, nevaram cīnīties ar nebeidzamajām arahnīdu ordām. Atšķirībā no Sola, kurš pagāja garām, pat nepametot skatienu, es piecēlos viņas priekšā, nolaižot savu seju līdz tādām pašām līmenim kā nabaga meitene.

– Ja tu neiesi ar mums, tu mirsi.

– Es... es... nevaru... nevaru...

Līdz teikuma beigām viņa runāja tik klusi, ka es vairs nespēju atšķirt vārdus. Uzliekot rokas viņai uz pleciem un viegli kratot, es sapratu, ka neko nerasniegšu. Nabaga meitene uz neko nereaģēja, turpināja klusi raudāt un trīcēt no bailēm.

– Uff, man ir žēl.

Ar plašu šāvienu es viņai spēcīgi iesitu. Es neapzinājos savu

spēku, gandrīz izsitot nabaga meiteni. Meitene gulēja uz grīdas, ar abām rokām satverot sejas kreiso pusi. Skatīdamās uz mani, viņa atvilka rokas no galvas, lai es varētu redzēt savas rīcības sekas. Viņas acīs sāka parādīties sapratne, un asaras sāka plūst ar jaunu sparū, taču nevis no bailēm, bet no sāpēm. Viņas lūpas kreisajā pusē bija nedaudz pietūkušas, un uz grīdas pilēja neliela asins strūkļa. Saspiedusi dūres, meitene gribēja mesties pret mani, taču viņu pārtrauca balss un laternas gaisma.

– Nē, mežģīne. "Dāmu cilvēks."

Netālu atskanēja svilpe. Es pat nepamanīju, ka mans draugs bija atgriezies, izgaismojot skatuvi ar savu lukturīti. Noliecies un, paņēmis meiteni zem elkoņa, viņš pastūma viņu uz priekšu.

– Nāc, skaistule. Tu flirtēsi vēlāk, tagad mums jāiet prom no šejienes.

Noteikti viņai bija daudz ko gribējies teikt un darīt, taču viņa lēnām atgriezās racionalitātē. Šaušana jau sen apstājās, un tas nozīmē, ka visi pārējie ir vai nu miruši, vai arī atrodas virs zemes. Mēs vienīgie esam palikuši. Maz ticams, ka kāds cits būtu varējis izbēgt. Man nācās sakost lūpu. Sergejs, Finkss un Galahers, visticamāk, bija miruši, un, lai gan pēdējos divus biju pazinis tikai pāris nedēļas, Prohorova nāve bija patiesi sarūgtinoša. Es viņu pazinu jau labu laiku. Mēs ar viņu nebijām tādi draugi kā mēs ar Luisu, bet Sergejs bija labs cilvēks un uzticams draugs. Man vajadzēja izdzīt no galvas šīs domas. Tās tagad visu tikai pasliktinātu.

Paņēmusi savu ieroci, mazā meitene pārlicinoši devās uz

priekšu. Ik pa brīdim es dzirdēju, kā viņa raud un šņauc. Es gribēju atvainoties, un esmu pārliccināta, ka to izdarīšu, tiklīdz būsim drošībā.

Bezgalīgā skriešana pa tuneļiem jau bija iesēdusies man aknās. Kukaiņi bija mums uz papēžiem, mēs nedrīkstējām ļaut viņiem mūs apsteigt. Mums vajadzēja izspiest no sevis visus spēkus un turpināt skriet.

Mūsu jaunais paziņa bija pirmais, kuram beidzās elpa. Sauls nekavējoties paņēra viņas šauteni, atstājot savu pavadoni manās rokās. Viņa pieņēma manu palīdzību, raukdama degunu par nepatīkamo smaku, kas iesūcās mūsu drēbēs. Mans draugs pat neskatījās uz viņu, kad meitene sāka kļupt. Domāju, tiklīdz viņas klātbūtne apdraudēja mūsu drošību, kājniece viņu atstāja likteņa varā. Pārmetuši viņai roku pāri man plecam, mēs turpinājām ceļu. Virs mūsu galvām atskanēja sprādzieni, un tuneļa sienas nepārtraukti drebēja.

– Kas, pie velna, tur notika?

– Briesmoņi droši vien bija ielauzušies pilsētā. Tā ir sadalīta sektoros, kurus var viegli norobežot. Tātad tur augšā šobrīd varētu notikt artilērijas sagatavošana.

Pēkšņi atbilde nāca no mūsu jaunā drauga. Tātad viņa kādreiz bija artilērija? Man būs jājautā viņai, ja varēs.

– Jums labāk taupiet elpu, jūs jau tā velkaties.

Saula balss viņu apklusināja. Viņa dusmīgi raudzījās uz kareivja muguru sev priekšā, bet turēja muti aizvērtu, cenšoties koncentrēties uz skriešanu.

Beidzot uzsmaidīja veiksmē. Bezgalīgi smirdoši tuneļi aizveda mūs līdz degvielas uzpildes stacijai. Šefers bija teicis, ka tās atrodas netālu no lieliem notekūdeņu attīrīšanas sūkņiem. Nedaudz meklējot nolādētās kāpnes, un mēs varējām nokļūt virspusē.

Viena no koridora galā atradām stāvas spirālveida kāpnes. Vairāki karavīri tieši tagad pa to kāpa augšup.

– Paskaties, vēl kāds izdzīvoja.

Mana balss piesaistīja karavīru uzmanību. Iededzot gaismu mūsu virzienā, viņi sāka enerģiski vicināt ar rokām, aicinot mūs pārvietoties.

– Mums labāk būtu jāsteidzas.

Klusējot, mēs devāmies uz izeju. Abi puisi, kas mūs sagaidīja, man bija nepazīstami. Viens no viņiem izdarīja sev raksturīgo klusēšanas žestu, pieturot pirkstu pie lūpām. Kāpjot pa kāpnēm, netālu no takas beigām, mēs sadzirdējām tūkstoš vaboļu ķepu trieciena skaņu, un, lai gan radījumi šeit nebūtu tikuši cauri, mūsu grupa paātrinājās. Pat kameras meitene skrēja no pēdējiem spēkiem, lēkājot pa dažiem soļiem.

Uzskrējuši pa kāpnēm, mēs nonācām nelielā alā. Tā bija tehniskā apakšstacija. Šeit tehniķi pārbaudīja sūkņu un attīrītāju darbību, lai nebūtu jāiet lejā. Durvis uz āru bija aizvērtas, ļaujot mums dzirdēt tur notiekošo skaņu sajaukumu. Sprādzieni, motoru rūkoņa, šāvieni un kliegzieni. Daudz kliegšanas.

– Nāciet, mums jāturpina kustēties.

Es negribēju tur iet ārā. Es zināju, ka tur ieraudzīšu kaut ko

briesmīgu.

Saula grūdiens pa plecu mani atgriezās realitātē. Mans draugs ar acīm norādīja uz mūsu pavadoniem. Viņi sēdēja uz grīdas un mēģināja ievilkt elpu un atgūt samaņu. No visiem trim tikai viens no viņiem izskatījās pēc karavīra. Pārdomājis dažas sekundes, es sapratu, ka man būs jāiet pirmajam. Es biju sliktāks šāvējs, bet es būšu ātrāks. Varbūt pat spētu izvairīties no zirnekļa naga. Sekojot Sola pavēlei, es pirmais devos pie durvīm. Paņēmusi tās savā redzeslokā un ar kāju lēnām atvēru tās. Tas, ko ieraudzīju, mani piepildīja ar šausmām.

Tehniskā kabīne atradās nelielā alejā, no kuras pavērās skats uz trasi un blakus esošo laukumu. Šeit mobilajai kājnieku vienībai bija paredzēts noturēt aizsardzību izrāviena gadījumā. Atslēgas vārds ir "jābūt". Visur bija izkaisīti nodedzināti lielgabalu posteņi un īsti sakropļotu cilvēku liķu kalni. Civiliedzīvotāji un karavīri gulēja sajaukti. Arahnidi uzbruka ātri un strauji, neatstājot nevienam iespēju. Man gribējās raudāt, kliegt, lamāties. Man gribējās kādu nogalināt, vēlams vairākus tūkstošus kukaiņu. Es domāju par ziņojumiem no Zemes, kur protestētāji aicināja uz diplomātisku kontaktu ar vabolēm. Par kādiem kontaktiem mēs runājam?! Priekšā parādījās bērnu ķermeņi, praktiski iznīcināti. Kukaiņu ķepas un nagi neko nebija atstājuši aiz sevis.

Virš pilsētas pacēlās dūmi. Visās pusēs bija redzamas ugunsgrēku pēdas un apšaudes sekas. Daudzas ēkas bija sakropļotas no lielkalibra lielgabalu šāvieniem. Bija grūti

iedomāties, cik daudz cilvēku bija gājuši bojā šajā slaktiņā.

– Toms, iesim.

Pat negausīgajam Saulam no šādas ainas uz viņa sejas paslīdēja emociju plaisas. Tikai viņa acīs, atšķirībā no manējām, bija vērojama auksta apņēmība, nevis karsts naidis. Pārējie grupas locekļi centās atnākt pie prāta. Meitene atkal raudāja, bet man tagad bija vienalga par viņu. Es gribēju nogalināt kukaiņus, nevis noslaucīt viņas smārdu.

Mans cīņas gars pārgāja uz Saulu. Saskaitījis pilnos magazīnus, viņš paglaudīja man pa plecu.

– Šodien ir laba diena, lai nomirtu, iesim nogalināt dažus kukaiņus.

– Tev taisnība, iesim.

Arseja patoss lika man sakost zobus, bet es viņam piekritu. Ņemot vērā, ka kaujas šeit ir beigušās, turklāt ne par labu cilvēkiem, mēs varam vai nu slēpties un gaidīt palīdzību, vai arī izcīnīt sev ceļu ārā. Visticamāk, nomirt drosmīga vīra nāvē.

Mūsu uzmanību piesaistīja stikla laušanas skaņa. Vairāki kukaiņi rāpās pa ēkas sienām, caur platajiem balkoniem ielaužoties mājokļos. Galvenais kukaiņu pūlis, visticamāk, bija devies tālāk uz pilsētas centru, un šie kukaiņi medīja izdzīvojušos un slēpušos cilvēkus. Vīrs laukuma atkal atskanēja cilvēku kļiedzieni.

– Kāds vēl bija dzīvs!

Nedomājot par sekām, es izvilku savu automātu un atklāju uguni, pievēršot visu apkārtņē atlikušo arahnīdu uzmanību.

Izšaujot tos ar precīziem šāvieniem, nogalinot vienu pēc otra, es priecājos. Katru reizi, kad vēl viens radījums nokrita no mājas sienas, sadrūzmēdamies un izplūstot zaļa ihora strūklakai, es izjutu gandarījumu. Man pievienojās Sauls un vēl viens kājnieks. Meitene un otrs puisis vēl mēģināja savākties.

No alejām, no māju dziļumiem, no visām pusēm pie mums sāka plūst kukaiņi. Vispirms pa vienam, tad arvien vairāk un vairāk. Es jau sen biju paņēmis no meitenes visu munīciju, bet pat ar to nepietiktu, lai iznīcinātu šādu pūli. Sauls bija daudz labāks šāvējs, tāpēc viņš varēja izglābt vairāk nekā es. Kaujinieks viņam blakus šaudīja vienatnē, izkārtojis munīcijas magazīnas priekšā, mainot tikai vienu.

Kukaiņi nāca pārāk ātri, un to bija tik daudz, ka vairs nebija jēgas šaut. Mums nebija, kur bēgt. No dūsmām un izmisuma es sāku šaut no gūžas, spiežot sprūda pogu kā kādā vecā asa sižeta filmā, izlaižot no magazīnas gandrīz visas lodes. Ko seržants Pračeks būtu teicis uz kaut ko tādu?

Brīvajā kanālā atskanēja pīkstiena skaņa. Tā kā mana stulbums bija iztukšojis munīcijas krājumus, gods atbildēt uz izsaukumu bija man.

Karavīrs Tomass Vuds, soda bataljona numurs septiņi....

Taču mans salūts tika nekaunīgi pārtraukts.

– Labi, kājnieki, jūs esat sapulcinājuši radības no visas apkaimes. Kaut kur paslēpieties, lai šrapnelis jūs netrāpītu...

Pirms es paspēju pabeigt pārraidi, pamanu strauji tuvojamies punktu gaisā. "Vikingu" triecienmodifikācija, veikusi strauju

pagriezienu, karājas tieši virs mums, no palaišanas šahtas atlokiem izlaižot simtiem mazu raķešu.

– YEAH! Tas ir tas!

No muguras atskanēja pārējo kliezieni. Vikings riņķoja apkārt, nedaudz izpletis spārnus un pazuda tālumā. Izskatās, ka mēs dzīvosim mazliet ilgāk.

10. nodaļa

Mūsu ceļojumu cauri pilsētai pavadīja nemitīgas nelielas kaujas. Pēc tam, kad vikings bija iznīcinājis lielāko daļu kukaiņu, izdzīvojušie sāka nākt ārā. Simtiem pilsētnieku pulcējās laukumā. Vīrieši un sievietes, veci cilvēki un bērni. Daži atlikušie pilsētas garnizona karavīri cīnījās, lai atgrieztos pie mums. Viņi visi bija noguruši no garajām kaujām. Karavīru morāle bija ārkārtīgi zema. Daudzi no kaujiniekiem bija vietējie iedzīvotāji, un viņi ar nopūtām pavadīja bēgļus, ar ilgām lūkojoties uz izpostīto pilsētu, kurā bija uzauguši un nodzīvojuši visu savu dzīvi. Baala galvaspilsēta tik daudzus mēnešus bija stāvējusi kā nesalaužams vairogs, aizsargājot visus planētas iedzīvotājus. Nav brīnums, ka viņi visi ir garīgi sagrauti. Es nedomāju, ka kāds būtu pat iedomājies par sakāvi.

Kareivji un kaprāļi, daži seržanti un pat viens leitnants. Viņi visi bija noskumuši. Ejot viņiem garām, es redzēju pazemību viņu acīs, apziņu, ka viņu dzimtene nekad vairs nebūs tāda kā agrāk.

Mums ar Saulu bija jāsakārto viņi. Ar kājām un kliegzieniem, piespiežot visus, kas varēja turēt ieroci, nostāties rindā. Viss pūlis bija gatavs bailēs izklīst visos virzienos.

Lai būtu lielākas izdzīvošanas izredzes, mēs visus iedzinām kinoteātrī laukuma priekšā. Mēs nolēmām izmantot visas mēbeles, lai aizbarikādētu lielās ejas. Atstājot nelielas ejas,

kurās blusas nevarētu iekļūt, mēs pilnībā norobežojām ēkas pirmo stāvu. Citu iespēju, kā izdzīvot šajā dienā, nebija. Mēs nevarējām vienkārši atstāt tik daudz cilvēku kukaiņu varā, un došanās uz pilsētas centru būtu pašnāvība. Galu galā, jo vairāk mūsu pulcējās laukumā, jo vairāk arauzīvju sāka rāpties no visām pusēm. Ne reizi vien es tālumā redzēju vikingu triecienvienības, kas bombardēja pilsētu ar dažāda veida bumbām, bet kukaiņi nekļuva mazāki. Visticamāk, pēdējās aizsardzības kabatas uz pilsētas mūriem bija kritušas, un tagad kukaiņu ordas pārvietosies pilsētas iekšienē ne tikai no pazemes, bet arī visi tie, kas gaidīja savu laiku virspusē. Ar katru pagājušo minūti virs mums lidoja arvien mazāk cilvēku kuģu un arvien biežāk parādījās "grauzēju" rites.

Mums pašiem bija pietiekami daudz problēmu. Kāds šāviņš bija trāpījis kādas ēkas trešajā stāvā, sagraujot pusi no tās, un otrajā stāvā bija izveidojies milzīgs caurums, radot plaisu mūsu aizsardzībā. Visi jūras kājnieki tika sapulcināti tajā, bet civiliedzīvotāji tika sadalīti pa mazāk drošām vietām. Labi, ka Federācija uzbūvēja pietiekami spēcīgas ēkas. Bez plazmas bungām arahnīdi savos uzbrukuma mēģinājumos izskalotu savas pretīgās zaļās asinis.

Atkal šķērsojot kinoteātra gaitenšus, manu uzmanību piesaistīja vairāku vīriešu troksnis. Viņi bija ģērbusies biroja drēbēs. Visticamāk, pirms pāris stundām viņi bija devušies uz darbu, bet tagad viņi stāvēja šeit ar ieročiem rokās. Daudzi no viņiem bija dienējuši armijā, jau nokalpojuši savu pienākumu

Federācijai un kļuvuši par pilsoņiem. Bija daudz lietu, ko es gribēju viņiem pajautāt un uzzināt, kā tas bija. Cik daudz kas mainās, kad valsts tevi atzīst. No ielas puses atskanēja sprādzienu sērija, atgriežot mani atpakaļ realitātē.

Atstumjot vienu no vīriešiem malā, es ieņemu viņa vietu pie loga. No tā bija skats uz laukumu, kas bija izkaisīts ar kukaiņu un karavīru līķiem. Gaisā divdesmit metru augstumā ap savu asi griezās MDC. Vairāki lidojošie radījumi rosījās ap to, atplēšot apšuvuma gabalus, mēģinot sasniegt pilotu un pasažierus. Kuģis līkņāja uz visām pusēm, un no viena dzinēja vijās dūmi. "Zirnekļknābis" beidzot nolauza labo spārnu, tādējādi piespiedu kārtā nogāžot "Vikingu" uz zemes.

Izskanēja metāla skrāpēšana un blāvienu kliegzieni. Vikinga nosēšanās bija raupja, un, lai gan augstums bija neliels, nedomāju, ka bija kāds izdzīvojušais. Kuģis bija desanta kuģis, tāpēc tajā varēja atrasties no diviem līdz piecdesmit cilvēkiem. Skrējienā es pa interkomu piezvanīju Saulam. Izstumdams visus, kas man stājās ceļā, es pamudināju dažus cilvēkus sekot man.

– Sūda. Sauls, vai tu to redzēji? Mums viņiem jāpalīdz, es paņemšu pāris puišu pie ieejas, kamēr tu organizēsi pāreju.

– LABI. Palieciet nost no ceļa, ja situācija saasināsies, jums vajadzētu aiziet.

– Jā, nosedz mūs no augšas.

– Tu to sapratīsi.

Par laimi, ka es viņam vispirms piezvanīju pa publisko kanālu, kad visi mūs varēja dzirdēt. Ja mēs būtu bijuši vienatnē, viņš

man būtu teicis, lai dodos uz to. Jo vairāk es viņu iepazīnu, jo vairāk Sauls sāk mani atbaidīt ar savu rīcību. Šķiet, ka viņam nerūp pilnīgi neviens. Man bija vajadzīgs ilgs laiks, lai pārliecinātu viņu palīdzēt visiem šiem cilvēkiem, kas šeit raduši patvērumu. Es nekad neesmu uzskatījis sevi par ideālistu, bet mest cilvēkus, kuri pat nespēj sevi aizstāvēt, šausmīgai nāvei ir nežēlīgi. Un tomēr mēs bijām karavīri, mobilā kājnieki – tie, kam vajadzētu iznīcināt kukaiņus un aizsargāt cilvēci. Ja es būtu bijis tik vienkāršs un neapbruņots puisis, tad bēgšana un savas dzīvības glābšana man nešķistu tik savtīga rīcība.

Pārtraucot savas pārdomas, es metos zem barikādes, kas jau tika demontēta, un man sekoja pieci karavīri. Mēs ar gataviem ieročiem metāmies pretī kuģim. Kad mūs ieraudzīja, pilotu kabīnes stikls uzkrīta uz augšu. No pilotu kabīnes izkrīta vīrietis. Ar stīvu gaitu viņš centās noturēties uz kājām. Viņam virsū izlēca meitene, otrā pilotē.

– Tas labi, piloti izdzīvoja, varbūt arī visi iekšā ir dzīvi, virzīsimies tālāk!

Metusi moritu aiz muguras, es pēc dažām sekundēm aizskrēju pie upuriem. Aiz mana mazā pulciņa sākas apšaušana. Izskatās, ka Sauls un viņa puīši nošauj zaldātus. Kad nokļūstu pie pāra pilotu, es lecu uz pilotu kabīni, no kuras jau ir sākuši kāpt ārā karavīri. Izskatās, ka abas durvis karavīriem ir bloķētas, un tagad visi dosies ārā šeit. Vienu pēc otra es nolaižu karavīrus uz zemes, kad nākamais vērsas pie manis.

– Mums tur lejā ir ievainotie un kāds svarīgs cilvēks. Mums

nekavējoties jāorganizē aizsardzības perimetrs un jāved viņu no šejienes!

Neapstājoties, lai izvilktu ārā karavīrus, kuri saviem spēkiem nespēja izkļūt, es risināju dialogu ar kaprāli.

– Aptuveni simts metru attālumā ir kinoteātra ēka. Mums tur ir civiliedzīvotāji un garnizona atliekas, kopā trīssimt četrdesmit vīru, no kuriem simt divi ir gatavi cīnīties.

– Tas ir labi. Tur ir droša zona, dodamies ārā.

Kaprālis izkiedza savu runas otro daļu kaut kur MDC iekšienē. Momentā kabīnē parādījās stalts vīrietis virsnieka uniformā. Nedaudz spurainas ausis, garš deguns un augsta pieri. Es pazinu šo vīrieti no redzesloka, tāpat kā, iespējams, to zināja ikviens karavīrs uz šīs planētas. Nelielā melnā berete ar zvaigznēm un brigādes ģenerāļa svītrām neatstāja šaubas par to, kas stāv man priekšā.

– Ģenerālis Bredlijs, kungs!

– Atpūties, ierindnieks. Mēs iepazīsimies vēlāk, bet šobrīd mums ir jāizved mani vīri no šejienes.

– Jā, sers!

Es satriecos, labi, ka reaģēju pirmais un varēju palīdzēt glābt vikingu pasažierus, citādi, uzzinot, ka mūsu bezdarbība nogalinājusi visu planētas militāro vienību komandieri, mūs būtu nošāvuši. Bet tagad mums ir jāaizved viņu no bīstamās zonas, pat ja mēs mirsim. Jā, tā ir problēma.

Netālu no kuģa atskanēja pirmie vientuļie šāvieni. Droši vien bija ieradusies jauna blēžu partija. Bija cerība, ka mums izdosies

atgriezties un bloķēt pāreju, taču acīmredzot tā nebija lemts. Pēc ģenerāļa vissmagāk ievainotie devās uz izeju, jo viņus nāktos nest uz muguras. Daudziem bija lūzumi, un divi bija bezsamaņā. Ārpusē ap ģenerāli bija uzcelta īsta dzīva siena. Divi karavīri vienmēr stāvēja viņam blakus, vērojot gaisu, bet pats sargs deva pavēles un uzraudzīja situāciju.

Esmu dzirdējis daudz labu vārdu par Omaru Bredliju. Vai, kā viņu dēvē, "kareivju ģenerālis". Kaujas veterāns, vienmēr rīkojies piesardzīgi, cenšoties glābt pēc iespējas vairāk jūras kājnieku dzīvību. Viņš īstenoja pilnīgu kontroli pār karaspēku uz planētas. Viņa štābam vajadzēja atrasties šeit, galvaspilsētā, un, tā kā Bredlijs pats centās aizlidot, situācija bija patiešām slikta. Es ceru, ka viņš nelidoja uz orbītu, bet tikai uz pilsētas centru. Pirmajā gadījumā mēs visi esam p****tsed, bet otrajā gadījumā mēs joprojām būsim apmaldījušies.

Arī ģenerāļa sargiem nebija viegli. Viņi visi valkāja neparastas bruņas, kas sedza gandrīz visu ķermeni, un rokās, ja pareizi atceros, E-pulsa 44 šautenes. Bagāti karavīri, mēs viņus bijām redzējuši tikai fotogrāfijās. Federācija nav gatava apbruņot "gaļu" ar tādām bagātībām. Un es nerunāju par soda pulku. E-pulse 44 jeb vienkārši "impulsi" bija ļoti interesants ierocis. Tie bija neefektīvi lielos attālumos, prasīja rūpīgāku apiešanos, bija daudz grūtāk izgatavojami, un šāviena ātrums atstāja daudz ko vēlamu, taču visus šos trūkumus kompensēja tikai divas īpašības. Impulsi šāva ar kaut kādiem elektriskiem impulsiem, es neesmu labs zinātnē, tāpēc līdz galam nesapratu, kas tas bija. Taču es

sapratu, ka šī lieta varēja nogalināt vaboļu karotāju ar diviem vai trim šāvieniem un šaut gandrīz bezgalīgi ilgi. Domāju, ka bija arī lielas jaudas režīms, kas ieroci ļoti nolieto, bet liek tam šaut kā moritam.

Sākumā Federācijas pavēlniecība gribēja pāriet uz tiem visos karaspēkos, taču ieroča ātrdarbība un ražošanas dārdzība mainīja visus plānus. Ar vienu impulsa ieroci varēja izšaut aptuveni četrdesmit moritas. Nav slikta attiecība.

Uzkarinājis uzbrukuma šauteni sev ap kaklu un atstājis to karājoties uz krūtīm, es uzcēlu veselīgāko kaujinieku sev uz muguras. Viņam bija smadzeņu satricinājums; ģenerāļa brigādes mediķis bija apturējis asiņošanu un licis man viņu nest iekšā, kamēr viņš izmeklēs pārējos. Laimīgā kārtā, četes mediķis izdzīvoja. Varbūt neviens nemirs.

Nākamajā sekundē no augšas nokrita kāda ģenerāļa apsarga nošautā Grasshoppera līķis un sadragāja vienu no karavīriem. Tas bija kā uzkāpt uz vīnogu kaudzes. Viņam pret paša gribu no krūtīm izsprāga smiekli. Labi, ka neviens viņu neredzēja. Ja kaprālis nešaubījās par savu pieredzi, tad pārējie tikai centās izklausīties pārliecināti. Rupjās kustības un trīce rokās un kājās izdeva viņu bailes un nedrošību. Pirms tam viņi bija sēdējuši štābā, un tagad šis. Viņi vēl nebija pieraduši pie tā, ka šeit visu laiku kāds mirst, un no viņu draugiem izdzīvos tikai trešā daļa, ja ne mazāk.

Mediķim bija izdevies savākt dažas nestuves smagākajiem gadījumiem, bet pārējiem nācās tos nest uz muguras. Par laimi,

visi ievainotie bija lieli, saraustīti vīri, lai gan komandā bija arī daudz mazu cīnītāju, nemaz nerunājot par meitenēm.

Pie ieejas kinoteātrī viņi mūs gaidīja. Desmiti vīru, kurus vadīja Sols, ieņēma pozīcijas sānos, atverot mums eju. Iekšpusē gaidīja daudzi civiliedzīvotāji, gatavi palīdzēt nest cilvēkus vai atkal aizbarikādēt durvis. No otrā un trešā stāva turpināja atskanēt šāvieni.

Man gribējās nomest ķermeni no muguras kā maisu, taču man izdevās sevi noturēt. Noliekot ievainoto vīrieti vienā no uzgaidāmajām telpām, es devos augšup. Ļaujiet Saulam aprunāties ar ģenerāli. Viņš viņam tūlīt pateiks, ko mēs darīsim. Es ceru, ka Bredlijs nolems šeit palikt. Ja viņš nolemtu aiziet, viņš viegli varētu paņemt visus karavīrus, atstājot neaizsargātos vīriešus vienus. Šī vienkāršā doma izlēja uz mani spainīti ledus ūdens. Es atcerējos kaprāļa vārdus par ģenerāļa aizsardzību par katru cenu. Tagad viņš ir drošībā, taču mēs esam ar kukaiņiem invadētā zonā. Arahnidi turpinās uzbrukt, un, jo vairāk būs cilvēku, jo vairāk radījumu pieskries. Ar civiliedzīvotājiem mēs nenogūsim pat kilometru, pirms viņi mūs visus nogalinās, bet apmācīti jūras kājnieki, kuru dzīvība ir vērtība, spēs nogādāt ģenerāli līdz cilvēku pozīcijām.

– De**mo.

Es ceru, ka Bredlijs tā nedarīs. Un viss, ko par viņu stāsta, nav tikai nostāsti un baumas.

Dodoties uz trešo stāvu, es vēroju, kā vairāki jūras kājnieki cenšas nomest "zirnekļa" līķi. Bija amizanti vērot, kā karavīri

cenšas neaptraipīties kukaiņa ihorā. Kukaiņu asinis bija ārkārtīgi smirdīgas, un to nokļūšana uz atklātas ādas izraisīja nepatīkamu niezi un kairinājumu. Pēc pāris cīņām tu sāc izvairīties pat no zirnekļveidīgo atliekām.

– Un pēc nāves jūs sūrojaties, jūs, radības.

Sēdēdams netālu no notiekošā, es apskatīju pārējos cīnītājus. Noguruši, netīri un izsalkuši. Federācijas lepnums un mugurkauls. Man prātā uzplaiksnīja reklāma, kas mudināja visus pievienoties armijai un pildīt savu pienākumu pret Zemi. Tas nav tas, ko mēs visi gaidījām, kad devāmies uz iesaukšanas biroju. Es biju zaudējis visus, ko pazinu, dienesta laiks bija trīskāršojies, un manas izredzes izdzīvot bija samazinājušās līdz minimumam. Smaga izelpa izplūda pati no sevis. Bija skumji apzināties, ka biju sevi tam nolemts. Laimīgie mazie sūdi, kas piedzima bagātā ģimenē vai ģimenē ar vecākiem, kuri bija dienējuši.

Manas pārdomas pārtrauca klepus troksnis man blakus.

– Vai es pārtraucu, karavīrs?

Blakus man stāvēja kaprālis no ģenerāļa sardzes.

– Protams, ka ne, kungs.

Tikko es gatavojos piecelties, viņš pamāja ar roku un apsēdās man blakus. Izvelkot no izkraušanas kabatas cigarešu paciņu, viņš vienu no tām man piedāvāja.

– Īstas, pamēģiniet vienu.

– Patiesību sakot, es nekad neesmu smēķējis, bet tu dzīvo tikai vienreiz.

Paņēmusi cigareti rokās, es to nopūšāju. Mazā nūjiņa izdalīja

rūgtenu un rūgtu aromātu. Tur, kur sākās filtrs, mani sagaidīja patīkama kāda augļa smarža.

– Vau!

– Kāpēc...

Kaprālis palīdzēja man aizdedzināt cigareti. Vīrietis klusiņām iesmējās, kamēr es klepoju un žāvāju acis, cenšoties aizturēt asaras. Pēc dažiem mēģinājumiem man sāka izdoties. Siekalas manā mutē kļuva lipīgas. Pilnībā koncentrējusies uz cigareti, es aizplūdu savās domās, līdz kūpošais izsmēķis apdedzināja man pirkstus.

– Vai esi pārliecināts, ka tev tas ir pirmo reizi?

– Jā, kungs. Bērnunams to būtu pamanījis uzreiz, un tad nebūtu naudas.

– Pat sintētiskiem līdzekļiem ne?

– Pat par sintētisko.

Mēs brīdi klusējām, katrs domādams par kaut ko citu.

– Atvainojiet, kungs. Vai es varu jums uzdot jautājumu?

Es saņēmu kļušu galvas mājieni.

– Jūs esat ģenerāļa drošības dienesta priekšnieks, kāpēc esat šeit?

– Ha-ha. Tas būtu lieliski, bet nē. Es esmu tikai viens no diviem leitnanta Valova vietniekiem. Kaprālis Higss.

Pagriezis galvu manā virzienā, vīrietis izstiepa labo roku. Atbildot uz rokaspiedienu, es pateicu savu vārdu.

– Karavīrs Tomass Vuds, soda bataljons...

11. nodaļa

Kopš tikšanās ar ģenerāli Bredliju un viņa apsargiem bija pagājušas pāris stundas. Sauls un es bijām atstāti trešajās lomās. Kad priekšā bija redzami kompetenti virsnieki un vesels brigādes ģenerālis, karavīri bija uzmundrinājušies. Domāju, ka katrs no viņiem uzskatīja, ka viņiem būs paveicies izdzīvot ģenerāļa glābšanas operācijā. Man tas bija pilnīgi vienalga. Labākajā gadījumā man saīsinās dienesta laiku soda pulkā, bet tas mani nemaz nelutina. Mēs bijām izglābuši labus karavīrus, un tagad mums bija iespēja glābt civiliedzīvotājus. Tas ir labākais, ko es varēju izdarīt.

Bredlijs pilnībā attaisnoja savu iesauku, atsakoties pamest šeit esošos vīrus un paņemot līdzīgi visus kaujas gatavos cīnītājus. Pulkvežleitnants Valovs droši vien grāsījās viņam veltīt garu, garlaicīgu sarunu, lai aizvestu viņu drošībā, bet vecais Omars viņam par to lika nopriecāties.

Jau pēc pāris minūtēm bija skaidrs, ka ģenerāļa sargiem ir savas problēmas. Vienība bija sadalīta trīs nosacītās grupās. Tie, kas bija jauni, piemēram, leitnants. Seržants ar vispieredzējušākajiem kaujiniekiem, kuriem bija vienalga, kur viņi dosies, ja vien Bredlijs dos pavēli. Un kaprālis Higss ar savu komandu, kuri labprāt palika šeit, gribēdami izglābt pēc iespējas vairāk vīru. Tas bija smieklīgi. Sauls un es ar interesi vērojām sardzes vienības iekšējās norises. Man radās sajūta, ka ģenerālis

darīja to pašu. Šīs dīkstāves iemesls bija vienkāršs: mums tuvojās bruņu konvojs. Nāciet, iekraujiet visus un ātri dodieties prom. Plāns vienkāršs kā lauznis, izstrādāts ātrumam. Kamēr gaidām konvoju, mums vienkārši jāaizsargā ģenerālis, un nav svarīgi, cik daudz cilvēku mirs. Aptuvenais ierašanās laiks – divas dienas, saskaņā ar izlūkošanas ziņojumiem, kukaiņu spiedienu līdz tam laikam būs izsmelts un galvenajam štābam būs brīvas vienības evakuācijai. Man ir aizdomas, ka viņi būtu mēģinājuši glābt ģenerāli, nerēķinoties ar upuriem, taču vīrs atteicās.

Pulkvežleitnanta Valou sniegtajā instruktāžā mums tika pavēlēts par katru cenu noturēt savas pozīcijas. Ņemot vērā, ka visās bīstamākajās aizsardzības daļās bija sapulcināti "zemessargi" no dažādām vienībām, piemēram, no mums, uz mūsu izdzīvošanu nevarēja paļauties. Paši aizsargi ir ar saviem karaliskajiem dibeniem uz zemes. Periodiski veic apskates un iztaujā karavīrus. Dodot mums izsmieties pirms nāves.

Bija patīkami atpūsties un relaksēties. Pēdējo reizi šādu mieru es biju piedzīvojis, kad mēs sacentāmies ar Veco Bilu bezceļos. Priekšā bija skaidrs mērķis, un man līdzās bija daži draugi un diezgan labs komandieris.

– Eh...

Prātā nāca nāvessoda izpildes aina. Kaprālis Allens neko tādu nebija pelnījis, tāpat kā neviens no tiem, kas karājās cīlpā. Dienesta Federācijas armijā realitāte bija vēl skarbāka, nekā biju gaidījis. Seržants Pračeks mūs bija brīdinājis, ka izpildīt pavēles ir mūsu galvenā prioritāte, nevis nogalināt kukaiņus un

glābt cilvēkus. Tad, stāvot rindās starp tādiem pašiem naiviem muļķiem, es domāju tikai par pilsonību. Drosmīgas uzvaras un slavu, apbalvojumus un sieviešu uzmanību.

– Kretīns.

– Hmm?

– Es tikko runāju par savējiem.

Ar manu atbildi pietika, lai Sauls atkal aizmigtu. Es gribētu, lai man būtu tikpat liela savaldība kā viņam. Īsts Federācijas karavīrs. Domāju, ja ģenerālis pavēlētu nogalināt visus cilvēkus ēkā, viņš pat nešaubītos. Reizēm mani pārņēma šausmas, apzinoties, ka jauns puisis, kurš tikai nesen paņēmis rokās ieroci, ir tik viegli gatavs to izmantot pret cilvēkiem. No otras puses, varbūt es viņu tikai uzmācos. Es esmu tā, kas līdz astoņpadsmit gadu vecumam dzīvoja labā bērnunamā. Sauls varēja piedzimt vecpilsētu graustu graustos vai kādā atpalikušā kolonijā. Tiklīdz mēs nokļūsim prom no kukaiņiem, mums vajadzētu viņu pajautāt. Paskatīsimies, vai mēs nevarētu mazliet sirsnīgi aprunāties.

– Ak, jūs joprojām gulat, kājnieki?

No miega mani pamodināja viegls pieskāriens manam zābakam. Man tieši pretī stāvēja ģenerāļa MDC pilots. Ar rokām pie sāniem viņš kā klints slējās virs mums.

– Es gribēju pateikt paldies... Un lūk, tu esi... Dāvana.

Vīrietis man pasniedza cigarešu paciņu. Tās izskatās kā īstas. Vispirms kaprālis, tagad šis. Viņi visi tur smēķē un dzīvo, vai ne? Es nekad mūžā neesmu redzējis tik daudz īstu cigarešu kā pēdējā

dienā. Diez vai spējot savaldīt aizkaitinājumu par savām domām, es pieņēmu mazo dāvaniņu.

– Paldies. Nekādu problēmu, tas ir mūsu darbs.

– Jā. Darbs. Patīkami zināt, ka ir cilvēki, kas to dara.

Pēdējo daļu viņš murmināja aiz elpas. Pilots pagriezās un aizgāja prom, nepateicis ardievas. Atstājot mani ar paciņu rokās.

– Vai es varu nopirkt jums dzērienu?

No malas atskanēja Saula čīkstēšana. Nedomājot, es izvilku no paciņas pāris gabaliņus un pasniedzu viņam. Ar acs kaktiņu pamanīju pilnīgu klusumu, lai gan pirms tam bija daudz runāts. Apskatoties apkārt, saprotu, ka puse no mūsu sekcijai piešķirtajiem karavīriem skatās uz paciņu, ko turēju rokā.

– Vai kāds? Es pats nesmēķēju.

Vispirms viens, pēc tam visi pārējie. Kaujinieki pienāca, paņēma pa nūjai un devās atpakaļ uz savām vietām.

– Man vajadzēja tos par kaut ko apmainīt.

– Lai nu kā...

Man arī nebija spēka par to strīdēties ar Saulu. Viņam bija viedoklis par katru manu rīcību.

Atmosfēra bija daudz labvēlīgāka. Sarunas atsākās, karavīri biežāk smaidīja, dalījās iespaidos par smēķēšanu. Bija patīkami redzēt, cik ātri mainījās viņu noskaņojums. Es pat sajutu tādu kā... entuziasmu...?

– Vietas, visi! Tagad! Uz priekšu! Uz priekšu!

Ēkā atskanēja nezināmā seržanta balss. Vīrietis kļiedza no visas sirds. Viņa kļiedziens būtu aizskandinājis logus, bet diemžēl

ēkā tādu vairs nebija. Daudzi kukaiņi nāca ārā no alejas, kas veda uz kanalizāciju. Acīmredzot kukaiņi bija paplašinājuši tuneli, un tagad pazemes dzīlēs klīdušo radību ordas metās uz virspusi.

Liels skaits zirneklveidīgo kareivju bija priekšgalā. Daudzus no tiem es jau biju nogalinājis, taču to nekad nebija mazāk. Debesis piepildīja blāvi "grasshoppers" kliegzieni, kas piespieda mūs piekerties un novērst uzmanību no ātrajiem zaļajiem assuriem.

Mēs bijām pirmie, kas atklāja uguni. Moritiem bija daudz garāks darbības rādiuss. Tāpēc nelielos sprādzienos mēs sākām trāpīt radībām no tālienes. Viens. Divi. Trīs.

Novietojot ložmetēja stobru pret sabrukušo sienu, es varēju atļauties mērķēt. Daudzi no mums to darīja. Mums vajadzēja taupīt munīciju. Mēs bijām centušies no kaujas lauka iegūt, ko vien varējām, taču vikingu bombardēšana bija atstājusi daudz mazāk derīgas mantas, nekā mēs bijām cerējuši.

Bultas tuvojās ātri, tikai pāris sekunžu, un tās jau bija šķērsojušas pusi laukuma un trāpījušas pret neredzamo sienu. No pirmā stāva atskanēja dīvaini klikšķi, un kukaiņu pūlī ielidoja mazi zili klucīši, atstājot tikko saskatāmu pēdiņu. Pirmā zirneklveidīgo rinda tika vienkārši saplēsta gabalos. Milzīgas ķepas un nagi lidoja dažādos virzienos. Ichora lauskas radīja īstu zaļu lietu. Uz dažiem mirkliem šaušana mūsu vidū apstājās.

– Svētā sūdi!

Un ar šo nezināmā karavīra izteicienu es piekritu. Tagad es nesaprotu, kāpēc viņi visus neapbruņo ar šādām lietām. Alkatīgi

blēži! Viegļāk un lētāk ir uz planētas izvietot pustūkstoš moritošu manekenu, nekā apmācīt bariņu Bredliju.

– Kāda ir kavēšanās? Atveriet uguni!

Mana balss pārtrauca pārējo pārdomas. Jūras kājnieki sāka straujā tempā šaut uz lidojošajiem kukaiņiem. Nebija jēgas tērēt munīciju uz zemāk esošajām radībām, ar tām viegli tiktu galā apsargu čete.

Kādā brīdī piecstāvu ēka, kas atradās tieši pretī laukumam, sāka sabrukt sevī. Tā sabruka kā kāršu namiņš, izmetot milzīgus putekļu mākoņus, kas aizsedza mums skatu. Acīs ielidoja smiltis, un elpošana kļuva ļoti apgrūtināta. No visām pusēm bija dzirdams klepus. Mums, atšķirībā no zemāk esošās elites, nebija slēgtu ķiveru. Vēl viena interesanta atšķirība. Caur putekļiem un troksni bija skaidri redzams, ka Bredlija kaujinieki joprojām cīnās, kurus nelielā vētra nebija ietekmējusi tikpat lielā mērā kā kukaiņi.

Pēc dažām minūtēm putekļi beidzot nosēdās pietiekami, lai varētu redzēt, kas notiek apakšā. Kukaiņi bija pietuvojušies gandrīz pavisam tuvu. Kukaiņi kā geizers lija no ēkas drupām. Visdažādākās radības izkāpa virspusē un izklīda visos virzienos. Visproblemātiskākie radījumi vērsās pret mums. Milzīgas skorpionu vaboles. Tie paši, kas tuneļos bija nogalinājuši visu mūsu pulku. Milzīgais radījums nesteidzīgi rāpoja mums pretī, draudīgi vicinot asti. Vēl daži rāpoja virspusē, bet pagaidām palika uz vietas.

Pa interkomu atskanēja panikas pilni kliegzieni un jautājumi

par to, ko darīt. Morita nespēja nogalināt lielo radījumu, bet skorpions ar saviem šāvieniem varēja izlauzt cauri ēkas sienām. Ar savu svaru vien tas varētu viegli noslaucīt barikādes zem sevis. Pa radio atskanēja "kareivja ģenerāļa" balss.

– Nebīstieties, vīri. Valou, atļaujta palielināt jaudu.

– Jā, kungs!

Pēc sekundes es sapratu, kāpēc šis nelielais dialogs bija publiski pieejams. Ja pirms tam impulsi bija izšāvuši sīkus un vāji redzamus lādiņus, tad tagad skorpiona sejā lidoja gandrīz metru gari stari. Saplēšot chitīnu un iznīcinot visu, kas atradās to ceļā. Vispirms nokrita aste, tad labais nags, tūlīt pēc tam visas labās puses ķepas. Vabole sabruka uz sāniem, izdodot caururbjošu nāves kliedzienu. Starmeši turpināja mocīt viņa ķermeni.

Mirgo!

Zilas krāsas sprādziens izkliedēja visus zirnekļveidīgos netālu no cietušā. No lielā vaboles ķermeņa vijās zili dūmi, izkropļojot visu līkta tuvumā kā sakarsis asfalts karstā vasaras dienā. Šķita, ka lielākā daļa radības ķermeņa ir apgāzusies otrādi.

Pa visu ēku izplatījās prieka saucieni, karavīri bija sajūsmā. Es, tāpat kā visi pārējie, lēkāju un kliezdu no laimes. Kukaiņu uzbrukums bija apstājies, tāpēc mēs varējām izmantot šo mirkli.

– Atkāpieties, jūras kājnieki, cīņa vēl nav beigusies. Dodamies uz priekšu!

Ģenerāļa vārdi atgriezās realitātē. Tālumā, starp drupām, mūsu virzienā raudzījās vēl trīs tādi paši kukaiņi. Šūpojoties ar nagiem, tie vicināja astes, kas mirdzēja zilā krāsā. Līdzās

tiem stāvēja simtiem parastu vaboļu, kas agresīvi kļiedza mūsu virzienā, bet palika uz vietas.

Mūsu klusā konfrontācija ilga septiņas stundas. Vaboles riņķoja ap mūsu kinoteātri, nepietuvojoties tuvāk. Ievērojot tikai viņiem zināmu distanci. Bredlijs teica, lai mēs nesākam uguni, kamēr kukaiņi nebūs iebrukuši kinoteātrī. Spriedze un gaidas lika vīriem nervozēt, pat ģenerāļa sargi bija satraukušies. Mēs visi sapratām, ka kukaiņi kaut ko gaida. Visticamāk, kādu. Kāds, kurš varētu sagraut mūsu ēku, atstājot dzīvus kukaiņus, kas viņiem bija vajadzīgi, lai šturmetu galveno štābu. Un viņi gaidīja.

Vispirms zeme satricinājās. Daudzi krita uz muguras vai balstījās uz sienām. Blakus sabruka dažas sagrautas ēkas, un laukuma centrā zeme izspūruši izspūruši. Brīnumaino plīstošā asfalta laušanu pārtrauca zemes sprādziens, un gabali, kas lidoja visos virzienos, lika mums piekerties. Bruģa lauskas apbēra kinoteātri. Raugoties pāri sadragātajai sienai, es ar bailēm vēroju aizaugušo kareivī. Gandrīz četrus metrus augsts, asiņaini sarkans ar melnām svītrām. Stāvēdams visas kukaiņu ordas priekšā, viņš, šķiet, skatījās tieši uz mums. Viņa milzīgie nagi izpletušies, un visā pilsētā atskanēja kļiedziens.

12. nodaļa

Ar paātrinājuma eksploziju milzīgais zirnekļveidīgais kareivis ietriecās kinoteātra ēkā. No apakšas atskanēja panikas pilni kliegzieni. Barikādes izšķīrās kā ķegļi. No tuvuma tas bija vēl lielāks, nekā es biju gaidījis. Tā gandrīz sasniedza trešo stāvu. Tie nav četri metri, tie ir septiņi metri! Ar žokļiem un nagiem tā sāka raut sev ceļu cauri. Atlaužot gabalus no sienām.

– Granātas! Granātas!

Rokas granātas un zemstobra granātas lidoja vaboles sejā. Atstumjot lielo vīru atpakaļ un metot viņu dažādos virzienos. Vienam no kaujiniekiem paveicās ar laimīgu šāvienu, nogriežot divas briesmoņa priekšējās kājas. Kad vabole ar savu milzīgo seju noslīdēja uz priekšu, tā sāka izdot kņudinošu vibrējošu skaņu. Tūkstošiem zirnekļveidīgo atsaucās šim aicinājumam. Kā plūdi tie nolaidās uz mūsu patvērumu. No pirmā stāva nepārtraukti atskanēja sprādzieni, un visai mūsu sapulcētajai vienībai nācās atkāpties ēkas dziļumā. Kukaiņi sāka kāpt pa sienām, meklējot ieeju iekšā. Pieķērušies pie sienām, prom no logiem, mēs mērķtiecīgi apšaudījām savas bijušās pozīcijas. Pagāja tikai pāris sekundes, un arahas sāka rāpties caurumā, no kura mēs šāviļojām. Pieķērušies pie sienām un griestiem, viņi iespiežas iekšā. Man nav laika nomainīt magazīnas, man jāizšauj tik daudz patronu atverē, lai vismaz uz brīdi aizturētu kukaiņu ordas.

Pa radio atskan kāda cilvēka balss, bet nepārtrauktā pīkstiena dēļ es neko nedzirdu. Vīri man blakus arī nereaģē uz troksni. Tagad galvenais ir aizturēt kukaiņus. Apstādināt uzbrukumu, neļaut viņiem ielauzties. Es sūtu šinī nagu masā patronu pēc patronas. Radību krāsojums un to skaits man sāk miglot acis. Manas rokas kļūst arvien smagākas, un morita nežēlīgi triec man pa plecu, raidot metāla viesus kukaiņu žokļos.

Starp moritas skaļajiem šāvieniem parādās jauna skaņa. No gaitēņa dzīlēm izlido impulsi. Izlaužoties cauri radībām, tie sniedz tik ļoti kāroto atelpu. Nogalinājuši lielu kukaiņu baru, ģenerāļa vīri nostājas mums blakus. No sabrukušās atveres ārā izlec kliegšana un kliegšana kukaiņu masa, krītot kaut kur lejā.

– Es ceru, ka viņi pāris no tiem sadragājuši.

Es čukstu sev, pārlādējot savu maģazīnu. Es ar izbrīnu konstatēju, ka šajā uzbrukumā neviens nav gājis bojā. Tā bija laba sajūta.

Apsargi deva komandas, pārbaudīja personālu. Tagad mēs varējām atpūsties un atvilkt elpu. Šeit lejā ir bijis smagi, man bail iedomāties, kas notiek tur lejā. Ģenerāļa vīri droši vien cieš smagus zaudējumus. Agrāk mums izdevās noturēt radības ārpusē, jo viņu izmēram bija tikai viena ieeja. Tagad pirmajā un otrajā stāvā ir milzīgs caurums. Aizaugušais kareivja likšis ir izjaucis mūsu aizsardzības plānus.

– Saprotu, leitnants. Ir saņemti rīkojumi. Mums jāiegūst aeroapskats par to, kas notiek ārā. Jūs nevarat saskatīt, kas notiek tur lejā, jo tur ir kukaiņu ķermeņi.

Karavīri sāka skatīties viens uz otru. Mēs visi sapratām, ka tas ir diezgan bīstami un ka tam, kurš tiks izvēlēts, būs niecīgas izredzes atgriezties.

– Lūk, nāk brīvprātīgie. Sodi...

Jūras kājnieks stāvēja pretī Solam un man. Izvēles nebija. Viņš un es bijām vismazāk vērtīgās vienības šajā telpā. Nesarunājoties un nepasliktinot savu stāvokli, mēs ar savu biedru apmainījāmies skatieniem un, man smagi nopūšoties, devāmies pret lūzumu.

Domāju, ka izjutišu bailes vai vismaz satraukumu, taču manā galvā valdīja īsts miers. Morālais nogurums pārklājās ar fizisko nogurumu, atstājot priekšā tikai uzdevumu. Atbalstījuši moritu pret manu plecu, mēs ar Solu lēnām, bet pārliecinoši virzījāmies uz mērķi. Vaboļu ķermeņi gulēja milzīgā kaudzē. Mans kolēģis bez vārda uzmeta uz pleca savu automātu un sāka stumt arāņveidīgo līķus malā, paverot mums eju. Aizsedzot viņu, es vēlreiz apbrīnoju sava biedra aukstasinību.

Atmetuši malā pēdējo ķermeni, kas bloķēja mums ceļu, mēs devāmies tālāk. Ejot gar sienu, es uzmanīgi ieskatījos atverē. Ārā bija īsta elle. Lielā kareivja izšautās granātas bija diezgan labi iztīrījušas tuvāko telpu kinoteātra priekšā. Tālāk viss laukums bija klāts kukaiņu līķiem. Pāris vaboļu patrulēja pie bedres, kas veda uz kanalizāciju. Nekādu skorpionu vai citu īpatņu nebija redzams. Trūka arī liela kareivja ķermeņa. Iespējams, viņš bija noslīdējis caurumā, no kura izrāpās.

– Labu tev atvadas.

Mani vārdi izsauca šaubīgu Saula skatienu. Es viņam ar roku

pamāju un nostājos otrā spraugas pusē. Jūras kājnieks izlūca ārā un pa radiosakariem ziņoja kādam par situāciju. Kamēr Sauls ziņoja saviem komandieriem, es tuvāk apskatīju to, kas bija palicis no pilsētas. Tālumā joprojām bija redzami dūmi. Un virs centra, kur vajadzēja atrasties jaunajam štābam, es redzēju šaiviņu pēdas un zibšņus. Droši vien tas bija garnizons, kas deva gaismu kukaiņiem. Apskatot drupas, es pamanīju arvien vairāk svaigu asiņu pēdu. Izskatījās, ka kukaiņiem bija izdevies izvilināt no mājām visus tos, kas baidījās nākt pie mums. Uz zemes gulēja sakropļoti līķi. Lielākā daļa no viņiem bija miruši, pirms viņu ķermeņi bija saskārušies ar zemi.

Kad es jau grasījos splaut uz leju, es gandrīz aizrāvos ar siekalām, kad tālumā iezibsnīja gaismas stabs. Tam uzreiz sekoja vēl viens. Tad vēl viens un vēl viens.

Tas bija kā Federācijas dibināšanas dienas ugunošana. Spilgtas zibspuldzes pāršķēla vakara debesis, izklienējot tumsu. Ārpus pilsētas bija ugunīgs elle. Apšaude uz dažām sekundēm apstājās, lai atsāktos ar vienu milzīgu sprādzienu kaut kur tālumā. Solas trieciens ķiverei lika man noliekt galvu, kas glāba man acis. Sākumā debesis iekrāsojās spilgtā gaismā, it kā saule būtu no jauna parādījusies debess debesīs. Skaraino rītausmu nomainīja milzīgs sēņu mākonis. Pēc tam atskanēja dūngošana un triecienvilnis. Pēdējās izdzīvojušās stikla loksnes aizskrēja uz leju. Mani, tāpat kā Saulu, iedzina ēkas iekšienē. No radio atskanēja kliegieni un apšaubošas komandas. Celdamies kājās, es skrēju uz atvērumu. Pārslēdzoties uz vispārējo kanālu un

signalizējot pārraidi, es sāku savu ziņojumu.

– Te ir ierindnieks Tomass Vuds, Kara kājnieku pulks. Ārpus pilsētas ir sākusies orbitālā bombardēšana. Izskatās, ka ir ieradušies flotes triecienspēki. Pārbaudiet.

No pirmā stāva un gaitenā atskan prieka saucieni. Veselas flotes ierašanās nozīmēja, ka mēs paliksim dzīvi. Pat drūmais Sols piespieda sevi pasmaidīt. It kā sadzirdējuši mūsu kliezienus, no savām nārvēm laukumā sāka iznirt arahtas. Lielākā daļa kukaiņu devās centra virzienā, bet pārējie sadalījās pa pulciņiem un bēga dažādos virzienos. Lielākā atlikušo grupa skrēja mūsu virzienā.

– Arahnidi laukumā.

Kad es pabeidzu šaut no magazīnas, pārējie kaujinieki sakrituši ierindā netālu. Pat pāris ģenerāļa sargu palika kopā ar mums. Impulsu vilnis nāca no pirmā stāva, nometot visus kukaiņus. Izskatījās, ka Bredlijs bija pārvietojis savus puišus augstāk. Bija jauki, ka ģenerālis domāja par mums visiem, ne tikai par sevi. Es ceru, ka viņš pats palika drošībā.

Cīņa solījās būt viegla. Kaujinieki bija bīstami no tuvas distances un tad, kad to bija divdesmit pret vienu. Tagad mēs uz viņiem šaudījām kā šautuvē. Novietojot ieroci pret sienu, es raidīju pirmo šāvienu. Pretīgā radība nokrita zemē no manas līnijas. Pārāk slikti, ka kukaiņiem ir laba reakcija un tie reti paklūp.

Pēdējais magazīns nokrita savā vietā. Es refleksā pārlādēju atkārtoti. Man šķiet, ka es varu pārlādēt moritu pat miegā. Mēs

pārliciecināši noturējām kukaiņus drošā attālumā, kad tie nolaidās no debesīm.

Bruņinieki mehanizētās bruņās.

Katrs no mums par viņiem ir dzirdējis. Katrs jūras kājnieks sapņo kļūt par tādu. Pēc standarta dienesta gaitām tev ir tiesības iesniegt lūgumu par pārcelšanu uz speciālo vienību, un, ja tev paveicas, tieši tad tu varēsi pievienoties viņiem. Ar apdullinošu skaņu laukumā piezemējās astoņus metrus garš titāns. Federācijas ieroču iemiesojums. No galvas līdz kājām piekrauts ar ieročiem. Milzīgais metāla milzenis stāvēja pret mums muguru, sargādams mūs no jaunajiem arahnīdu vilņiem. Viņa labās rokas vietā atradās milzīgs rotācijas lielgabals. Un no viņa kreisās rokas plosījās visu apdzēsošas liesmas. Radību kļiedzieni un kļiedzieni bija mūzika mūsu nogurušajiem ķermeņiem. Ja tas būtu manā ziņā, es to vērotu mūžīgi.

– Nomirsti, nolādētā radīb....

Izveidojis uguns sienu, titāns sāka tuvoties mums ar muguru. Katrs solis sašķēla asfaltu un izraisīja dūņošanu. Katrs šāviens laupīja dzīvību desmitiem kukaiņu. Milzīgās mašīnas jaunais blīkšķis, saduroties ar zemi, lika man kliegt no prieka. Vēl viens Marauders vērsa savus ieročus pret kukaiņiem. Ar grūtībām atraujot savu sajūsmināto skatienu no katra karavīra sapņa, es redzēju, kā no debesīm krīt desmitiem šādu mahināciju. Visā pilsētā sāka atbalsoties sadursmju triecieni, kam sekoja šāvieni un mirstošo arahnīdu kļiedzieni.

– Atkāpieties, kājnieki.

Jauna balss raķetē lika man pacelt galvu pret debesīm. Nelielas gaismas izcēlās orbitālās uguns zibšņu virknē. Simtiem spilgtu punktu nolaidās taisni uz mums. Manevrēja ar reaktīvajiem mugursomiņām. Tie piezemējās pa diviem, šaujot vēl gaisā. Lielkalibra šautenes un ložmetēji atbalsojās pāri laukumam. To skaits ar katru sekundi pieauga. Desmitiem jūras kājnieku bruņutērpos ieskrēja laukumā. Lēkdami pāri šķēršļiem, viņi metās tālumā, iznīcinot visu, kas atradās viņu ceļā.

Tajā brīdī es izjutu īstu patriotisma uzplūdi. Kad cilvēces spēks zinātnes un tehnoloģiju veidā viegli sāka uzveikt bezgalīgās arahnidu ordas. Šeit, tieši šajā brīdī, stāvot uz sagruvuša kinoteātra jumta, kādreiz skaistās pilsētas drupu vidū. Vērojot, kā milzīgi dzelzs milži saplosa blusas zemē, kamēr labākie no labākajiem starp cilvēkiem bez bailēm metās uz priekšu, pretī uzvarai. Un es gribēju būt viens no viņiem. Tagad kopā ar viņiem atkarot pilsētu un glābt nedaudzos izdzīvojušos cilvēkus.

Manus sapņus apturēja stingrs satvēriens uz pleca. Pirms paspēju pagriezt galvu, mani aizrāva atpakaļ. Sašutumumu un dusmas uz Solu, kurš stāvēja ar smaidu sejā, pārtrauca jaunu seju parādīšanās. Durvīs ielidoja vairāki eksoskeleta kājnieku kaujinieki. Viņi pacēlās pār mums kā pieauguši vīrieši pār bērniem. Divus metrus un vairāk augsti. Pilnībā ietērtās bruņas mirdzēja ar metālisku spīdumu. No visiem atskanēja pārsteiguma un apbrīnas nopūtas. Vienīgi ģenerāļa kaujinieki palika nesatricināti.

Mums izdevās noklausīties viņu dialogu. Daudzi domāja,

ka ģenerāli neizdosies izglābt, jo pilsētas garnizons cīnījās no pēdējiem spēkiem. Karavīri nikni aizstāvēja jauno štābu, taču ar to nepietiks, lai uzvarētu. Šeit no visas planētas steidzās pārāk daudz blēžu. Komanda bija pilnīgi dezorientēta, un solītajam pastiprinājumam bija jāierodas tikai pēc divām dienām. Kad Bredlija apsargs pajautāja, kā tas ir, ka palīdzība ir ieradusies laikus, cīnītājs atbildēja pa slēgtajiem sakariem. Viņš noteikti bija pamanījis, ka visi apkārt silda ausis viņu sarunā.

Eksoskeleta kājnieki pulsējošo kājnieku pavadībā devās pie ģenerāļa, un mēs palikām vieni. Jūras kājnieki apjukuši skatījās viens uz otru, nezinādami, ko darīt tālāk.

Apsēžoties uz grīdas līdzās Solai, es uzliku moritu viņai uz kājām. Es noglāstīju ieroci, kas mani nekad nebija pievilis.

– Neuzmīlies.

– Ej tevi.

Daži no cīnītājiem, kas bija vērojuši šo ainu, sāka smieties. Bailes un satraukums lēnām pameta kareivjus. Daži smējās un daži raudāja. Daži izvilka sintētiskās cigaretes un sāka smēķēt. Vienīgā meitene starp mums noskūpstīja tuvāko kareivi, izraisot aplausus un ovācijas.

Tērauda stienis, kas visu šo laiku, kopš izkāpšanas, bija mani atbalstījis, beidzot bija pazudis. Pa maniem vaigiem ritēja prieka un atvieglojuma asaras. Ātri noslaucījusi tās ar roku, pirms kāds to pamanīja, es noskaloja vaigus. Sauls ar plaukstu piekļauvēja man pie pleca. Pagriežusi galvu pret viņu, es gandrīz apstājos ģībienā. Viņa raupjajā un skarbjajā sejā bija laipns smaids. Kā

vecāks brālis viņš skatījās uz mani, lieliski saprotot visu, ko es
jutu. Es pasmaidīju pretī un dažas reizes mājienu ar galvu.

13. nodaļa

Mūs aizveda uz Federācijas spēku kontrolēto teritoriju pilsētas centrā. Brauciens bruņu mašīnās pat neizraisīja tādu sašutumu kā iepriekš. Drošības sajūta un nogurums palīdzēja samierināties ar visām neērtībām. Galu galā, tiklīdz es iekāpu bruņu mašīnā, es uzreiz nomiru.

Daudz vēlāk mēs uzzinājām, ka eksoskeletoņa kājniekiem vajadzēja tikai divas dienas, lai atkarotu pilsētu, un tikpat daudz laika, lai iztīrītu kanalizāciju. Viņi kā siseņi pārlaidās cauri drupām, nogalinot katru posmkāju savā ceļā. Saskaņā ar baumām, kas klīda cīnītāju vidū, viņi visā operācijas laikā bija zaudējuši tikai četrus procentus sava personāla, un tas tika uzskatīts par sliktu rezultātu. Šī informācija bija gan aizraujoša, gan kaitinoša. Ja viņi būtu bijuši šeit jau no paša sākuma, upuru skaits būtu bijis daudz mazāks. Un kādreiz skaistā pilsēta nebūtu kļuvusi par dūmojošiem drupām, pa kurām klīst izdzīvojušie, meklējot savus tuviniekus, lai tos vienkārši apglabātu.

Līdz brīdim, kad ieradās papildinājums, uz planētas bija darbojušies Strīkflotes karavīri. Baalas attīrīšana bija pilnā sparā. Laupītāji vienu pēc otra iznīcināja kukaiņu mītnes. Ziņas no kaujas laukiem nāca katru dienu, uzmundrinot iedzīvotāju un garnizona atliekas.

Kamēr karš bija kaut kur tur, tālumā, mēs nodarbojāmies ar gruvešu tīrīšanu. Kad es iestājos armijā, es nekad nedomāju, ka

kļūšu par strādnieku būvlaukumā. Tas bija smieklīgi, jo tieši no tā es bēgu uz Zemes. Tagad es priecājos par atelpu un klusajām dienām.

Labā ziņa bija tā, ka mūsu laiks soda pulkā bija saīsināts. Par to bija Bredlija nopelnis. Piecu gadu vietā mums būs jāizcieš divi gadi. Lai gan, ņemot vērā, ka visi sodītie vīri, izņemot mūs, tika nogalināti, domāju, ka mūs ieslēgs garnizonā vai nosūtīs uz kosmosa staciju, kur gaidīsim, kad mūs iedalīs jaunos šā briesmīgā kara posmos.

Pārmeklējot augstceltņu atstātās drupas, es sastapos ar arvien vairāk sakropļotiem ķermeņiem. Savādās pozās sastinguši, tie šķita aizmiguši, līdz tos izrakņāji. Nāves baiļu pārņemtas, sastingušas mātes sejas, ar ķermeņiem piesedzot savus bērnus. Vīrieši ar visiem ieročiem rokās, saplēsti gabalos; un veci vīrieši, kas samierinājušies ar savu likteni.

Dienu pēc dienas mēs izvilkām viņu ķermeņus. Visur gulēja melnu maisu rindas. Nebija iespējams atrast pat vienu ielu, kurā nebūtu maisu ar vietējo iedzīvotāju līķiem. Ejot tiem garām, es aizvien vairāk un vairāk domāju, kāpēc Federācija bija ļāvusi tam notikt. Galu galā ar ieročiem un kareivjiem, kas spēja dot pretreakciju, tā varēja viegli atbrīvoties no šīs invāzijas jau sen pirms mūsu ierašanās uz planētas. Cerība uz savu muļķību un komandas plānu neizpratni palīdzēja neieslīgt melanholijā un izmisumā.

Bez cilvēku līķiem pilsētā bija arī smogs no degošiem kukaiņiem. Degošo zirneklēdāju pretīgā smaka iesūca mūs visus

cauri. Neatkarīgi no tā, cik ilgi tu stāvēji dušā, tā tik un tā uz tevis palika. Daži no mums mēģināja uzvilkt gāzmaskas vai ietērties ar smaržvielās piesūcinātos kabatlakatos, bet man tas bija velēti.

Kukaiņu smaka sajaucās ar mirušo ķermeņu un degošu lietu smaku.

Pārtraucis savas pārdomas, es ļāvu buldozerim pabraukt man garām. Vairāku tonnu smagā mašīna lēni un nemainīgi stūma kukaiņu ķermeņus priekšā, grūzdama tos kaudzē, ko karavīri aplaistīja ar degošām vielām. Radību ķermeņu gabaliņi izlidoja no spaiņa un nokrita zem kāpuriem, radot kraukšķošu skaņu.

Turpinot ceļu, es atgriezos pie sava darba. Milzīga ēka, kas bija sabrukusi zem sava svara, kad skorpions bija taranējis pirmos stāvus. Jau vairākas dienas es un vēl ducis citu cilvēku bijām novākuši drupas. Mums bija iedots neliels celtniecības celtnis, lai mums palīdzētu, taču pat ar to vēl bija daudz darāmā.

Noņemot gružus, es sastapos ar bērna plaukstu. Akmens manās rokās kļuva smagāks, noliecot mani pie zemes. Noliecies ceļos pie mazās plaukstiņas, es ar trīcošu roku pieskāruies tai. Noņēmis cimdu, es apviju plaukstas ap viņas pirkstiem. Ledus auksti un cieti kā pārējie viņas.

Viņas acis kļuva mitras. Man nācās atgāzt galvu atpakaļ, lai nomierinātos. Katru dienu es atrodu jaunus ķermeņus. Es tos sakraucu ceļmalā, lai lazarete varētu tos identificēt, bet bērni... Esmu zaudējis skaitli, cik mazo liķu esmu izvilcis gaismā. Katru reizi cerot, ka bērns elpos un atvērs acis. Sēžot uz ceļgaliem un skatoties uz debesīm, man gribējās kliegt no bezpalīdzības.

Mana vājuma brīdis pārējiem palika nepamanīts. Mēs katrs reaģējām savādāk, taču neviens no karavīriem nepalika vienaldzīgs. Sauls un divi no puisiem nolaidās man blakus, palīdzot man novilkt atlūzas no mazā ķermeņa. Skats zem viņiem bija pretīgs. Man pa vaigiem ritēja asaras. No mazā puisēna bija palikusi tikai roka. Blakus līķa atliekām atradās pieaugušais ķermenis. Tas bija labāk saglabājies. Svešādaļs vīrietis smaidīja. Viņa rokas stiepās pēc bērna. Viņš droši vien līdz galam centās atbalstīt savu bērnu. Uz viņa rokas bija neliela ādas aprobe. Krāsainie pavedieni veidoja dīvainus rakstus. Tie bija nelīdzeni un izliektas formas. Visticamāk, tā bija bērna dāvana.

Kamēr lazarete identificēja mirušos, mēs ar Solu pieķērāmies atstatu no līķiem. Es pārņēmu drauga slikto ieradumu un sāku smēķēt. Domāju, ja man būtu bijusi iespēja, es būtu iedzēris līdz aizmirstībai un turpinājis dzert, līdz aizmirsu visas šīs bildes. Griezdam no vīrieša noņemto aproci, es domāju par to, ko bija teikuši mediķi. Visa ģimene bija mirusi, māte atradās postamenta garnizonā, bet vīrieša vecāki tika atrasti bārā otrā pilsētas malā. Tas, kas no viņiem bija palicis.

– Pārstāj viņu spiest. Ja viņi uzzinās, ka esi kaut ko nozadzis no līķa, viņi tevi piekāps.

Saula balss, raupja kā vienmēr. Mans partneris iedeva man cigareti un uzreiz to aizdedzināja. Ar zodu rokā viņš ar interesi aplūkoja manu atradumu un mani.

– Kāpēc jūs to vispār paņēmat?

– Es nezinu... Tas vienkārši šķita pareizi.

Vīrieša ņirgāšanās neizraisīja ierasto aizkaitinājumu. Dažu pēdējo nedēļu laikā biju labāk iepazinusi viņa sejas izteiksmi un žestus. Viņš juta to, ko jutu es, bet baidījās to parādīt. Stern Sauls nevar parādīt savas jūtas.

– Ziniet, tās nekad netiks atcerētas. Ja pēc mūsu nāves televīzijas kanālos parādīsies mūsu vārdu saraksti, visi šie cilvēki paliks kā mazas urnas ar pelniem, un neviens uz citām planētām pat nezinās, kāpēc viņi nomira un kāpēc viņi nomira. Viņu vārdi tiks aizmirsti pēc izdzīvojušo cilvēku nāves, un pēc dažiem gadu desmitiem neviens neatcerēsies, kas šeit notika.....

– Arī mēs aizmirsīsim, ja izdzīvosim...

– Es negribu aizmirst. Es nevēlos, lai tas notiktu vēlreiz.

– Toms, nevienam ir vienalga, ko tu gribi.

– Es zinu, ka ne. Bet tik ilgi, kamēr man pašam ir vienalga.

Mana atbilde bija viegli pamanāma galvas pakustināšana. Esmu pārliecināts, ka arī Sauls to neaizmirsīs. Nekad. Neaizmirsīs visi, kas izdzīvoja uz Baala. Daži nespēs, citi negribēs.

Četri mēneši ir aizlidoja garām acumirkli. Pilsētas garnizons jau sen bija pieņēmis jaunus rekrūtus, un mēs bijām attīrījuši gandrīz trešdaļu drupu. Drupu vietā pamazām tapa jaunas mājas un kazarmas. Uz ielām bija vairāk cilvēku, pārsvarā militārajās uniformās, taču arī šādas pārmaiņas bija pozitīvas.

Mūsu liktenis ar Zolu tika izlemts viegli un vienkārši. Kā izrādījās, "dezertierus" Federācijā nebija laika sūtīt uz kaujām, tāpēc daudzi no viņiem atradās vienībās. Kuģim, kas mūs

nogādās uz karantīnas zonā esošo kosmosa staciju, vajadzētu ierasties ik pēc brīža. Tas paņems izdzīvojušās vienības. Visi šie vīrieši un sievietes tiks pārcelti uz citām vienībām. Cerams, ka mums paveiksies ar jauniem kolēģiem.

Kopumā karaspēka rotācija Federācijā ir noritējusi milzīgā ātrumā. Valsts mašīnērija šajā ziņā bija noregulēta līdz neticamam līmenim. Debesu maršals un visa augstākā vadība nekavējoties sajauca veterānus un jaunus karavīrus, izveidojot vairāk vai mazāk pieņemamas vienības. Protams, reizēm gadās tādi gadījumi kā mūsu, taču, ņemot vērā kopējo mērogu, – tas ir tikai piliens jūrā.

– Vecais labais Bergbrīša forts...

– Jā, vecais labais Bergbrīša forts.

Pēdējo reizi mēs ar Zolu šeit ieradāmies kopā ar piecdesmit saviem biedriem un draugiem, un tagad viņi visi ir miruši. Žēl, ka Sergejs gāja bojā zem gruvešiem. Diez vai mēs varējām uzzināt, ka lielākā daļa soda pulka karavīru gāja bojā tuneļu sabrukumā. Esmu pārliecināts, ka Prohorovs būtu varējis izdzīvot no slaktiņa pilsētā, taču viņam pat netika dota iespēja.

Šoreiz mūs neviens nesatika. Jaunajai pavēlniecībai nav godājami tikt galā ar dezertieriem.

– Man par to ir slikta sajūta.

– Pastāsti man par to.

Mēs atradāmies pie ieejas 12. soda pulkā. Patiesībā man likās, ka tos nemarķē ar cipariem, jo tajos ir liela mirstība. Karavīri no šādām vienībām mira milzīgos daudzumos. Es, protams, jokoju,

bet realitāte rāda, ka man ir taisnība.

– Ko jūs stāvat apkārt, draugi? Nāciet iekšā, ilgi nekavējieties.

Atvēruši ceļu dažiem kājniekiem, kurus vadīja virsnieks, mēs sekojām viņiem uz kazarmām. Iekšpusē mūs sagaidīja daudz skatienu. Praktiski divi simti karavīru nodarbojās ar savām lietām.

– SMIRN!

Tā vīrieša balss, kurš mūs ieveda iekšā, izplatījās pa visu telpu. Kā tarakāni cīnītāji skrēja divās kolonnās. Sauls un es sastingām uz vietas blakus pieciem citiem jūras kājniekiem, nezinādami, ko darīt tālāk.

– Mēs esam saņēmuši papildspēkus, un tas nozīmē, ka mums drīz būs jādodas prom.

Vīrietis pagriezās mums pretī un staigāja mums pa priekšu, rokas salicis aiz muguras.

– Es esmu leitnants Vants, jūsu jaunais komandieris. Esmu pārskatījis jūsu personīgo lietu materiālus, tāpēc zinu, ka esat jau iepriekš piedalījies kaujās. Tāpēc es jums nestāstīšu pamatus un neapgrūtinīšu jūs. Man vienalga, kādēļ jūs šeit nosūtīja, bet tagad jūs visi ziņojat man. Mans uzdevums ir gādāt, lai jūs manā pakļautībā izciestu sodu Federācijas labā. Dzīvs! Pirmā rota, divpadsmitais pulks, simt trīsdesmit divi nāves gadījumi sešos mēnešos. Es ceru, ka jūs nesabojāsiet manu statistiku. Vai jūs saprotat?

– Jā, kungs.

Ja tas, ko Vants saka, ir taisnība, es esmu optimists. Varbūt

mums pat izdosies nokļūt līdz dienesta gaitu beigām.

Nākamo mēnesi mēs pavadījām uz kuģa ar interesantu nosaukumu – Paria. Zvaigžņu kuģis bija piešķirts divpadsmitajam kājnieku pulkam. Praktiski jau divus gadus šie bija tā pastāvīgie pasažieri. Kuģa apkalpe, tāpat kā pret mums izturējās pretimnākošās grupas spēki, izturējās pret mums kā pret niekiem, un penalisti atbildēja viņiem ar to pašu. Vienīgais, ka nevienam neļāva zaudēt ieročus. Viss pulks sastāvēja no vīriešiem, un pieskarties meitenēm no komandas vai karot nozīmēja nāvessodu uz vietas. Kopumā mūsu jaunie "biedri" bija āksti. Īpaši pirmais čūts, kurā nonācām mēs. Nerātņi joki un mājieni par izvarošanu kļuva par pastāvīgu sarunu tematu.

Man gribējās splaut. Sauls piekrita manam viedoklim. Šaušana bija vienīgais, kas neļāva manam draugam nogalināt visus kazarmās. Pieci jaunpienācēji, kurus viņi ieveda kopā ar mums, bija no tās pašas vienības. Viņi, paldies Dievam, iekļuva soda karavīros cita iemesla dēļ. Tāpēc mēs viņiem pievienojāmies. Grūti noticēt noziedzniekiem, bet viņi izskatījās pēc normāliem puisiem. Kopā ar viņiem vajadzēja būt divām meitenēm, bet viņas bija iedalītas citā pulkā, kur nebija tik daudz mīlētāju bez piekrišanas. Grupas līderis bija ierindnieks Talors. Viņš pastāstīja, ka viņi tikko pakāruši izvarotāju. Bet viņš bija iecirkņa komandiera vietnieks ar seržanta dienesta pakāpi. Tāpēc visus līgošanas dalībniekus nosūtīja uz soda korpusu. Tā bija laime, ka viņi pierādīja seržanta vainu, citādi viņu būtu nošāvuši.

Kā jau teicu, mūsu skarbā vīru brālība tikai pēc mēneša

sasniedza maršruta galu. Kalnraču kolonija aizsedza visu skatu laukumu. Ordunas planēta mirdzēja sniegbaltā tīrībā. Milzīgā sniegotā bumba pārsteidza ar savu skaistumu. Vismaz civiliedzīvotāju šeit būtu maz.

14. nodaļa

– Uz zemes virsmas ir pārāk auksti, tāpēc viss notiks pazemes pilsētā, kur temperatūra ir pieņemama. Ordūna ir apdzīvota jau ļoti sen, un no šejienes uz Federācijas militārajām rūpnīcām nonāk milzīgs daudzums metālu un citu minerālu. Federācijas izlūkdienests uzskata, ka kukaiņi šeit uzbruks divu mēnešu laikā, tāpēc mūsu uzdevums ir pavisam vienkāršs. Izveidot nocietinājumus un aizturēt arahnidus, līdz ieradīsies nākamais planētas garnizons.

Pirmā četrinieka formējumu apņēma saspringts klusums. Nākotnes garnizona ierašanās izklausījās ļoti interesanti. Tas varētu notikt pēc dienas vai gada. Neviena negribēja uz tik ilgu laiku iesprūst pazemē. Turklāt Vants brīdināja, ka mēs tiksīm izmitināti atsevišķi no vietējiem iedzīvotājiem, tāpēc neradīsies nepatīkamas situācijas. Jā, "nepatīkamas". Uz planētas ir gandrīz trīsdesmit tūkstoši cilvēku, un, ja mūsu varonīgie biedri sāks uzspiest vietējiem iedzīvotājiem, Orduna ļaudis mūs, visticamāk, izkautīs. Es ceru, ka vismaz daži no šiem knēbīšiem to apzinās. Apstiprinot manas domas, leitnants devās gar formējumu.

– Uz šīs planētas ir militārās policijas vienības. Tāpēc ar visiem incidentiem, kuros jūs būsiat iesaistīti, nodarbosies vietējās iestādes. Vai jūs saprotat?

– Jā, sers!

Es jau sen neesmu redzējis sniegu. Žēl, ka mēs varam izkāpt

virspusē tikai uz piecām vai desmit minūtēm. Temperatūra Ordūnā ļoti ātri nogalina cilvēku vai vaboli. Jā, pat divu minūšu izkāpšana ārā var tevi sakropļot vai atstāt ledus apdegumus.

← Labi, es ceru, ka man nebūs jāpiemēro disciplinārsods. Iekraujam!

Šāda runa tagad tika dublēta visā Parijas angārā. Plostu komandieri un viņu vietnieki vētīja noziedzniekus, kā vien varēja. Trīs simti bruņotu vīru būs iesprostoti pazemē bez iespējas redzēt sauli, iedzert vai sajūst meitenes. Velnišķīgi satriecoši.

Nosēšanās noritēja gludi, vikinga pilots viegli tika galā ar Orduna vējiem un nolaida mūs uz piezemēšanās laukuma, kas bija iedziļināts tieši klintī. Ejot pa tukšiem gaitenītiem, kas vairāk atgādināja federālo cietumu aizkulisēs, mēs sasniedzām savu mājvietu nākamajiem dažiem mēnešiem. Tad atkal, varbūt kukaiņi neuzbruks. Uzticēšanās izlūkiem kā tādiem trūka visai mobilajai kājnieku saimei.

Pamosties. Uzlādē. Brokastis. Formēšanās. Darbs. Pusdienas. Miegs. Darbs. Vakariņas. Brīvais laiks. Miegs.

Tas ir grafiks, pēc kura mēs dzīvojam jau vairākus mēnešus. Gandrīz pusgadu mēs esam iestrēguši uz šīs planētas, kaut ko gaidot. Gandrīz katru dienu bija dzirdama lāgāšana. Savvaļas karavīri pulcējās grupās un mudināja pārējos uz sacelšanos. Dažu aktīvāko un runīgāko liķi karājās uz ielas. Viņi bija atstāti kaili aukstumā. Briesmīga nāve. Katru dienu mēs pieceļamies un dodamies veidot nocietinājumus. Mēs tos izjaucam un atkal

saliekam kopā. Mēs nostiprinām sienas un griestus. Mēs būvējam barikādes. Komandieri izdomā arvien sarežģītākus vingrinājumu un uzdevumu veidus. Komanda cenšas nogurdināt cilvēkus, lai nerastos doma par sacelšanos.

Visi leitnanti, seržanti un kapteinis ir sākuši gulēt atsevišķi no savām vienībām. Viņiem droši vien ir bail, ka naktī viņus varētu piekāpt. Milzīgs angārs, kurā atradās celtniecības tehnika, tika pārveidots par atpūtas vietu. Ir ierīkoti rotaļu laukumi, un karavīriem ir izdalīti mūzikas instrumenti un videospēļu konsoles. Ar šiem pasākumiem pietika pirmajām pāris nedēļām. Kad viss vēl bija jauns, tagad lielākā daļa jūras kājnieku vienkārši trenējās, cerot, ka no noguruma nomirs.

Mūsu mazā grupa bija pati par sevi. Mēs nebijām atstumti malā kā pārējie pulka karavīri. Domājams, mums pievienojās visi, kurus sirdī nevarēja klasificēt kā noziedzniekus. Dezertēja, cīnījās ar komandu, linčēja noziedzniekus.

Arvien biežāk leitnants Vants vērsās pie mums, lai nosūtītu mūs uz vieglākajiem darbiem. Labi, ka kalnraču alas bija milzīgas. Turklāt katru mēnesi mēs iekārtojām jaunu vietu.

Jāatzīst, ka sākumā tas bija interesanti. Pēc kādiem principiem viņi izvietoja nocietinājumus un kāpēc tieši šajā vietā tika likti balsti. Kad beigšu dienestu soda vietās – šīs zināšanas man ļoti noderēs, esot tuneļa žurkai.

Pēc astoņiem mēnešiem pavēlniecība atļāva mums ieiet pilsētā. Negaidīts lēmums. Vasants daudz runāja par policijas stundu, ka tur nebūs korumpētu sieviešu, bet mēs varēsim

socializēties ar citiem cilvēkiem, iedzert, skatīties ziņas, sazināties ar radniekiem. Vienības tiktu atbrīvotas pa vienībām. Pirmo reizi es priecājos ieraudzīt mūsu vienības numura zīmi.

Iziet pilsētā bija kā ierasties pie iezemiešu apmetnēm. Mūsu apstulbinātās acis raudzījās uz košajām krāsām un veikalu izkārtnēm. Uz kafejnīcām un bāriem, biljarda klubiem un pat nelielu teātri. Kompānija ar Saulu priekšgalā devās izpriecāties. Neviens no viņiem pat nedomāja par neko citu. Es negribēju atdalīties no grupas, tāpēc man nācās doties kopā ar viņiem.

Es nekad neesmu daudz dzēris, tāpēc arī tagad darīju tāpat. Mans ķermenis atslābinājās, un man nebija vajadzīgs vairāk. Atšķirībā no maniem draugiem. Iespējams, šim pasākumam tika iztērēta gada alga. Bez mums šeit sēdēja vēl citi jūras kājnieki no pirmā pulka. Vienā brīdī starp mūsu galdiem notika sacensības, kurš spēs izdzert vairāk. Šis nelielais pasākums izraisīja lielus aplausus pārējo klātesošo vidū. Bija jautri to visu vērot. Biedru acīs bija jūtama jautrība un modusies dzīvība. Ne tikai no dzēriena, lai gan tam bija liela nozīme, bet arī no uzmanības un socializēšanās ar citiem cilvēkiem. Bez militārām uniformām un noteikumiem. Daži kaujinieki pat atļāvās socializēties ar pretējo dzimumu. Es ceru, ka nebūs nekādu problēmu. Es negribētu zaudēt savu "brīvdienu" jau pirmajā dienā.

Celdamies no galda, es aizgāju pie televizora. Apsēdusies pie brīva galdiņa, es sāku bezgaumīgi pārslēgt kanālus un skatīties visu. Ziņas un seriālus, vecas filmas un mūzikas videoklipus.

– Atstāj šo to, kareivis.

Sievietes balss izrāva mani no meditatīvā stāvokļa. Pagriežot galvu, mani sagaidīja smaidoša meitene manā vecumā. Gari vara krāsas mati. Bāla seja kā visiem vietējiem iedzīvotājiem, dažas vasaras raibumi. Viņa apmierināti smaidīja, nenovēršot acis, kustinot ķermeni mūzikas ritmā.

– Nespied cīkstonis, tu sastingsi.

Smaidot par muļķīgo joku, es tikai pakratīju galvu. Meitene smējās atbildē.

– Ordunā tas ir īpaši pareizi. Vai mēs dejosim?

– Jā...

Ir pagājuši vēl divi mēneši. Gandrīz gadu mēs esam šeit sēdējuši. Kareivji sāka justies daudz vieglāk, kad komandieri atļāva viņiem doties uz pilsētu. Īpaši viss mainījās, kad militārā policija gribēja visus nošaut par kautiņiem bārā. Ar pulka kapteiņa un citu virsnieku pūlēm lieta tika apklusināta. Taču no pātagas man aizskanēja ausīs. Dažus mēnešus vīri, kas bija izraisījuši nepatīkšanas, nonāca lazaretē. Man tas bija vienalga, jo man bija viena lieta, par ko es domāju.

Sofija kļuva par manu noieta vietu nekurienu vidū. Katru reizi, kad čete saņēma atvaļinājumu, es steidzos viņu apciemot. Sauls smējās par mani, dodot man savu svētību tikties ar viņu, tāpat kā visiem pārējiem no rotas. Sarunas ar mazo rudmataino meiteni pacēla man garastāvokli līdz debesīm, kamēr pārējo netīrie joki bija kaitinoši un mulsoši.

Viņa man pastāstīja par Ordunu. Par savām mājām. Gluži kā traks fans, kas stāsta par savu mīļāko dziedātāju. Meitene varēja

stundām ilgi stāstīt par planētas vēsturi un tās iedzīvotājiem. Mēs ar viņu izstaigājām visu pilsētu, uzkāpām uz visām pieejamajām raktuvēm un iegriezāties visās iestādēs. Katru reizi viņa mani iepazīstināja ar jauniem cilvēkiem. Visa pilsēta pazina viņu no redzesloka, un visi pilsētnieki sveicinājās ar jautro meiteni, kuru sastapa pa ceļam.

Man patika viņu vienkārši vērot. Es biju gatava stundām ilgi klausīties viņas balsi un sekot viņai līdzi.

Šodien Sofija aizveda mani uz ļoti īpašu vietu. Viņa teica, ka planētas atklājēji tur bija ierīkojuši nometni. Sekojot viņai cauri alām, es katru reizi atgriezos ar skatienu pie viņas matiem, un, kad viņa pagriezās atpakaļ pret mani, mūsu acis satikās. Viņas seja parādījās laimīgs smaids, un es sirdī cerēju, ka viņa smaida tikai man.

Mūsu ceļojums noslēdzās nelielā nožogotā alā. Bija acīmredzams, ka tajā jau sen neviens nebija iegriezies. Šeit bija daudz aukstāks nekā lejā. Dažas gultas un darba galdi bija atdalīti ar auduma starpsienām, un pašā sienas vidū bija skatlogs, no kura pavērās skats uz ledaino planētu. Pirms mums pavērās milzīgs un neierobežots plašums. Mierīgā Ordūna beidzot bija aizmigusi, atstādama savus ledus vējus. Nakts debesīs mirdzēja neskaitāmas zvaigznes, un dīvainie ledus raksti uz stikla radīja pasakainu ainu.

Kad es pietuvojos iluminatoram, es stāvēju, aizmēģis elpu. Es gribēju pateikt kaut ko gudru, bet vārdi tā arī neiznāca no manām lūpām.

– Tas ir...

– Jā. Es gribēju jums to parādīt jau agrāk, bet vējš nomierinājās tikai šodien.

Viņa piecēlās man blakus. Viņas sarkanie mati bija izķemmēti, lieliski izceļot seju. Raugoties uz Sofiju, es nepamanīju, kā meitene paņēma manu plaukstu. Dažas sekundes skatījos uz mūsu savijušos pirkstus, un, kad pagriezos atpakaļ pret viņu, viņa mani noskūpstīja.

Mēs ilgi stāvējām viens otra rokās un tikpat ilgi gulējām uz gultas vienā no kolonijas pirmajiem iemītniekiem. Apskāvuši viens otru ciešāk un sasildīti ar savu ķermeņu siltumu, mēs gulējām uz ziemas Orduna panorāmas fona.

– Jūs nepazaudēsiet? Ir gandrīz astoņi.

– Viņi teica, ka mēs šodien varam atgriezties desmitos. No pavēlniecības nāca pavēle... Rīt mēs izbraucam.

– Es redzu.

– Un jūs? Jūsu vecāki?

– Viņi ir miruši.

– Vai tu dzīvo pavisam viens?

Pagriezies pret viņu, es ar roku pagriezu viņas zodu pret sevi. Kad viņa paskatījās uz mani, es uzreiz aizmirsu, ko jautāju. Es vienkārši vēlējos vēl kādu brīdi būt kopā, bet Sofija man atbildēja.

– Pēdējā laikā. Mani uzaudzināja vectēvs, bet arī viņš nomira.

Kādu brīdi pagulējuši, mēs piecēlāmies no gultas. Viņa sāka ģērbties, pilnīgi aizmirstot par aukstumu.

Stāvot pie loga, Sofija uzlika roku uz stikla. Pietuvojoties viņai, es nostājos viņai aiz muguras. Apskāvos un sildīju viņu. Noliecusi pret manu krūti, viņa turpināja savu stāstu.

– Viņš bija pionieris. Viņš gulēja uz šī palaga tur.....

– Vai tāpēc mums bija jāņem līdzī otrs?

– Jā. Ha ha ha.

Viņas smieklī kontrastēja ar emocijām. Stikla atspulgā es varēju redzēt, cik skumja kļuvusi viņas seja.

– Visi bija par viņu aizmirsuši. Viņi pat neatstāja nekādas piemiņas zīmes vai ierakstus. Visu bērniņu viņš man bija stāstījis, cik grūti bijis iekarot Ordunu. Cik daudz pūļu un dzīvību tika iztērēts, lai to apgūtu, bet it kā nevienam tas nerūpēja.

Meitene apņēma man rokas ap rokām, saspiežot tās ciešāk.

– Vienīgais, kas man ir palicis, ir viņa piezīmes un magnetofons. Uz tā viņš ierakstīja savas domas... Dažreiz es to vēlreiz noklausos, iedomājoties sevi viņa vietā. Atverot jaunus apvārsņus un iekarojot neapgūtas pasaules.

Izvelkot no kabatas nelielu vecu diktofonu, meitene to ieslēdza un pārlaida dažus ierakstus. Pēkšņi istabā atskanēja pusmūža vīrieša balss. Aizrautīgais vīrietis aprakstīja savas emocijas.

– ...Mani mīlie!

Ja jūs zinātu, cik bieži, stāvot klīns virsotnē, esmu ilgojies ieraudzīt kādu kuģi, lai varētu steigties uz vietu, kur jūs atstāju!

Kur bija palikusi mana dzimtā zeme, no kurienes es atkal varētu doties meklēt jaunas zemes!

Ar pēdējiem vārdiem ieraksts beidzās. Meitene manās rokās sapņaini raudzījās tālumā, un es vienkārši apskāvu viņu un priecājos par savu laimi.

Mūsu aizbraukšana bija tikpat klusa un garlaicīga kā pēdējie desmit mēneši. Skatoties uz ledaino planētu caur "Pariah" iluminatoru, es sapratu, ka, iespējams, nekad vairs neredzēšu Sofiju. Droši vien tāpat kā pašu meiteni. Vai nu laiks mūs šķirs, vai es miršu kaujā, vai arī viņa izlems piepildīt savu sapni un doties uz nezināmo.

15. nodaļa

– Ieņemt pozīciju! Uz priekšu, uz priekšu, uz priekšu!

Seržanta Kreiga kliedziens lika man izlēkt no pagaidu gultas un neskatoties steigties uz telts izeju. Manas acis joprojām bija plaši atvērtas, un galva nedomāja pareizi. Man jau kuro reizi bija brīnišķīgs sapnis par Ordunu. Atmiņas par Sofiju palīdzēja novērst manu uzmanību. Bija nepareizi atkal sūdzēties, bet man pietrūka klusās, ledainās planētas. Pagāja gads, kopš es aizbraucu. Gads nemitīgas cīņas. Kad mūsu soda pulks kalpoja kā spiegs veselas sistēmas ar trim apdzīvotām planētām aizsardzībā. Viena no tām sākotnēji bija apdzīvota ar kukaiņiem, nevis cilvēkiem. Ja kaujas Federācijas kolonijās beidzās diezgan ātri, tad "vietējā" arahnidu dzimtene mums nepadevās.

Bezgalīgajos Atraalas kalnos vaboles bija savairojušās līdz neticamam skaitam. Pēdējos pāris mēnešus mēs sēdējām vienā vietā, bez iespējas pārvietoties iekšzemē. To ir tik daudz, ka pavēlniecība atļāva īsā laikā izmantot planētas orbitālo bombardēšanu. Es, protams, pārspīlēju, bet sprādzieni atskanēja katru dienu, un nakts iestājās tikai uz īsu brīdi, jo pie horizonta nepārtraukti uzplaiksnīja zibšņi.

Sākumā man vienmēr gribējās gulēt. Artilērijas ugunošana un orbītas triecieni neļāva man aizmigt. Pastāvīgie zemes nogrūvumu un zemestrīču triecieni biedēja vairāk nekā sastapšanās ar kukaiņiem. Vismaz varēja nogalināt

zirneklveidīgo.

Visi jūras kājnieki uz planētas klīda apkārt ar milzīgām melnām acīm, bet cilvēki ir izturīgi radījumi. Tagad, tiklīdz es pieskārāmiēs ar galvu spilvenam, es aizmigstu, lai pamostos tikai no seržanta komandām, klabinot un spārdot mūs uz kauju.

Cīņas Atraālā bija nomācošas. Milzu kalnus un kanjonus nomainīja kalni un alu velves. Praktiski stāvas klintis varēja pēkšņi lūzt, pārvēršoties nelielā, omulīgā līdzenumā. Apšaudes krāteri un akmeņu nogrūvumi to nepadarīja vieglāku. Ainava nepārtraukti mainījās, un bija jāatrod jaunas ieejas kukaiņu pilsētās.

Izsmeltie un nogurušie soda pulka karavīri arvien biežāk sāka lauzt disciplīnu. Karavīriem vajadzēja atpūtu vai atelpu, bet tā vietā mēs tikām dzīti uz priekšu, spiesti ar saviem ķermeņiem pārbaudīt zirneklū slazdus un kalnu taku stabilitāti.

Lai cik ļoti leitnants Vants centās, no upuriem neizdevās izvairīties, tāpat kā no papildinājumiem. Bija daudz vairāk personāla, mums tika piešķirti jauni seržanti, kā arī jauns militārās policijas vienība, kas bija izvietota aiz mūsu līnijām. Viņi visi bija bruņoti ar pulsometriem un tērpušies parastās bruņās. Šī vien šī vienība būtu noderīgāka par mums visiem.

– Tomass, nesapņo.

– Jā, jā, jā. Es esmu vesels.

Pārdomājot visu, kas bija noticis pēdējā gada laikā, es ieņēmu savu pozīciju kopā ar pārējiem. Neliels metāla žogs mijās ar smilšu maisiem, bruņumašīnām un kravas

automašīnām. Jūras kājnieki uzkāpa uz jumtiem vai kāpa iekšā transportlīdzeklī. Dažās šaujamoču sistēmas, kas bija uzstādītas uz transportlīdzekļu bruņām, tika izvietotas operatoru vadībā. Pulks gatavojās cīņai. Caur aizām atbalsojās blusu kliegzieni. No visām pusēm bija dzirdamas tūkstošiem nolādēto radījumu ķepu skaņas, un nebija iespējams pateikt, no kurienes tieši tie uzbruks.

Blakus man stāvēja vecais labais Sols. Ar mūžīgo cigarešu paciņu pie ķiveres. Viņš teica, ka tā mūsu senči darījuši karu laikā uz Zemes. Viņš ir mainījies, biežāk smaida. Taču tikai manā sabiedrībā. Laime bija vērsusies pret mums, jo daudzi mūsu draugi un paziņas bija miruši, un nebija zināms, cik vēl no viņiem nonāks kremācijā.

– Bija palicis tikai gads, un mēs varējām atgriezties pie normāla karaspēka.

– Jā, viņi mūs pieliks pie kumelīem un nosauks to par dienu.

– Iespējams. Viņi nāk.

– Sazinieties!

Mūsu pozīcija atradās nelielā plakankalnē, labākā vieta, no kuras varēja aizstāvēties. Par virzīšanos dziļi kukaiņu teritorijā nevarēja būt ne runas. Lielākā daļa Federācijas spēku Atraālā darbojās līdzīgi. Ieņemt nocietinātu pozīciju, izsūtīt patruļas un izlūku, sagaidīt lielu arahnidu uzbrukumu un tad doties tālāk.

Tomēr pēdējā laikā kukaiņi mūs ir noturējuši uz vietas. Mēs, šķiet, esam jau diezgan tuvu.

– UGUNI!

Es vairs nejūtu Moritas sitienus pa plecu. Man vajag kaut ko spēcīgāku, lai man trīcētu rokas. Viens, divi, trīs. Pēdējā gada laikā esmu kļuvis diezgan prasmīgs šaušanā uz nervu sistēmu, gluži kā FedNet māca. Uff. Izlutinātās zinātnieka sejas. Daudz cilvēku nomira, pirms mēs ar Solu un pārējiem iemācījāmies, kā trāpīt tiem tieši ķermeņa centrā. Dzīva kukaiņa vienmēr kustas. Nepārtraukti! Viņi vienmēr kustas, un tu nevari vienkārši iemācīties, kā tie kustas. Katrs radījums kustas atšķirīgi. Tā uzbrūk atšķirīgi. Šādas zināšanas var iegūt tikai ar pieredzi, īpaši ar pieredzi kukaiņu nogalināšanā.

– Draudi no debesīm!

Ignorējot komandu, es turpinu šaut. Nav jēgas bļautīties, šis ir darbs otrās līnijas puišiem un datora vadītiem ložmetējiem. Šo mehānisko zārku uz riteņiem galvenā priekšrocība. Kalnos bruņumašīnas sevi pierādīja divējādi. Bija daudz ērtāk pārvadāt visa veida palīgmateriālus un krājumus kopā ar tiem nekā pašiem. Bet sēdēt iekšā garo pārgājienu laikā... Man savilkās plecs pie atmiņām. Tikai viens zirnekļu kareivis pietuvojas pietiekami tuvu, lai izķidātu bruņumašīnu kā skārda bundžu. Šausmu kliedzieni pa interkomu joprojām dažkārt man dažkārt izraisa murgainus sapņus.

– Pirmais žurnāls pazuda pārāk ātri. Šodien bija vairāk kukaiņu nekā parasti. Izskatās, ka mums nāksies izsaukt jūras kara floti.

– Sūdi.

Runājot ar Solu par neko, mēs turpinājām šaut. Kukaiņu vilnis

tuvojās. Lēkdami viens otram virsū, tie tuvojās mums. Katru reizi tas bija viens un tas pats. Trakas radības, kas no nekā nebaidās.

– Gatavojieties triecienam!

Ķiveres radio sāka skaitīt uz leju. Kad līdz sprādzienam bija palikušas divas sekundes, es kopā ar Saulu nometos lejā, ar rokām aizsedzot galvu un saspiežoties. Velns zina, vai tas palīdzēs... Nekad nevar zināt, ja plato sabruks.

Mulķīgais joks lika man smieties, izprovocējot Saula un tuvumā esošo karavīru jautājumus. Dažas sekundes vēlāk gaisā varēja dzirdēt lielākās daļas mūsu rotas kaukšanu, īpaši no veterāniem, kas jau bija gatavi smieties par jebko. Galu galā bailes ar katru dienu kļuva arvien mazākas.

Pulka jauniešauktie diez vai novērtēs mūsu humoru. Viņi lielākoties ir no pēdējā iesaukuma. Nesenie jauniešauktie no mācībām. Pēc piezemēšanās Atraālā un sapratnes, cik ļoti viņi ir apjukuši, daudzi no viņiem apmaldījās, un atteikšanās doties uzbrukumā vai atgriezties no lazaretēs uz fronti kļuva plaši izplatīta. Taču pulkā vienmēr bija jaunas asinis. Hehe.

Apšaudi pavadīja gaismas uzplaisnījumi un triecienvilņi. Karstums un putekļi pārklāja manu galvu. Gulēdams uz zemes, pat šādā brīdī es domāju par savām domām. Pārsvārā par rudmates smiekliem. Es gribētu atgriezties pazemes pilsētā, nevis šajā.

It kā sadzirdot manu vēlēšanos, plato, kurā mēs turējam savu aizsardzību, sāka šķelties. Daļa mūsu aizsardzības līnijas noslīdēja bezdibenī, un lielākā daļa kā sērfošanas dēlis nesa

apstulbinātos cīnītājus lejup.

– Nu, jādzied.

Sola komentārs mani izrāva no transa. Uzlēkusi kājās, es palīdzu draugam piecelties un sāku skriet pretī vienam no bruņumašīnām. Man labāk būtu tajā iekāpt vai arī ieslēgties iekšā. Kravas automašīna ripoja garām man, platforma, uz kuras mēs stāvējām, sāka sasvērties. Ar skatienu atvadoties no daudztonnu transportlīdzekļa, es redzu, ka vairāki cilvēki pēc sadursmes tiek izkaisīti ar salauztām rotaļlietām.

– Toms!

Sauls nežēloja pūles, velkot mani aiz rokas. Mēs gulējām uz zemes, vērojot, kā netālu, burtiski metra attālumā, atlūzis mājas lieluma klints gabals. Iet zem zemes, velkot līdzī daudzus. Neiedomājamais šļūcošās stihijas troksnis nespēja apklusināt to cilvēku kliegzienu, kurus apraka dzīvus.

Vēl viens Saula lēcieni, un mēs atkal esam ceļā augšup. Plato slīpi sasvērās gandrīz četrdesmit piecu grādu leņķī. Mums nācās palīdzēt sev ar rokām, kāpt arvien augstāk un augstāk, cerot izdzīvot šajā p****tz.

– Nāciet šeit.

Sekojoš drauga rokai, es paātrinā soli. Mani zābaki slīdēja, un man nācās aizsegt acis no putekļiem un netīrumiem, taču mums izdevās ielēkt nelielajā bruņumašīnā. Mēs aizslēdzām durvis un piesprādzējām jostas, ar šausmām vērojot, kā izvēršas aina. Orbitālā trieciena vietā bija izveidojusies milzīga bedre, un visos virzienos veidojās plaisas. Milzīgi, nesen izveidojušies kanjoni

vilka sev līdzīgu visu, kas atradās to ceļā. Simtiem tūkstošu arakņu mēģināja izbēgt no šīs katastrofas, bet zeme kā nepanesams briesmonis tos visus aprija.

Vikings pacēlās augstu virs mums. Visticamāk, viņš tiešraidē raidīja augšup. Kamēr es "baudīju" skatu, Sols iedarbināja mūsu transportu un mēģināja uzbraukt uz slīkstošās kalnu platformas. Riteņu savilkšanās riteņu vilkmes čīkstēšana izprovocēja mani satvert tuvāko margu un kliegt. Sauls pievienojās maniem kliegšiem, kad kabīnē ielidoja cilvēka ķermenis. Atstājot milzīgu plaisu tīmekli un asins pēdas. Šķita, ka tas ir otra virspulkveža leitnants, taču bagātīgo sejas deformāciju un brūču dēļ es to nevarēju atpazīt.

Platoņa apstāšanās pavadīja smags grūdiens. Izskatījās, ka tas bija ietriecies kaut kur spēcīgāk. Mūsu nelaimīgais bruņu transportlīdzeklis ripoja lejup, vicinādamies visos virzienos. Tam nebija spēka kāpt augstāk.

Trieciens lejup izmeta visus manus orgānus gaisā. Man vēdera apakšdaļā radās nepatīkama krišanas sajūta. Aizspiedusi acis, es no visa spēka satvēru margas. Trieciena brīdī apziņa uz dažām sekundēm mani pameta. Mūsu mašīna trāpīja vēl dažas reizes, ripojot lejā un paceļot visus šķēršļus. Vāji atplēšot mēli, es saspiedu zobus. Galva man pukstēja, draudot jebkurā mirklī nokrist, un kaklā jau bija sākusies slikta dūša.

Transporta pēdējā atsietena trieciens pret zemi bija vieglākais un vājākais, kādu jebkad biju jutusi, salīdzinot ar sākumu. Bruņu transportlīdzeklis, palicis bez riteņiem, nogāzās lejā, pagriežot

mūs pretī alām, kurās bija kritusi visa mūsu aizsardzības līnija. Nākamās pāris minūtes mēs ar Solu vienkārši sēdējām mašīnā, baidoties kustēties.

Visur bija cilvēku ķermeņi, automašīnas un zeme. Netālu no mums ik pa brīdim vēl joprojām krītēja žoga gabali. Blakus mums atradās saplacināta kravas automašīna, no kuras bija palikusi tikai kabīne. Tās iekšpusē sēdēja seržants Kriegs, kas apstulbinātām acīm raudzījās uz mums. Vīrietis bija cieši satvēris stūri, droši vien izjūtot tādu pašu daudzveidīgu sajūtu gammu kā mēs.

Kad putekli bija pilnībā nosēdušies, mēs beidzot uzdrošinājāmies izkāpt no mašīnas, un Kriegs sekoja mums. Saules stariem bija grūti iekļūt alu dziļumā, izgaismojot tikai vietu, kur bija gājusi bojā mūsu čete. Izdzīvojušie vientuļnieki sāka rāpties ārā no gruvešiem, un no augšas nolaidās vēl daži cilvēki, kas bija izglābušies, jo spēja par kaut ko aizķerties. Kopumā no piecdesmit sešiem cilvēkiem bija izdzīvojuši astoņi.

Vismaz tie bija tie, kuri spēja izkļūt paši. Iespējams, bija izdzīvojušie, jo mēs vēl nebijām atraduši daudzus līķus, bet milzīgās gruvešu paliekas mēs saviem spēkiem nevarējām izcelt.

Virš galvas dzirdējām dzinēju rūkoņu. MDC siluets vairākas reizes mirgoja, un, kad troksnis norima, no augšas sāka krist virves. Desmitiem jūras kājnieku ar divpadsmitā pulka svītrām nolaidās lejā. Starp viņiem bija vairāki virsnieki. Visvairāk izcēlās mūsu komandieris, kapteinis Pols Doners. Pilnīgi kails, ar apdegumu pēdām, viņš nāca tieši mums pretī. Kamēr kapteinis

gāja mums pretī, Sauls paspēja izvilkt savas cigaretes un vienu iedot man. Aizdedzinādams cigareti, viņš skatījās uz karavīru un virsnieku procesiju.

– Tas bija ātri.

16. nodaļa

Apkārt valdīja rosība, katrs no jūras kājniekiem zināja, kas jādara. Vienīgie, kas bezdarbīgi sēdēja un gaidīja, kad laiks mitēsies, bija mūsu četras atlūzas. Vēl trīs izdevās izvilkst no gruvešu apakšas, tagad viņi ir ceļā uz Pariju, kur viņus ievietos īpašās dziedināšanas kapsulās. Es brīnos, kā tas ir.

Kapteiņa Donera balss atbalsojās alās, kuru velves tika nostiprinātas ar visu iespējamo. Es neesmu arhitektūras eksperts, bet pat pēc mana laicīgā viedokļa tas bija muļķīgi.

Mūsu plaisā ieradās arvien vairāk cilvēku. Pēc seržanta Kriega teiktā, virspusē jau bija izveidots ciešs perimetrs, un tagad viņi grasījās šeit ierīkot kārtīgu liftu, lai vīri varētu laikus saņemt krājumus un munīciju.

Kopumā viss apkārt bija krietni pārveidots. Nepilnu desmit stundu laikā teritorija bija iztīrīta un nostiprināta. Grīda bija izlieta ar kaut kādu izturīgu maisījumu, un ap plātņi, uz kuras bijām uzbraukuši, bija ierīkots žogs un ložmetēju punkti.

Tieši tagad es vēroju vēl vienu cilvēka domas brīnumu – elektrisko žogu! Pie tuneliem, kas veda dziļi zemē, bija uzstādīti vairāki stabi. Tas bija ilgs un grūts process, nu, salīdzinot ar parastajām Federācijas aizsardzības sistēmām.

Divi milzīgi stabi bija savienoti ar elektriskiem lokiem, un, kad arahnidi pārlaidās to tuvumā, tie sekundes laikā nosmacēja radības. Tehniķis mēģināja mums izskaidrot, kā tas darbojas,

taču no visiem klausītājiem saņēma tikai bārenīgas sejas.

Ko es būtu devis par pāris tādiem posteņiem Baalā, kad mēs aizstāvējām ģenerāli Bredliju. Eh...

Patiesībā šādu iekārtu klātbūtne tagad bija saistīta ar to, ka mums šausmīgi paveicās. Orbitālajā triecienā izdevās izveidot jaunu ieeju kukaiņu pilsētā. Un daudz tuvāk nekā citas. Milzīgi Federācijas spēki tuvojās mums, veidojot īstu cietoksni. Komanda vēlējās ar vienu triecienu iznīcināt galveno ligzdu un nokļūt līdz arahnīdu "smadzenēm". Starp karavīriem klīda baumas, ka tā saucot vaboles smadzenes, un līdz ar šīs būtnes nāvi vai sagūstīšanu Atraala kļūtu mūsu.

Viss soda pulks izstiepās pirmajā rindā augsto ierindas priekšā. Visi bija izklīduši pa dažādiem pulkiem, un bija paveicies, ka vecais Sols palika blakus. Bez mums ātri organizētajā formējumā bija gandrīz četri tūkstoši jūras kājnieku. No virszemes turpināja ievest milzīgus daudzumus visdažādāko ieroču, nodrošinot pat tādus kā mēs ar pienācīgu ekipējumu. Līnijas vienības saņēma karabīnes un lielās automātiskās šautenes, bet mēs – labas tuneļu žurkas un divus dučus modernu liesmu metēju. Uz mūsu fona M2A 5-1 liesmu metējs izskatījās kā stilīgs auto, kas nodots metāllūžņos. Žēl, ka visiem pārējiem tika dots tik daudz vairāk.

No īsās lekcijas visiem tiem, kas būs pulkā ar dārgu ekipējumu, sapratu, ka cilvēce atkal ir izgudrojusi kaut ko neticamu. Desmit kilogramus smagā iekārta – plus divdesmit kilogrami katram ugunsdzēsamā aparāta balonam – bija ļoti

izturīga un viegli lietojama. Tas šāva septiņdesmit metru attālumā un ar savu uguns spēku pāris sekunžu laikā sadedzināja bacilu līdz pelniem.

Bija plānots, ka M2A 5-1 īpašnieki mobilajās komandās aizturēs galvenos gaitēņus. aizturēt arahnidus, līdz ieradīsies galvenie spēki.

Brūgēt mums ceļu, saskaroties ar spēcīgiem ienaidnieka spēkiem, un, pats galvenais, viņiem būs jāiztīra kukaiņu ligzdas. Izlūkdienesti uzskata, ka pazemes pilsētas sirdī ir miljoniem kukaiņu kāpuru. Iznīcinot šādu ienaidnieka darbaspēka daudzumu, pēc tam, kad būs sagūstīti vaboļu komandieri, viņi varēs pārņemt planētu rekordīsā laikā.

Komandieri pabeidza čukstus un devās mūsu virzienā. Bez kapteiņa Donera tur bija arī daudzi augsta ranga virsnieki. Divi desmiti augstāko virsnieku, sākot no kapteiņa līdz majoram, un viņus vadīja pulkvedis Tuters. Cilvēks mūža pilnbriedā. Viņa formastērps bija perfekti izgludināts, un viņa seja nebija ne mazliet nogurusi. Salocījis rokas aiz muguras, pulkvedis pakāpās uz priekšu. Dažas sekundes valdīja klusums, kamēr Tuters aplūkoja mūsu sejas.

– Jūras kājnieki! Šodien ir mūsu lielā diena. Mēs nolaižamies arakaņu pilsētā, kur briesmas gaida ik uz soļa. Atcerieties, ko jums mācīja, ko esat izturējuši, un tad jūs dzīvosiet! Katrs no jums zina savu uzdevumu un zina, kas ir likts uz spēles. Veiksmi!

Pulkvedis Tuters, turpinot skatīties uz formējumu, pielika roku pie tembra. Viņam sekoja virsnieki un mēs. Desmit

sekundes visu Federācijas sauszemes spēku komandieris planētas ziemeļu puslodē stāvēja stingušā pozā, tad nolaida rokas uz šuvēm un deva pavēli sākt.

Simtiem vīriešu un sieviešu no pirmajām rindām ar vienu soli metās pakaļ saviem komandieriem. Jaunuzstādītie vārti pavērās mūsu priekšā, un no sienām mūs izvadīja karavīri, kas paliks sargāt mūsu aizmuguri. Katrs no viņiem izstiepās virtenē, simtiem roku lidoja uz augšu, pieskaras tempļiem. Smago klusumu ik pa brīdim pārtrauca virsnieku un seržantu kliegzieni, tikai alās atbalsojās tūkstošiem zābaku dūgošana.

Pirmās minūtes mēs pārvietojāmies viegli, mūsu virziens nedaudz līkņāja uz augšu, braucot paralēli zemei. Es un Sols skrējām otrajā rindā, izkārtoti trīs kolonnās. Desmitiem lāpu mirgoja no vienas puses uz otru, novēršot mūsu uzmanību no sliktām domām. No mūsu puses tunelis bija lieliski apgaismots. Tā bija mūsu kļūda. Tumsā spilgtā gaisma traucēja saskatīt asus pagriezienus un zarus, tāpēc pirmais arahnids ielauzās formējumā kā lapsa vīstīnā.

– AAAAAA....

Aiz viņiem atskanēja šāvieni un kliegzieni. Izskanēja vaboles pīkstiens, kas nepilnas sekundes laikā bija noķērusi desmitiem ložu. Tas metās no vienas puses uz otru, neļaujot viņam uzmanīgi mērķēt, lai netrāpītu sev pa gabalu. Ar saviem nagiem un milzīgo karkasu tas saspieda nedaudzos izdzīvojušos, kas mēģināja rāpties prom. Pēc pirmā izskrēja otrs kukainis, un koridora dziļumā bija redzami vēl citi. Viņi izskrēja un skrēja dažādos

virzienos, nerūpējoties par savām brūcēm. Viņu pašu ķermeņi klāja gaiteni.

Pa radio sāka atskanēt ziņojumi par uzbrukumiem. Katrā tunelī bija kāds uzbrukums. Papildus uzbrukumiem no neredzētiem zariem blēži izlauzās cauri plānām sienām un ielauzās formējuma centrā vai ierīkoja alas, nogalinot atdalītos karavīrus un palēninot pārējos.

– Pulcēties! Izveidojiet apli! Priekšā un aizmugurē! Jūs trīs, vērojiet sienas un griestus.

Aiz mūsu jaunā četa vēl bija dzirdama šāvienu šaušana, kad seržants Krīgis nolēma apstāties. Komanda nāca tieši laikā, jo kukaiņi jau bija mums virsū. No tumsas uz gaismu rāpoja īsts čitānu un dzēlienu vilnis. Nebija skaidrs, kurš radījums kur atrodas. Tie ievainoja viens otru, cenšoties mūs sasniegt. Par mērķēšanu nevarēja būt ne runas, pārbiedētie pirmās līnijas karavīri sāka šaut no gūžas, izpludinot svina strūklu miesas sienā.

Drīz vien zemstobra šautenes sāka runāt, pa alas sienām atbalsojās skaļi šķaudījumi, metot kukaiņus atpakaļ un plosot to ķermeņus.

Kriega sitieni palīdzēja visiem nomierināties un sākt sistemātisku kukaiņu šaušanu. Bez iepriekšējās panikas mēs sākām lēnām atkāpties atpakaļ. Soli pa solim atpakaļ pie savējiem.

Vienā mirklī man šķita, ka spīd saule. Viss koridors bija atspīdēts spilgtā gaismā. Liesmu blīkšķis un liesmu metēja rūkoņa lika daudziem bailēs raustīties. Efekts bija pārāk līdzīgs

tankkuģa šaušanai. Tikpat pēkšši atskanēja karstuma vilnis un apdegušas miesas smaka. Aiz muguras atskanēja mirstošu kukaiņu kliedzieni.

– Jā!

Jūras kājnieku kliedzieni kļuva priecīgi un dusmīgi. Atmetis skatienu atpakaļ, es ieraudzīju neticamu skatu. Ugunsmetējs ar M2A 5-1 vienatnē stāvēja priekšā nemarkētai ejai, lejoj uzliesmojošu maisījumu dziļi tuneļa iekšienē. Uz viņa sejas sastinga naida un uztraukuma grimasa. Traks smaids iedegās ieroču zibšnos, kad viņš spēris soli uz priekšu, dzenot blusas arvien dziļāk un dziļāk. Kukaiņu čīkstēšanai viņš soļoja kā kara dievs. Ignorējot ienaidnieku ķermeņus, kas joprojām kustējās zem viņa kājām.

– Granātas! Aizšķērsojiet ceļu.

Sprādzienu skaņa lika man aizvērt acis un atgriezties pie sava darba. Bija vēl tik daudz nogalināmo.

Pirmā operācijas diena beidzās labāk, nekā mēs domājām. Tikai trīs simti divi vīri tika nogalināti ielenkumos, vēl astoņpadsmit tika ievainoti, tāpēc, iesakņojušies mazās grotās, mēs gatavojāmies turpināt ofensīvu. Apšaude neapstājās ne mirkli. Bruņinieki šāva bez apstājas, taču šeit, šaurajās alās, viņi nevarēja realizēt savu skaitlisko pārsvaru. Jūras kājnieki nostiprināja tuneļus, inženieri uz sienām uzlika kādas ierīces, kas ļautu sajust vibrācijas, ja blusas gribētu izrakt eju mūsu aizmugurē. Pa tuneļiem nepārtraukti staigāja patruļas un loģistikas vīri, bezgalīgi velkot munīcijas un granātu krājumus

priekšējām vienībām.

Visi jutās garīgi pacilāti. Operācija virzījās uz priekšu lēni, bet pārlicinoši. Mēs sapratām, ka būs grūti un daudzi mirs, bet, ja mums izdosies, Atraala būs brīva no kukaiņiem. Vēl viena uzvara cilvēces labā.

Tagad mēs bijām apgādāti ar labāko, kas bija mūsu rīcībā. Grotās, kur bijām izveidojuši posteņus, tika izvietoti elektriskie žogi un torņi, un parastās bruņas un ieroči kļuva arvien izplatītāki. Tas, protams, nerasniedza mūsu noziedznieku pulku, taču bija patīkami redzēt, ka Federācija sāka novērtēt parastos karavīrus.

Jauna diena, jaunas uzvaras. Neatceros, kurš to teica, bet tāds bija seržanta sveiciens, ar ko mūs modināja. Mūsu sākotnējo ceļu nācās mainīt vairāk nekā vienu reizi. Bugs kalnos bija uzbūvējis īstu labirintu, un mēs bieži vien sastapāmies ar strupceļiem vai nelielām izejām uz virsmu.

Virzoties uz priekšu, zaudējot biedrus, mēs grimām arvien dziļāk un dziļāk kukaiņu pilsētā. Tūkstošiem metru garas pazemes ejas. Kā salauzta plate, tas bija viens un tas pats atkal un atkal.

Kādā ceļojuma dienā man rokās iekrita liesmu metējs. Iepriekšējais īpašnieks bija zaudējis kājas, un tagad man bija jāklūst par mūsu "gaismas staru". Kāds smieklīgs kareivja joks bija nopelnījis M2A 5-1 īpašniekiem iesauku Ray. Cerams, ka es nemirsīšu tik ātri kā citi ieroču īpašnieki. Kukaiņi viņus sāka nokaut pirmie. Ar saviem ķermeņiem burtiski aizšķērsojot tiem

ceļu pie liesmu metēju īpašniekiem.

Man uz sejas uzplaksnāja liesmas un uzplauka līdzīgs ārprātīgā smaids. M2A 5-1 ieaudzināja jūras kājniekos kādu traku pārliecību un spītīgu attieksmi pret nāvi. Ja tas būtu manā ziņā, es tos izsniegtu visiem kaujiniekiem šajos nolādētajos tuneļos.

Kukaiņu kliegzieni beidzas, un mūsu vienība turpina ceļu.

– Jūs pārāk tālu attālinaties.

Sauls. Joprojām būdams man blakus, viņš aizdedzina cigareti un pastiepj to man. Parasti inženieri un tehniķi ieteica nesmēķēt alās, īpaši liesmu metēju tuvumā, bet nevienam tas nerūpēja. Mēs varējām iet bojā jebkurā mirklī. Vaboļu trieciens vai zem drupām, ko organizēja tie paši kukaiņi.

– Es zinu, es zinu, bet reizēm tas kļūst pārāk aizraujoši.

– Jā, nevajag aizrauties kā Safonovam. Viņš nevarēja aizbēgt.

Melnais joks no tā saņēma ironisku smieklu. Tieši ierindnieks Safonovs bija iepriekšējais M2A 5-1 īpašnieks. Nabaga puisis bija zaudējis abas kājas pie ceļgala. Aizgāja pārāk tālu, līstot liesmām uz araņķiem, un, kad tanks iztrūka.....

– Nu, jūs taču mani atbalstāt, vai ne?

Sauls dziļi ievilka, tad nogurusi paskatījās uz mani. Šī saruna mums bija bijusi jau duci reizi. Gan no manas, gan no viņa puses.

– Ko tu domā?

17. nodaļa

– DEDZINĀT!

Liesmas no liesmu metēja izplēn kā izsalkušu suņu bars, aprijot visu savā ceļā. Vaboļu olas plīsa viena pēc otras, izplūstot smirdīgām gļotām, un mazās radības, kas bija paspējušas izšķīlties, čīkstēja sāpēs, kad tās sadega zem uguns viļņa. Es kopā ar diviem desmitiem citu "staru" pārlicinoši soļoju uz priekšu, turot ieročus pie sāniem. Aiz mums simts jūras kājnieki, bruņojušies ar impulsiem, nogalināja izdzīvojušos no ugunīgās zirnekļu elles.

Šī bija jau trešā ligzda, ko mēs bijām iztīrījuši šajā nolādētajā vietā. Stadiona lieluma ala līdz pat griestiem bija nokrauta ar vaboļu olām. Kad tās izšķīlušās, tās apēda čaumalas un rāpoja viena otrai pāri, radot pretīgu skatu. Tūkstošiem radījumu, kas nākotnē kļūs par armijas avangardu.

– Nomaiņa!

Ugunsspēkam tuvojās beigas. Atkāpjoties atpakaļ, dodot vietu citam M2A īpašniekam. Bija iespējams atvilkt pausi un iedzert ūdeni. Man bija pietiekami daudz laika. Gandrīz puse grotas bija iztīrīta, tagad tas bija tikai laika jautājums. Lielākā daļa jaundzimušo ir ceļā uz nāvi, tāpēc otrajam liesmu metēju vilnim būs mazāk problēmu.

Garām man paskrēja daži aizsargu karavīri, mājot ar galvām. Es atbildēju ar atbildi, palūkojoties apkārt uz mūsu roku darbu.

Izdedzināta zeme un sadegušas atliekas. Brīnišķīga gandarījuma sajūta sasildīja manas krūtis vairāk nekā M2A. Vērot, kā ar mobilās kājnieku vienības pūlēm kļūdu pilsēta pārvēršas atkritumos, bija gandarījums. Beidzot mēs atriebīsimies par visām šausmām, ko viņi bija nodarījuši mūsu kolonijām.

Ļaunais smaids nebija pametis manu seju kopš ligzdu iznīcināšanas operācijas sākuma. Sauls bieži saka, ka es flirtēju, bet viņam ir jāsaprot. Viņš ir bijis tur kopā ar mani. Izpostītajās pilsētās, izpostītajās apmetnēs, kur nav palikusi neviena dzīva dvēsele.

Plivinādama uz zemes, es pārliecinoši dodos izejas virzienā, apejot kukaiņu ķermeņus. Viņu sadegušo ķermeņu smaka vairs nebija slikta, tā nomierināja. Tuvojoties savai slaucēju grupai, es apsēžos blakus tiem pašiem kaujiniekiem. Visu sejās bija vienas un tās pašas emocijas. Visi saprot, ka mēs rīkojamies pareizi.

Līdz ar ligzdu iznīcināšanu situācija virszemē sāka mainīties. Arahnidi bija samazinājuši savu uzbrukumu pārējiem Federācijas spēkiem. Tagad arvien vairāk jūras kājnieku nolaidās pazemē, piepildot šauros tunelus ar karavīriem, kas no nebeidzamajām kaujām bija ārprātīgi un vēlējās nogalināt.

Es nezinu, cik daudz laika pagāja, kopš mēs ienācām kukaiņu pilsētā. Šeit nav saules, un miegs un kaujas mijas neatkarīgi no laika. Var būt pagājušas piecas minūtes vai stundas. Es jau sen pārtraucu skaitīt.

Atgriešanās pagaidu nometnē bija garlaicīga un rutīna. Šie tuneli jau sen bija iztīrīti un sienās uzstādīti vibrācijas sensori,

nerunājot par pastāvīgo patrulēšanu. No mūsu pulka bija palikusi ceturta daļa. Karavīru dzīvības izplēnēja kā smilšu graudiņi senlaicīgā pulkstenī. Mēs ar Saulu jau sen pārtraucām iepazīties ar jauniesauktajiem. Lielākā daļa no viņiem ir miruši, pirms vēl zini viņu vārdu.

Tagad karavīru vidū valdīja pozitīvs noskaņojums. Uzvaras tuvums lika viņiem smaidīt un priecāties par sīkumiem. Daudzi no sodītajiem karavīriem skaitīja dienas līdz brīdim, kad varēs beigt dienestu nāves pulkā un doties uz tuvāko kosmosa staciju vai koloniju rotācijā. Pēc tik smagām cīņām parastie karavīri noteikti tiktu nosūtīti atvaļinājumā.

Nebiju vienīgais, kurš bija pakļāvis jautrajam noskaņojumam. Sauls sāka biežāk smaidīt un pat runāt, acīmredzot normālas gultas un laba ēdiena tuvums viņu nedaudz motivēja. Man būs jājautā viņam, vai viņš zina, cik ilgs laiks mums vēl atlicis soda izciešanai. Domāju, ka vēl pusgads līdz gads, un viss.

– Šodien ir pēdējais uzbrukuma posms. Ar jūsu pūlēm slinkajiem pakāļajiem virspusē beidzot ir izdevies sasniegt pārējās kukaiņu pilsētas ieejas. Saskaņā ar gudro galvu teikto mēs esam tikai trīs kilometrus taisnā līnijā. Es nezinu, cik tālu kukaiņi ir nolaidušies, bet vienības no citām ieejām mums pievienosies pēc trim vai četrām dienām.

Pa formējumu atskanēja priecīga čukstēšana. Jebkurā citā dienā kapteinis un seržanti mūs būtu dzinuši uz nāvi vai piešķīruši pātagas, bet tagad viņi ļāva sev atslābt. Federācijas

spēku apvienošana izbeigtu karu par Atraalu.

Atkal tumsa, ko izgaismoja ducis laternu. Ceļš pa tuneli bija tik garlaicīgs, ka bijušie kaujinieki sāka sarunāties un jokot. Seržants Kriegs tam nepievērsa uzmanību. Šodien mēs beidzot sastapsimies ar jūras kājniekiem, kas nāk no otras puses, un tas nozīmē, ka lielākā daļa kukaiņu ir miruši. Atlikušos izklīdinās planētas garnizons, kamēr Parija mūs nogādās mājās.

Pēdējos metros tunelis sāka strauju pagriezienu pa kreisi un lejup. Mums nācās nolaisties uz savu risku, metot priekšā petardes. Tās izmantoja reti, jo pārāk daudz dūmoja. Vienību komandieriem, atšķirībā no mums, papildus raķetēm bija arī neona nūjas. Viņi tās izmantoja vēl retāk nekā mēs. Neviens neuzdrošinājās jautāt, kāpēc.

Nolaišanās bija adrenalīna pilna. Apakšā tunelis vēl vairākas reizes pagriezās, un virves vijuma bija tik vien, cik pietika. Pusmetra augstumā tā karājās virs zemes.

Kad visa četa bija nostiprinājusies apakšā, seržants pavēlēja gaismu izkliegt visapkārt. Ala bija milzīga; tā atšķīrās divos virzienos, savijās un griezās, radot apla vai ovāla iespaidu. Kaut kur tālumā varēja saskatīt griestus, kas slēpās tumsā. Pat tiešais lāpas stars to tikko sasniedza.

Pa radio atskanēja pavēles, un Krīgs sāka runāt ar pārējo vienību komandieriem. Klausoties nezināmā kontaktpersonas balsī, bija skaidrs, ka šajā apaļajā grotā bija sapulcējušies gandrīz četri simti cilvēku. Attālums starp mums bija milzīgs, un alas izliekumu dēļ mēs nevarējām saskatīt pat nelielas viens otra

gaismas starmešus.

Drīz vien no augšas atskanēja pavēle gaidīt, kad citi pulciņi dosies izpētīt nezināmo vietu. Iespējams, kaut kur šeit slēpjas smadzeņu kukainis vai tā "sieva". Galu galā kāds bija dējis olas.

Klusums bija apklusinošs. Visa rota stāvēja neziņā, klusēdama. Šauteņu un liesmu metēju stobri bija vērsti dažādos virzienos. Gaidot papildspēkus, mēs kļuvām arvien nervozāki, baidoties no katras ēnas un šalkoņas. Mums jau trīs reizes bija nācies nomainīt viltus kaujiniekus alā, kad beidzot ieradās mūsu aizvietotāji.

Aiz mums piezemējās divi jauniesaukto pulki ar sporādiskiem veterānu pulciņiem. Visi spīdošās jaunās bruņās, ar tikai vieglām putekļu pēdām no straujās nolaišanās. Jaunas, gandrīz bērnišķīgas, bailu pilnas sejas. Viņu rokas trīcēja, un kājas sasvīda. Nezinu, vai tas bija tikai man vai man tā šķita, bet izskatījās, ka pāris no viņiem pat bija samirkuši.

Kamēr mēs skatījāmies uz jūras kājniekiem, mūsu komandieri apmainījās ar dažiem vārdiem. Tika nolemts sajaukt vienības. Divi desmiti no mūsu rotas dosies kopā ar jūras kājniekiem, pasargājot viņus no tūlītējas nāves bugu uzbrukuma gadījumā. Mums pievienotos divi no viņu vienībām, lai gūtu pieredzi.

– Svaiga gaļa gaļas dzirnaviņām.

– Mēs viņus novietosim priekšgalā, Wood priekšā. Varbūt, kad viņi aizdegies, kukaiņi novērsīs kukaiņu uzmanību no šova?

Rupji joki un komentāri par nāvi, kas apkaisīti ar jaunajiem

cīnītājiem. Pat viņu komandieris pasmaidīja, redzot savu padoto reakciju. Ja sākumā es smaidīju un priecājos kopā ar pārējiem, tad, jo vairāk skatījos uz šo bērnu nobijušajām sejām, jo vairāk to vietā redzēju citu cilvēku sejas. Kaut kāda apsēstība...

Padzišana pa plecu un Saula balss mani atgriež atpakaļ realitātē. Viņš stāv man blakus un pabeidz vēl vienu cigareti. Viņa acīs ir sapratne, bez mazākās nīrgāšanās pazīmes.

– Nāc, Toms, ķersimies pie darba.

Viss notika pēkšņi, kā tas vienmēr notiek ar kukaiņiem. Vispirms nāca trieciens, kas varētu līdzināties orbitālajam bombardējumam, nogāžot karavīrus zemē, izraisot paniskus kliegumus rindās. Tad no apļa centra, kas apņēma alu, izlidoja zemes gabali. Milzīgi slāņi krita no augšas, atklājot skatu uz milzu vaboles milzīgo hitīna miesu. Briesmoņa ķermenis atdzīvojās. Tas vibrēja sirds ritmā, atverot milzu sporu, izlaižot tūkstošiem visdažādāko kukaiņu.

– Arahnidi! Lai cīnītos...

Seržanta kliegumu pārtrauca plazmas sprādziens, kas eksplodēja netālu. Netālu no mums nogāzās nolauzts ķermeņa gabals bez labās puses, izklienējot duci cilvēku. Sprādziena radītais karstums lika man aizsegt seju. Dzīvi sadegušo cilvēku kliegumi sasniedza manas ausis. Raids pārsprāga ar pavēlēm un kliegumiem. Rekruti sastinga kā vaska figūras, daudzi no viņiem nometa šautenes un ar milzīgām acīm raudzījās uz tuvojošos dzelonstieplu un naglu vilni.

Vecie jūras kājnieki, kliegdot un sitot ar kājām, visus

iedzina šķietamā formējumā. Atklājot uguni, ar savu piemēru parādīja, kā rīkoties. Viens pēc otra vīri atguvās. Morītu čatāšana atbalsojās alu velvēs. Skrienot uz priekšu, es nospiedu M2A droseli, pārlejojot liesmām milzīgo teritoriju man priekšā. Tagad vairs nebija laika. Palielinot spiedienu līdz maksimumam, es izlaidu uguns straumi, dzenājot blusas prom, piespiežot tās iet apkārt.

– Sauls! Man pietiek apmēram piecām minūtēm!

– Manu kļiedzienu pavādīja neticams rēciens. Alas sienas satricinājās, un vaboļu ordas sāka satraukti skatīties apkārt. No griestiem krita klinšu un zemes gabali, nogalinot ikvienu, kam bija nelaime nokļūt to ceļā.

– Atkāpieties! Atkāpieties! Atkāpieties!

Mana drauga pavēles sapulcināja pārējos četes karavīrus. Soli pa solim viņi atkāpās atpakaļ, nošaujot tos nedaudzos kukaiņus, kuriem izdevās tikt pāri liesmu plīvuram. Sapulcējušies pie pretējās sienas, mēs skrējām.

Sliktais liesmu metējs sāka sažņaut līdz sarkanumam, pat šāds inženierijas brīnums nespēja izturēt šādu vardarbību. Man sāpēja rokas un dega no uguns, un milzīgie cilindri aiz muguras neļāva man kustēties. Arvien vairāk un vairāk apjukusi no kukaiņiem, es centos ignorēt sāpes, mehāniski kustinot kājas. Mans kritiens bija paredzams. Krūtis atsitās pret zemi, izsitot gaisu no plaušām. Maska uz manas sejas saplaisāja, sadragājot degunu un saskrāpējot kreiso aci. Viss apkārt pārvērtās peldošos tēlos. Kareivju kļiedzieni nāca no zemūdens, un, lai cik ļoti es

centos mirgot, mans redzējums palika tikai pusgaišs. Kad es apgāzos uz muguras, mēģinādams apsēsties, ieraudzīju, kā uz mani metas arāņķu siluete, atvēruši muti. Viņi kļiedza no prieka, vicinot locekļus.

Ar labo roku satrakojojot liesmu metēju, es metu to pret pirmo kareivi. Liesmu rēciens attīra man ausis un smadzenes, atgriežot mani realitātē. Sāpes manā ķermenī izzuda otrajā plānā, bailes par savu dzīvību piepumpēja manī tik daudz adrenalīna, ka es biju gatavs skriet pats saviem spēkiem uz Zemes.

Caur liesmām izsprāgst radības sāpju kļiedziens. Blakts ar vienu ķepu aizrāpoja uz priekšu, atgrūžot manu ieroci prom no manis. Viņš joprojām deg un aiztur elpu. Liesmas ir izdedzinājušas acis, un tagad zvērs orientējas pēc skaņas un maņām. Es paķeru pistoli no jostas un vēršu to arāņveidīgajam pret seju, tikai pēc sekundes ar kļiedzienu nokrītu uz zemes, satverot rokas celmu. Asinis smidzina, tas drāns man bija norāvis apakšdelmu. Kukaiņa ķepa nokrīt man blakus, dažus centimetrus no mana vēdera. Pārvietojot kājas, es rāpoju atpakaļ, cenšoties tikt vismaz pāris metru attālumā no kukaiņa. Tās ķermenis nokrīt uz zemes, uzpūšot nelielu putekļu kārtiņu. Liesmas ir paveikušas savu darbu. Man galvā pukst asinis, elpošana kļūst lēnāka un smagāka... Man gribas gulēt.....

Sāpes kreisajā rokā pārstāj. Maskas paliekas tiek noņemtas no manas galvas. Tumsā atskan balsis. Kāds man kaut ko jautā, es atbildu, bet nezinu ko. Granātas sprādziena asais sprādziens atver man acis. Priekšā redzu jūras kājnieku ar medicīniskās vienības

plāksteri. Aiz viņa Sauls un daži puiši šauj uz kukaiņiem, kamēr viens no puišiem izlej pēdējos kukaiņus no liesmu metēja.

Tas viss tiek novirzīts malā, kad milzīgā radījuma ķermenis sāk kustēties. Saspiežot savus mazākos radniekus, tas dodas ceļā uz virsmu, izpostot alu. Skarbie saules stari triecas acīs. Vairāku tonnu smagās vaboles šņākšana, atklājot spārnu līdzību, lika apstāties visiem, kas vēl bija dzīvi. Ar ķepām tā apdauzīja lielāko daļu griestu, paverot mums skatu uz sevi.

Šķita, ka neesmu vienīgais, kam pārņēma elpu; neviens neizdeva ne skaņas, kad briesmonis vienā lēcienā atgrūda no virsmas un aizlidoja debesīs.

18. nodaļa

Kopš šiem notikumiem bija pagājis ilgs laiks. Ievainoto evakuācija, kukaiņu atlieku iznīcināšana. Visa aprīkojuma sakopšana un pazemes pilsētas pilnīgs sabrukums. Nelielais planētas garnizons, kurā pirmo reizi tika norīkotas visas vienības, kas piedalījās kaujās uz Atraalas, tika nomainīts tikai pēc sešiem mēnešiem.

Mēs sagaidījām savus aizvietotājus ar prieku un jautriem saucieniem. Daudziem puisiem bija beidzies dienesta laiks soda pulkā. Mums ar Saulu bija atlikuši tikai divi mēneši. Ja mēs būtu zinājuši, kā šie divi mēneši paies, mēs būtu rakusi bedres Atraalā.

Kopā ar garnizonu ieradās arī Federācijas īpašo spēku melnie kuģi. Eksoskeletos tērpti jūras kājnieki, visi melni, pavadīja tos, par kuriem starp parastajiem kājniekiem klīda daudz baumu, viens par otru skaistāki. Psi izlūkošana. Melnos apmetņos un ar akmens seju viņi arestēja ikvienu, kas bija redzējis milzu kukaini, un ieslodzīja viņus cietumā līdz apstākļu noskaidrošanai.

Divi mēneši nopratināšanas. Liecību sniegšana gan sarunās, gan cilvēku, kas varēja lasīt domas, uzmanības lokā. Mūs ieslodzīja izolatorā un katru dienu uzdeva vienus un tos pašus jautājumus. Dažādi jautājumi vienmēr noveda pie vienas un tās pašas atbildes. Notikumu, uzvedības, ķermeņa kustību apraksts ar visām detaļām, gandrīz līdz pat tualetes apmeklējumam.

Katra no mums personas kartotēka bija tik pilnīga un precīza,

ka tas biedēja līdz drebēšanai. Mani pratinātāji iztaujāja visu manu dzīvi. Viņi uzzināja par dzīvi bērnam, par manu pirmo cīņu, par atrašanos soda pulkā, no kura es jau biju atbrīvots. Par Sofiju un Solu. Par komandieriem un karavīriem, parastiem pilsoņiem un ģenerāli Bredliju. Nepārtrauktais lēkāšana no tēmas uz tēmu radīja apjukumu un galvassāpes. Nespējot koncentrēties uz vienu lietu, viņi uzzināja par mani visu, pat to, ko es, iespējams, neatceros.

Kādu dienu viņi mūs vienkārši izlaida. Mums atdeva personīgās mantas, mēs parakstījām vienošanos par informācijas neizpaušanu un izgājām pa durvīm, tēlaini izsakoties. Mani un vēl duci puisi atstāja stacijā drošā zonā. Kur mūs visus ņems rotācijas nolūkos. Vīrietis melnā apmetnī ar kapteiņa dienesta pakāpi teica, ka mēs varam pamest dienestu, pat nesen iesauktie. Ja ir vēlme turpināt dienestu, jāiziet psihoterapeita ārstēšanās kurss un jāsaņem atļauja no militārā komisariāta.

Izstīdzējis es stāvēju stacijas gaitēna vidū, tāpat kā visi mani biedri. Manā rokā bija parakstīts un apliecināts papīrs, ka no šī brīža esmu Federācijas pilsonis. Apakšā bija piebilde par to, kur es varu saņemt pilnu dokumentu sarakstu, kādos dienestos man jāvēršas, lai saņemtu pabalstus, un atvieglojumus, ja vēlos studēt vai strādāt valsts iestādēs.

Mums pat neļāva no visām šīm ziņām aizmukt, jo adjutants no transportkuģa jau veda mūs uz klāja. No šejienes uz Zemi bija trīs stundu lidojums. Izskatījās, ka melnais kuģis mūs bija nogādājis mājās.

Manas domas saķērās kopā. Es paskatījos uz savu kreiso roku, kas tagad bija līdz pusei metāla, un nervozi pasmaidīju. Pirksti bija īsti. Tie viegli un precīzi pildīja manas komandas. Pārvelkot veselu roku pāri aukstajam metālam, es neko nejutu. Es smagi nopūtos. Mazā, askētiskā telpa manī radīja sliktu sajūtu. No visām lietām, ko biju paņēmis līdzī, vienīgais, ko biju iznesis, bija pilsonības dokumenti.

Mans sen lolotais sapnis beidzot bija piepildījies, taču es nejutu pilnīgi neko. Manā sirdī bija tukšums.

Lidojums uz Zemi noritēja gludi. Īsas sarunas ar inspektoriem, ātra visu dokumentu noformēšana, un es esmu šeit, ieeju man piešķirtajā kopmītņu istabā. No šī brīža es varu darīt, ko vien vēlos. Mācīties, strādāt, kalpot mājas frontē.....

– Eh...

Es apsēdos uz gultas un izņēmu savus dokumentus. Neliela plastmasas kartīte ar Federācijas ģerboni centrā. Mana fotogrāfija un dati, bet otrā pusē – apbalvojumu saraksts. Pieticīga rindiņa par dienestu četršimt ceturtajā un divpadsmitajā naudas sodā. Nekādu apbalvojumu, nekādu epilotu. Nolikdams malā dokumentu, kura dēļ trīs gadus biju riskējis ar savu dzīvību, es atslējos uz gultas. Aizlicis rokas aiz galvas, es bez domām skatījos griestos.

Dzīve plūda lēni. Iestājoties skolā, es katru dienu apmeklēju nodarbības, pilnībā koncentrējoties uz izglītības iegūšanu. Iepazīšanās ar citiem skolēniem jau no paša sākuma nevedās labi. Bērni no manis izvairījās un baidījās ar mani runāt. Es

viņus nevainoju par šādu attieksmi; kad es skatos uz sevi spogulī, reizēm neatpazīnu savu seju. Pilsoniskā dzīve mani nogurdināja katru dienu.

Pēdējā laikā man bija izveidojies ieradums pēcpusdienā doties uz parku. Vēroju, kā jaunieši pastaigājas, kā mātes spēlējas ar saviem bērniem. Tēvus, kas met bumbu saviem dēliem. Vērot, kā visi šie cilvēki dzīvo savu bezrūpīgo dzīvi, bija grūti un vienlaikus patīkami. Neviens no viņiem pat nedomāja par to, kas notiek turpat tālumā. Kosmosa melnajā tumsā, pamestās planētās un kolonijās. Kur katra jauna diena varētu būt viņu pēdējā.

Pēkšņi manā telefonā parādījās ziņa no militārās rekrutēšanas biroja. Tajā vēstīja, ka piemineklis ar četrsimt ceturta pulka kritušo vārdiem ir uzstādīts un atvērts sabiedrībai.

Piemineklis... Manā priekšā stāvēja četrus metrus augsts obelisks. Uz tā karājās plāksne ar virsnieku vārdiem, bet apakšā bija iegravēti visu to karavīru vārdi, kuri bija krituši pulka dienestā.

No manas rīkles izlauzās konvulsīvs nopūtas vilnis. No visa spēka saspiedis rokas, es centos nomierināties, lasot trešā rotas nosaukumus. Man acīs parādījās asaras. Noliecis galvu atpakaļ, cerībā atvilkt elpu un atnākt pie prāta, es pamanīju jaunu vīriešu grupu, kuru vadīja leitnants pelēkā biroja formas tērpā.

Vīrietis runāja par varoņdarbiem un varoņiem. Par to, kā ikviens šeit minētais ir upurējis sevi cilvēces labā.

Skatoties uz bērniem, no kuriem daudzi uzmanīgi klausījās aģitatorā, es atkal sāku zaudēt saikni ar realitāti. Es redzēju sevi

šo bērnu vietā... Sevi un savus draugus.

Luišs – dzīvespriecīgs lielais puisis, kurš apskāva vienu no mūsējiem, uzmundrinot viņu. Tur ir Prohorovs, kurš man skaidro to dīvaino vārdu un izteicienu nozīmi, kurus viņš nepārtraukti atkārtoja. Blakus viņam ir mūžam nemierīgais Dumons, kurš uzdod divdesmit jautājumus sekundē. Mediķis Gibsons man rāda, kā savilkt brūces, lai viņš varētu laikus nokļūt pie mums un palīdzēt.

Saspiežot acis, es cenšos atbrīvoties no apsēstības. Noņemdams cimdu un ar pirkstiem noslaukdams acis, es atkal skatos uz bērnu grupu, un man blakus parādās leitnanta Hilla tēls. Viņš stāv pašā centrā ar bezjūtīgu seju, caururbjot mani ar savu skatienu. Bapoto, Kaparzo, Nimics, Braums, Alens, Finkss, Galahers, Šēfers, Vasants, Krēgs un daudzi, daudzi citi. Katra no bērniem sejās es redzu savu paziņu un draugu sejas. Daži bija drosmīgi, bet daži vienkārši klusināti stāvēja un skatījās uz mani, veidojot pusapli.

Spoki pazuda, atstājot mani vienu. Saule rietēja aiz horizonta, ar saviem pēdējiem stariem radot garas un biedējošas ēnas. Bērnu jau sen vairs nebija, un apkārt stāvēja tikai klusi pieminekļi mirušajiem.

Rotājoties un spēlējoties ar jauno protēzi, kurai biju iztērējis visus savus ietaupījumus, es domās atgriezos pie notikuma kapsētā. Vēl daudz reižu es tur gāju, domājot un nezinot, ko teikt vai kā rīkoties. Mani lēmumi mainījās desmit reizes dienā, nepadarot dzīvi vieglāku.

Visbeidzot, pieņēmot lēmumu, es izstājos no universitātes. Pārdodot dažas man piederošās mantas, pagāja pāris dienas, bet atteikties no istabas un aizpildīt dokumentus – vēl mazāk.

Pārtraucot savas atmiņas, es piecēlos, lai sagaidītu vīrieti, kurš ienāca kabinetā. Izturīgs un garš, viņš bija tērpies militārajā majora uniformā. Viņam labās rokas vietā bija arī rokas protēze, turklāt daudz labāka nekā manējā.

Aicinādams mani apsēsties, vīrietis atvēra dokumentu mapi, pārlapojot tos un nedaudz paklanoties interesējošām vietām. Aizvēris mapi un salocījis rokas, viņš dažas sekundes skatījās uz mani, pirms uzdeva man jautājumu.

– Tātad, vai jūs vēlaties atgriezties aktīvajā dienestā?